

Trêu Chọc Tướng Quân

Contents

Trêu Chọc Tướng Quân	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Chương 1.1	3
3. Chương 3: Chương 1.2	6
4. Chương 4: Chương 2.1	9
5. Chương 5: Chương 2.2	13
6. Chương 6: Chương 3.1	17
7. Chương 7: Chương 3.2	20
8. Chương 8: Chương 4.1	22
9. Chương 9: Chương 4.2	26
10. Chương 10: Chương 5.1	29
11. Chương 11: Chương 5.2	32
12. Chương 12: Chương 6.1	34
13. Chương 13: Chương 6.2	36
14. Chương 14: Chương 6.3	39
15. Chương 15: Chương 6.4	41
16. Chương 16: Chương 7.1	43
17. Chương 17: Chương 7.2	45
18. Chương 18: Chương 7.3	47
19. Chương 19: Chương 8.1	49
20. Chương 20: Chương 8.2	52
21. Chương 21: Chương 9	54
22. Chương 22: Chương 9.2	54
23. Chương 23: Hồi Cuối	57

Trêu Chọc Tướng Quân

Giới thiệu

Xuyên không đến cổ đại không có trong kế hoạch cuộc sống của nàng. Nhưng nếu đã đến đây, vậy thì

1. Chương 1: Mở Đầu

Trên vùng biển tối đen như mực, một con thuyền nhỏ bé được trang bị hết sức hiện đại, lộ ra một ngọn đèn mờ nhạt, nhấp nhô phiêu đảng trong gió.

Trên boong thuyền, ba cô gái với ba phong cách khác nhau đang giáp mặt ngồi vây quanh một chỗ, không dám tin chỉ bởi vì nhất thời tự tin mà làm cho chính mình lâm vào khốn cảnh phải lênh đênh trên biển thế này.

Một người trông có vẻ ngây thơ, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, cô gái có hai bím tóc dài hai bên nhìn không được than thở, “Ai ai! Thật là sai lầm lớn! Không nghĩ tới tớ bận rộn nửa ngày, cuối cùng lại thua bởi thời tiết.”

Một cô gái khác với mái tóc xoăn dài, dáng vẻ có chút diễm dứa hừ nhẹ một tiếng, dùng ngọn đèn mỏng manh trên thuyền kiểm tra móng tay của mình, “Còn dám nói, lúc trước rốt cuộc là ai nói kế hoạch này tuyệt đối chắc chắn, kết quả thì sao? Nhìn tình cảnh hiện tại của chúng ta xem, còn có móng tay đáng thương của ta nữa! A, tớ mất hai giờ để vẽ trang trí móng tay tất cả đều bị phá hỏng.”

“Tất cả đều câm miệng!” Cô gái cuối cùng bị tóc dài che nửa bên mặt mở miệng, chỉ lộ ra một bên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã tái nhợt khó có thể tin, từ xa nhìn lại còn tưởng rằng đang thấy được cụ thể hoá hai chữ “rủi ro” trên mặt cô gái.

Ba người đơn độc di chuyển ở trên vùng biển không biết tên này tuyệt đối không phải bởi vì các cô có lá gan lớn, hoặc là đang tiến hành cái gọi là hành động phiêu lưu mạo hiểm, mà là bởi vì các cô đều gặp phải cảnh ngộ giống nhau. Tài sản quá mức kinh người, mà cha mẹ các cô lại trùng hợp ngồi chung một máy bay nên bất hạnh gặp nạn, thân thích trong nhà lại quá mức tham lam nghĩ muốn đưa các cô vào chỗ chết, mới khiến cho ba cô gái lựa chọn bắt tay nhau hợp tác tìm cách trốn đi.

Cũng may là bình thường các cô tự bảo vệ mình quá tốt, làm ấy thân thích này đối với các cô cũng không phòng bị nhiều, để ba người có đầy đủ thời gian đối phó để xử lý xong toàn bộ mọi việc, mang theo túi xách nhỏ với “Giá trị xa xỉ” của các cô chạy trốn. Các cô tính lên tàu biển chở khách chạy định kỳ để ra biển.

Nhưng cái gọi là người tính không bằng trời tính, các cô trăm triệu lần không ngờ được sẽ gặp phải bão lớn ở trên biển, đánh chìm cả chiếc thuyền. Thủy thủ đoàn rốt cuộc có thoát được hay không thì các cô không biết, các cô xuống thuyền nhỏ lao ra khỏi trung tâm cơn bão quái dị kia, cố gắng theo gió vượt sóng, may mắn không có chết chìm ở trong cơn bão mãnh liệt kia.

Thế nhưng sau khi lao ra khỏi cơn bão, các cô lại bị lạc phương hướng. Tại trong một mảnh đen kịt lại tràn ngập sương mù nồng đậm này trôi nổi hai, ba tiếng đồng hồ, nhưng vẫn tìm không thấy phương hướng chính xác. Hơn nữa, lúc này đây chiếc thuyền nhỏ anh dũng rất cuộc cũng chính thức tuyên bố tử trận, động cơ chết máy không nói, ngay cả điện cũng mất, làm cho các cô chỉ có thể thắp lên một ngọn đèn dầu nhỏ miễn cưỡng cung cấp ánh sáng.

Đột nhiên, trong một mảnh sương mù xuất hiện một chút ánh sáng trắng nhàn nhạt giống như khi mặt trời mọc, làm cho ba người vốn dĩ đang chán nản đều hưng phấn đứng dậy, nhìn không được thét lên về phía ánh sáng kia.

“Có ánh sáng!” Đây đại biểu các cô cuối cùng đã có phương hướng thoát khỏi vùng biển rộng lớn mênh mông sương mù này! Mọi Tinh Đan vừa rồi còn đau lòng cho bộ móng tay sắc sỡ của mình gần chết, nhìn thấy ánh sáng kia vừa la vừa nhảy cẫng lên.

“Đi lấy mái chèo nhỏ trong khoang thuyền ra đây đi!” Trạm Sơ Bạch vẽ mặt diễm tĩnh thoát nhìn có vẻ ngây thơ non nớt hạ lệnh xuống.

Liễu Bình Lục vội vàng đi vào trong khoang thuyền lấy ra mái chèo, sau khi thành thạo lắp đặt tốt, vội lấy ra một chai thuốc nhỏ từ trong hành lý, đổ từ trong bình ra một ít chất lỏng đặc chế bôi lên mái chèo. “Đây!

Chất đặc chế làm giảm bớt lực cản độ trơn của mái chèo!”

Loại chất đặc chế giảm bớt lực cản này, chỉ cần bôi một lớp mỏng, cho dù các cô đều là nữ sinh yếu đuối, cũng có thể dễ dàng có được thực lực chèo thuyền của tuyển thủ Olympic.

Chỉ có điều động não hoặc lao động đơn giản cô còn có thể hỗ trợ, nhưng muốn cô ra tay chèo thuyền thì lại không có khả năng.

Trạm Sơ Bạch và Mộ Tinh Đan biết cô là đại thiên tài, đương nhiên biết rõ tật xấu của cô, cũng không quá khắc khe cô có thể giúp đỡ được cái gì không. Sau khi mỗi người giành lấy một mái chèo, vội vàng hô hào khẩu hiệu, lấy tốc độ cực nhanh chèo về phía ánh sáng kia.

Lúc này, các cô ai cũng không biết, thế giới sau khi thoát khỏi ánh sáng kia, là tương lai mà các cô không hề đoán trước được...

2. Chương 2: Chương 1.1

Đi qua một vùng đất hoang vu chim không thềm để trứng, lại xuyên qua cát vàng cuộn cuộn, một vạt hồng y tươi đẹp dừng lại trước cổng thành của một tòa thành giáp biển giới.

Tấm biển trên cửa thành viết hai chữ “Biên thành” đơn giản, nét bút cực kỳ cứng cáp với lực đạo trác tuyệt, hình như ngay cả cát vàng cũng không dám xâm phạm, làm cho người ta vừa nhìn đã sợ hãi.

Có lẽ là cứ điểm quân sự quan trọng, cho nên việc tra xét vào thành còn nghiêm khắc hơn rất nhiều so với những cửa thành khác, nhưng vạt hồng tươi kia cũng không quan tâm. Sau khi vào thành, nàng mang đôi hài thêu hoa hồng trắng chậm rãi đi tới.

Nàng tùy ý đi theo sau đoàn người, đi tới nơi nghe người ta nói là nơi náo nhiệt nhất biên thành, cũng là nơi duy nhất có quán trọ trên đường phố đi dạo.

Tuy nói là con phố náo nhiệt nhất, thật ra cũng chỉ là một khu chợ nhỏ buôn bán nhiều loại hàng hóa, còn kém rất xa so với Đô thành phần hoa náo nhiệt.

Hơn nữa, có lẽ là nơi biên thù, mỗi ngày ăn một miếng cát vàng, thỉnh thoảng còn gặp chiến sự quấy nhiễu, xem ra người dân cũng không hề tức giận, ngay cả con chó vàng cũng lười biếng, mệt mỏi cuộn mình ở một góc ven đường.

Bóng dáng hồng tươi bật ra một tiếng cười khê nhàn nhạt, khiến cho người đi đường nghe xong không nhận được mà xương cốt mềm nhũn, bởi vì thanh âm kia kiều mỹ đến nỗi ngay cả danh kỹ đệ nhất biên thành - Thanh Sa cô nương cũng không sánh bằng.

Đột nhiên, nàng dừng lại trước một gian nhà nhìn như lung lay sắp đổ, kéo xuống khăn che mặt che kín hơn phân nửa dung mạo, lộ ra một mái tóc dài phiêu dật.

Nàng nhếch môi cười, “Chính là nơi này.”

Rất tốt! Chỗ này hoàn toàn không phụ ấn tượng của nàng đối với phương Bắc, thiếu sức sống đến mức khiến nàng rợn rạo, thật muốn ở vùng đất hoang vu này đại náo một trận.

A! Xem ra trong một năm tới, nàng sẽ không nhàm chán.

Thế lực thiên hạ hiện giờ, trước lấy hải đảo và đất liền chia làm hai, trên đất liền lại chia ra thành ba vùng đất rộng lớn Trung Nam Bắc.

Ở phương Bắc là Thiên Kinh vương triều, phương Nam là Kim Ngọc hoàng triều, cùng với Phi Phượng vương triều được kẹp ở chính giữa hai phương Nam Bắc. Ba quốc gia bởi vì hoàn cảnh địa lý bất đồng nên đều tự phát triển nên nền văn hóa riêng biệt của quốc gia mình.

Lấy Thiên Kinh vương triều làm thí dụ, hoàn cảnh thiên nhiên khắc nghiệt rèn luyện nên những người dân chịu được vất vả và khắc khổ nhất, nếp sống thượng võ hết sức thịnh hành. Mà Kim Ngọc hoàng triều có sản vật phong phú nên trọng văn khinh võ, lấy mưu lược văn minh chống lên một bầu trời của chính mình. Về phần Phi Phượng vương triều, dựa vào vận chuyển hàng hóa Nam Bắc làm đầu mối then chốt quan trọng

cho địa vị của mình, bồi dưỡng được không ít thương nhân phú khả địch quốc, cũng nhờ những thương nhân này, nó mới có thể giữ vững vị trí một trong bốn phần thiên hạ.

Thế nhưng, cục diện ấy có khuynh hướng sắp bị phá vỡ, nguyên nhân là nhiều năm nay Thiên Kinh vương triều liên tục bị khô hạn, thêm vào đó cung chủ mới nhậm chức đã tâm bưng bưng, không ngừng gia tăng binh mã xâm phạm biên cảnh.

Phi Phượng vương triều cũng lục tục gia tăng phòng ngự ở những toà thành lân cận ở biên giới phía Bắc, trong đó lấy “Biên thành” chạy thẳng đến vương đô là nơi trọng yếu nhất.

Trải qua mấy năm giao chiến, tình thế giữa hai quốc gia càng thêm căng thẳng, tiếng trống chính thức giao chiến hình như cũng bắt đầu vang lên...

Ngày đó, sau khi kết thúc thao luyện, người được gọi là Tử Long tướng quân Thịnh Hạo Nhiên theo lệ thường trước tiên lên tường thành tuần tra một lần, mới tính toán trở về Tướng quân phủ nghỉ ngơi, mà huynh đệ song sinh Liễu gia vẫn đi theo sau lưng hắn cũng bởi vì công việc hàng ngày đã kết thúc, liền bắt đầu tán gẫu.

“Trong hai tháng này biên thành rất náo nhiệt, lại nói kể từ khi chúng ta đi theo Tướng quân đóng quân tại thành này tới nay, hình như còn chưa xem qua cảnh tượng nào náo nhiệt như thế!” Trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc khó tin, Liễu Nghĩa chặc chặc nói.

Liễu Chính liếc huynh đệ nhà mình một cái, liếc mắt liền nhìn ra ý đồ của hắn khi đề cập đến đề tài này, “Gần đây biên quan có chút yên ổn, nhưng không có nghĩa là đệ có thể tùy tiện đến tửu lâu để uống rượu.” Là ám chỉ cũng là nhắc nhở.

Dù sao bọn họ thân mang trọng trách, luôn không có khả năng đi theo dân chúng, hay nhóm tiểu binh mù quáng ồn ào.

“Hắc, đại ca, đệ đương nhiên biết chúng ta mang nhiệm vụ trọng người, không thể quá mức phóng dăng. Nhưng nói thật, chắc huynh cũng rất muốn biết Tình cô nương được truyền tụng giống như hồ tiên kia rốt cuộc có bộ dáng như thế nào đi?” Liễu Nghĩa cười trộm, “Đừng nói với đệ hai ngày trước huynh đến Cầm Sát tửu lâu ngồi hai canh giờ chỉ là muốn uống một chén nước, mà không phải muốn nhìn một chút Tình cô nương nghe nói so với hoa khôi còn đẹp hơn kia.”

Nam nhân mà! Thực sắc tính dã. Hắn cũng hiểu được.

Liễu Chính ghen giọng, mặt đen hiện lên một mảng hồng nhạt, xấu hổ nhìn Thịnh Hạo Nhiên đang quay đầu lại đây: “Tướng quân, ta... Ta là bị nhóm binh lính cấp dưới thuyết phục đi... Ta...”

Đôi mắt Thịnh Hạo Nhiên nhàn nhạt quét qua hai người thuộc hạ đi theo hắn lâu nhất, biểu tình không nóng không giận, “Mọi người vui ở bên trong thành này vốn không có nơi náo nhiệt để đi, thỉnh thoảng đến tửu lâu ngồi một chút cũng không sao, nhưng đừng đắm chìm trong nữ sắc mà quên quốc gia đại sự là được.”

“Tướng quân đúng là người thông tình đạt lý.” Liễu Nghĩa cười hì hì, một cánh tay tùy tiện khoác lên vai huynh trưởng, “Hắc hắc, đại ca, huynh cũng đừng thanh minh nữa! Tướng quân cũng là nam nhân, ít nhiều có thể hiểu được tâm tình của chúng ta.”

“Đệ -” Liễu Chính bắt đắc dĩ mà chống đỡ.

Thịnh Hạo Nhiên mặc kệ hai huynh đệ bọn hắn đang tranh cãi, cước bộ thong thả bắt đầu tuần tra tường thành, đáy mắt thâm trầm tĩnh lặng lại có nụ cười thần nhiên.

Thân là một tướng quân, nhất là trấn thủ tại cứ điểm quân sự trọng yếu này, hắn sớm đã quen bày ra vẻ mặt uy nghiêm làm cho người ta không dám càn rỡ trước mặt thủ hạ. Mà dân chúng tâm thường nhìn thấy hắn, không thể nói là sợ hãi, nhưng cũng không cách nào gần gũi. Dần dần cũng chỉ có huynh đệ Liễu gia đã đi theo hắn từ lâu, tình như tay chân, mới dám ở trước mặt hắn cười đùa.

“Chỉ là, Tướng quân, huynh tranh thủ ngày nào đó rảnh rỗi, có thể đến Cầm Sát lâu xem Tình cô nương kia một chút, chặc chặc. Trước không nói tới gương mặt phù dung làm diên đảo chúng sinh, còn có dáng người linh lung, một đôi mắt giống như câu hồn người, ngay cả giọng nói cũng vừa mềm mại lại vừa quyến

rữ, làm cho người ta nghe xong xương cốt cũng mềm nhũn. Càng không cần phải nói rượu kia vừa mạnh mẽ vừa khốc liệt, tuyệt đối là rượu mà một nam nhân nên uống.” Liễu Nghĩa khoe khoang đến vắng nước miếng.

“Ồ? Có thể được đệ khen ngợi như thế, xem ra rượu kia cũng có chỗ hơn người, rảnh rỗi nhất định phải uống mấy bình.” Thịnh Hạo Nhiên cười hào phóng, ngay sau đó lời nói xoay chuyển: “Nhưng người hành quân không thể uống quá nhiều rượu để tránh sai lầm quân tình, hiểu chưa?”

Mặc dù ngữ điệu không nhanh không chậm, nhưng từng chữ lại mạnh mẽ vang dội, hơn nữa chỉ nói tới rượu, cũng không nói đến Tinh cô nương kia, làm nổi bật chí khí nam nhi rộng lớn.

“Tướng quân hẳn dạy phải.” Liễu Nghĩa trong lòng kêu khổ, ngoài miệng lại không thể không ngoan ngoãn đồng ý.

Ai, ở trước mặt Tướng quân thật không nên nói đến chủ đề như thế!

Đều do hấn vội vàng muốn cùng đại ca và Tướng quân chia sẻ chuyện náo nhiệt gần đây ở trong thành, lại quên Tướng quân tuyệt đối là một chính nhân quân tử, từ đầu đến chân đều mang tính chất quân nhân. Đừng nói là thanh lâu, bình thường ngay cả tửu phường cũng chưa từng đi qua, chỉ sợ uống rượu sẽ hỏng việc.

Thịnh Hạo Nhiên điều chỉnh lại vẻ mặt, biết mình vừa mới dạy dỗ hơi nặng lời, hơi buông lỏng ngữ điệu bổ sung thêm, “Tóm lại, thỉnh thoảng thì tạm được, nhưng ngàn vạn lần không được đắm chìm vào tửu sắc, quên mất trách nhiệm trên người của chúng ta.”

Nói cách khác, vẫn còn đi được! Liễu Chính Liễu Nghĩa trao đổi ánh mắt, vô cùng hiểu rõ ẩn ý trong lời nói của hấn.

Trên đường phố nhỏ luôn luôn yên tĩnh, đột nhiên ồn ào huyên náo hấn lên, người người tranh nhau nhìn đỉnh nhuyễn kiều dừng ở giữa ngã tư đường, hành vi kiêu ngạo làm cho người ta tấm tắc ngạc nhiên nhưng không ai dám nói nửa câu.

Bốn phía nhuyễn kiều được che kín bằng hồng sa mềm mại, khiến người ta chỉ có thể nhìn thấy bên trong kiều có một bóng dáng nữ tử mơ hồ, không cách nào thấy được diện mạo chân thực.

Nhưng không ai hoài nghi thân phận của nữ tử kia, dù sao có can đảm sử dụng hồng sa tươi đẹp này xuất môn, không sợ tục khí lại có thể toát ra vẻ quyến rũ, cũng chỉ có Tinh cô nương tiếng tăm lừng lẫy.

Tin tức Tinh cô nương xuất hiện tại chợ giống như gió nhanh chóng truyền ra ngoài, nhất thời đầu đường cuối phố tràn vào rất nhiều dân chúng xem náo nhiệt.

Dáng người Tần chương quý phúc hậu, lần đầu nhìn thấy trận thế lớn như vậy không nhịn được mà giật mình, cách hồng sa nói với người ở bên trong, “Tinh cô nương, bên ngoài nhiều người sẽ dọa phải cô nương! Người cần thứ gì thì sai hạ nhân đi mua là được, cần gì đích thân xuất môn chứ!”

Giọng điệu hấn mang theo cung kính, thậm chí giống như ngoại nhân cũng khách khí gọi nàng một tiếng Tinh cô nương.

Thứ nhất, là vì hấn cũng không biết tên đầy đủ của nàng là gì, chỉ biết có một chữ Tinh. Thứ hai, nàng là bồ tát cứu nạn Cầm Sát tửu lâu, không những sẵn lòng xuất bạc để tu sửa tửu lâu sắp phá sản của hấn, mà còn ấy phương thuốc khiến rượu sư ử ra hai khoản tuyệt thế rượu ngon. Rượu kia hương vị đậm đà, làm cho lợi nhuận của tửu lâu tăng lên gấp mấy lần chỉ trong vòng mấy ngày. Càng không cần phải nói sau đó nàng lại còn đích thân ra tay chiêu dụ khách. Mới chỉ lộ diện qua một lần như vậy, mà nam nhân tranh nhau nhìn nàng đã khiến cho hấn phải thay đổi khóa cửa rất nhiều lần rồi.

Ai, ngày hôm nay nếu không phải nàng kiên trì muốn ra ngoài dạo chơi, hấn cũng không muốn để cho vị Bồ Tát sống kiêm thần tài này xuất đầu lộ diện!

“Tần chương quý, cũng đã xuất môn rồi, đừng lải nhải nữa!”

Mộ Tinh Đan vén hồng sa lên nhô đầu ra, một đôi mắt quyến rũ khẽ quét qua hấn, khoe môi nhếch lên tựa tiểu phi tiểu, nhưng cảnh cáo trên mặt không cần nói cũng biết.

Làm cho tửu lâu xuất hiện, vì nhìn trúng không khí trầm lặng của nơi này nên muốn tạo ra chút vui thích, cũng không phải là muốn một lão đầu tới quẩn nòng.

Huống hồ trong thời gian này vì vội vàng thu xếp trên dưới tửu lâu, làm cho nàng mau buồn hồng rồi, làm sao còn có thể an phận đợi tại trong lầu kia không ra khỏi cửa!

Tần chương quý vừa bị ánh mắt nàng liếc qua, vội vàng cúi đầu, co rút người lại lùi về một bên, “Vàng vàng.”

Không để ý đến hần nhiều, Mộ Tinh Đan vịn tay một tỷ nữ đi xuống nhuyễn kiều, dung nhan không tì vết hiện ra ở trước mặt mọi người, nhất thời tiếng hút không khí nổi lên bốn phía.

“Trời ạ! Đây không phải là thiên tiên hạ phàm sao?”

“Chẳng lẽ là tiên nhân hạ phàm, diện mạo như vậy là từ đâu tới.”

“Khó trách những đại gia kia người người chen lấn chạy đến Cầm Sát tửu lâu mua rượu, chính là hi vọng có thể nhân tiện liếc mắt nhìn Tinh cô nương một cái cũng tốt!”

Nhìn dân chúng đang nghễnh cổ vây xem, Mộ Tinh Đan chậm rãi nở nụ cười hài lòng. A! Nhìn tình hình biến người trước mắt này, xem ra nàng thật sự đã thay nội thành này tạo ra được một chút sức sống.

Tác phong táo bạo, cộng thêm rượu trắng thuần khiết, còn có các loại rượu trái cây. Quả nhiên làm cho danh tiếng của nàng vang xa.

Chỉ là, thành quả mà nàng hài lòng nhất cũng không phải là mấy loại rượu này, mà là tên của tửu lâu này.

Cầm sát, tình sắc, thủ âm rất gần, coi như là việc xấu nhỏ nàng muốn làm!

Nàng đi về phía trước mấy bước, đám người vây xem cũng tự động tự phát lùi về phía sau theo bước chân nàng. Nhất thời, trên đường cái ngoại trừ con đường phía trước nàng đang đứng thì bên ngoài tất cả đều chen lấn đến nước chảy không lọt.

Nàng giống như lần đầu tiên ra đường, đối với bất cứ thứ gì đều ôm hứng thú thật lớn, đông sờ tây xem một chút.

Cô nương nàng chơi được vui vẻ, Tần chương quý đi theo phía sau nàng thì lại kinh hồn táng đảm, chỉ sợ gặp phải phiền phức lớn.

Một đồng ánh mắt nam nhân xung quanh như lang như hổ, làm cho người ta không thể không đề phòng!

Ai ngờ, Tinh cô nương này to gan lớn mật, rêu rao ra cửa liền thôi, lại còn không mang theo bất kỳ hộ vệ nào. Chẳng may xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ muốn lão đầu hần cầm bàn tính xông lên phía trước hay sao?

Thật sự là tốt không linh, xấu lại linh. Vừa mới nghĩ như vậy, phía trước liền xuất hiện mấy tên nam nhân với ý đồ xấu ngăn trở đường đi. Tần chương quý vừa thấy lập tức bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

3. Chương 3: Chương 1.2

Đường đi bị ngăn cản, Mộ Tinh Đan cũng không giận, ngẩng đầu lên, lười biếng hỏi, “Có chuyện gì quan trọng sao?” Chắc, mặc dù có nóng nảy để xem, nhưng những người đến phá rối này cũng không khỏi quá nhập vai rồi.

Nhìn bộ dạng ngu ngốc của bọn họ, cả người nàng cũng đều không động đậy nổi. Ai, lát nữa nếu như không có gì ngoài ý muốn, sẽ phái ám vệ của nàng ở Tam Sắc lâu đi xử lý, loại mặt hàng này còn không xứng để nàng ra tay.

“Người chính là Tinh cô nương của Cầm Sát tửu lâu?” Một hán tử có vóc dáng thấp bé nghiêng mắt nhìn thẳng trên người nàng bằng một đôi mắt gian tà.

“Cần ta treo một bảng hiệu lên người sao?” Nàng cười giễu cợt, “Ai nha! Nhưng ta sợ người xem không hiểu chữ viết trên bảng thôi!”

“Đại ca, nàng có ý gì?” Vóc người hơi cường tráng, nam nhân đứng ở phía sau hán tử thấp bé ngu si hỏi.

Hán tử thấp bé hung hăng đánh hấn một quyền, tức giận mắng, “Người thật ngu ngốc, nàng đang cười nhạo chúng ta không biết chữ.”

“Ah? Nàng làm sao biết chúng ta không biết chữ?” Một tên hán tử khác kinh ngạc nói.

“Thật là một đám đàn độn! Ngu ngốc!” Hán tử thấp bé giận dữ mắng mỗ, quay đầu nhìn nàng, “Kỹ nữ thôi, người chỉ là một nữ nhân bán rượu mua vui, lão tử nguyện ý thu người làm tiểu thiếp phòng thứ tư cũng coi như đã coi trọng người, còn giả bộ cao thượng cái gì. Nếu hôm nay lão tử không cho người một chút giáo huấn, người còn coi mình thanh cao hơn so với nam nhân rồi.”

Híp mắt một cái, Mộ Tinh Đan vén vén tóc, trong lòng ẩn chứa tức giận, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc như cũ, “A? Phải không? Ta ngược lại muốn lãnh giáo một chút, người muốn dạy dỗ ta như thế nào?”

Tần chương quỹ ở một bên nghe được, thiếu chút nữa bị dọa đến mức chân mềm nhũn. Cô nãi nãi kia rất cuộc có biết nàng đang nói chuyện với ai hay không. Đây chính là Vương Nhị mặt rỗ - còn đồ lưu manh nổi danh nhất trong thành này!

“Tiện nhân, xem lão tử ta dạy dỗ người thế nào!” Vương Nhị mặt rỗ lạnh giọng, phát tay ra hiệu, “Lên! Mang tiện nhân này đi cho ta, để nàng biết một chút lợi hại.”

Nàng thật muốn xem là ai khiến ai biết chút lợi hại! Đôi mắt Mộ Tinh Đan lạnh lẽo, thủ thế muốn vung tay lên, triệu tập ám vệ vẫn luôn âm thầm đi theo bên người nàng.

Tần chương quỹ thì lại kéo dài cổ họng kêu cứu mạng.

Nhìn ba hung thần ác sát lao thẳng về phía Mộ Tinh Đan, mọi người vây xem đều nín thở mà chống đỡ.

Đúng lúc này, một tiếng quát lạnh nhạt đột nhiên vang lên, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tất cả mọi người nhìn về phía phát ra tiếng nói, hơn nửa nhanh chóng tạo ra một con đường, để người anh hùng dám làm việc nghĩa có thể nhanh chóng đi tới.

Mộ Tinh Đan và nhóm người Vương Nhị mặt rỗ đang chuẩn bị động thủ cũng theo tiếng nói nhìn qua, nhưng Vương Nhị mặt rỗ miệng nhanh hơn mắt, tiện mồm nói một câu, “Tên khốn khiếp nào dám cản trở lão tử ta?”

Từ trong đám người, từ từ đi ra ba đạo bóng người, sau khi hai người trong số đó nghe thấy lời nói liều lĩnh này của hấn, không nhịn được cũng hút khí.

“Cản trở người chính là ta, không biết người có gì chỉ giáo?” Thịnh Hạo Nhiên mắt lạnh liếc qua đám côn đồ ỷ thế hiếp người kia.

Vừa tuần tra thành trở về, trên đường lại nhìn thấy người ở đây chen lấn giống như xảy ra chuyện lớn gì. Theo dọc đường, nghe người ta nói chuyện mới biết được lại có người giữa ban ngày ban mặt dám đùa giỡn con gái nhà lành, thậm chí tính ra tay bắt người.

Từ trước đến giờ hấn chỉ chú trọng bộ phận quân sự ở biên thành, trị an trong thành đều giao cho phủ nội vụ xử lý, cũng không biết bên trong thành này có côn đồ lớn lối như thế.

“Ai nha! Là Tướng quân đại nhân.” Mấy dân chúng nhanh mắt lập tức nhận ra hấn. Tướng quân đại nhân? Mộ Tinh Đan nghiêng ngẫm lặp lại bốn chữ này, đôi mắt lập tức cần rõ quan sát Thịnh Hạo Nhiên.

Tư thế đứng thẳng, vừa nhìn liền biết đúng là quân nhân có yêu cầu rất cao với bản thân. Diện mạo anh tuấn, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tiêu sái, xem ra là người có đọc sách. Vóc người cao gầy, cơ bắp ẩn dưới quân giáp không quá mức khoa trương, mà trông mắt đen thâm thúy khó dò kia lại là nơi hấp dẫn người nhất của hấn.

Tổng kết mà nói, hấn không tính là mỹ nam tử, nhưng phong thái sáng ngời, là một nam nhân ngay thẳng điển hình.

“Tướng, Tướng quân đại nhân?” Vương Nhị mặt đỏ cảm thấy tai vạ đến nơi, không thể tin được tại sao mình lại xui xẻo như vậy, lập tức mang theo một đám tiểu lâu la quỳ xuống cầu xin tha thứ, “Xin Tướng quân đại nhân tha cho ta lần này đi! Ta... ta không phải cố ý...”

Thịnh Hạo Nhiên ngoảnh mặt làm ngơ đối với lời cầu xin tha thứ của hắn, quay đầu đi hỏi, “Liễu Chính, ban ngày ban mặt đùa giỡn dân nữ phải bị tội gì?”

Liễu Chính lập tức tiến lên, khom người trả lời, “Theo luật pháp hoàng triều, phạt mấy chục roi, cộng thêm tiền phạt hai mươi lượng.”

“Nếu như người đó không có tiền nộp phạt, sau khi đánh mấy chục roi sẽ cưỡng chế đi lao động.”

Nhóm người Vương Nhị mặt đỏ nghe Liễu Nghĩa bổ sung xong, chân cũng mềm nhũn rồi. Đừng nói là hai mươi lượng, bọn họ đến năm lượng cũng không lấy ra được.

“Những người này...” Thịnh Hạo Nhiên bình thản liếc mắt nhìn đám người sắp bị dọa ngất một cái, “Không cần mấy chục roi, tất cả phạt năm roi để cảnh cáo. Mặt khác, nếu không giao ra được ngân lượng, thì mang đi giữ thành.” Nhân thủ giữ thành vẫn luôn không đủ, sau khi chịu một chút trừng phạt nhỏ, để cho bọn họ đi bổ sung nhân lực cũng là lựa chọn đúng đắn.

Hắn nói nhẹ nhàng, nhưng khí phách vương giả không cho phép nghi ngờ kia đủ để toàn trường khiếp sợ, không chỉ là đám người phạm tội Vương Nhị mặt đỏ, dân chúng vây xem cũng đều im lặng không dám nghị luận nhiều.

Sau khi huynh đệ Liễu gia trầm giọng đáp ứng, dẫn binh lính áp giải mấy người Vương Nhị mặt đỏ qua một bên, lúc này Thịnh Hạo Nhiên mới xoay đầu lại an ủi Mộ Tinh Đan.

“Cô nương, khiến cho người bị kinh sợ rồi.”

Rốt cuộc cũng chú ý tới nàng sao? Mộ Tinh Đan buồn cười nghĩ.

Dáng vẻ trang nghiêm vừa rồi của hắn quả thực làm cho nàng rung động không nhỏ, nhưng nàng cũng không phải dân chúng bình thường, không dễ dàng bị hù dọa như vậy.

Nàng ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng vào Thịnh Hạo Nhiên, cẩn thận lưu ý phản ứng của hắn, “Cảm tạ Tướng quân đã cứu tiểu nữ.”

Trong nháy mắt bốn mắt giao nhau, trong lòng Thịnh Hạo Nhiên có cảm giác chấn động.

Một thân hồng y, nàng như một ngọn lửa đang thiêu đốt, dáng người thướt tha mềm mại, trên khuôn mặt trái xoan tinh khiết chỉ tô một chút son bóng nhưng vẫn không che giấu được vẻ diễm lệ của nàng. Trên đầu còn cài một cây trâm hoa mẫu đơn khiến nàng càng lộ ra vẻ ung dung xinh đẹp. Mắt của nàng cười như không cười nhìn hắn, chọc cho cõi lòng tĩnh lặng như nước của hắn không nhận được nổi lên từng đợt gợn sóng.

Nhưng mê muội kia rất nhanh bị hắn cất giấu ở đáy mắt, trên mặt vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt.

Mộ Tinh Đan thấy hắn khôi phục trấn định ngay lập tức, trong lòng không khỏi cảm thấy thú vị, bước từng bước nhỏ đến trước mặt của hắn.

A! Lại có nam nhân lần đầu tiên nhìn vào mắt của nàng mà có thể phục hồi lại tinh thần nhanh như vậy, có thật là không bị vẻ đẹp của nàng rung động? Hay là, giả bộ nghiêm chỉnh đây? Khiến người ta rất xấu bụng muốn kiểm nghiệm một phen. Lòng mày Thịnh Hạo Nhiên khẽ nhăn lại, nhìn đối phương không biết xấu hổ đến gần hắn. Khoảng cách quá gần, hắn có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoang trên người nàng, chuyện này đã vượt qua lễ giáo, hắn vội vàng lui về phía sau để kéo ra khoảng cách.

Nhưng hắn lui về phía sau cũng không thành công, bởi vì nàng đã vươn bàn tay nhỏ bé trắng thuần kéo lấy vạt áo trước ngực hắn, khiến hắn không thể lui về phía sau, trừ phi hắn dùng lực đẩy ngã nàng.

“Tướng quân đại nhân, ngài dám làm việc nghĩa cứu tiểu nữ như thế, tiểu nữ thật không biết lấy gì để báo đáp.” Nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, miệng như nở nụ cười, phong tình vạn chủng nhìn hắn.

“Xin cô nương tự trọng.” Hắn hơi nhếch môi, chân mày nhíu càng chặt hơn, “Cứu người vốn không cần hồi báo, cô nương không cần suy nghĩ nhiều.”

Tuy rằng hắn không có hứng thú với những tiểu thư khuê các mà mẫu thân giới thiệu, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn thích nhìn thấy nữ tử tán tỉnh nam tử giữa ban ngày ban mặt.

Ah? Như vậy mà vẫn có thể kiên trì không động lòng? Xem ra cần thêm chút liều thuốc mạnh rồi. Mộ Tinh Đan chớp mắt trầm nghĩ.

“Sao lại nói như vậy chứ!” Áo khoác hồng sa không cẩn thận tuột xuống mấy phần, cái yếm màu trắng như ẩn như hiện trên choker, cánh tay trắng nõn cũng lộ ra mấy phần xuân sắc, ngực càng thêm gần sát trên người hắn, “Nếu không chê, đêm nay ta muốn thiết yến chiêu đãi Tướng quân trong Cẩm Sát từ lâu, để đáp tạ ân cứu mạng của tướng quân... Tướng quân thấy thế nào?” Nàng cố ý phóng ra giọng điệu mềm mại, giọng nói quyến rũ khiến chân mọi người gần như đều mềm nhũn.

Thấy nàng dán thẳng vào trên người hắn, ấn tượng về nàng vốn đã không tốt, Thịnh Hạo Nhiên xuống tay không hề lưu tình, hung hăng đẩy nàng ra, không để mùi thơm trên người nàng tiếp tục ảnh hưởng đến suy nghĩ và phán đoán của hắn nữa.

Cứ tiếp tục như vậy, hắn sợ mình sẽ hối hận vì đã cứu nữ tử này, không nói một câu xoay người rời đi.

Mộ Tinh Đan bị đẩy ra được Tần chương quý đỡ lấy, đáy lòng nàng hiểu được Thịnh Hạo Nhiên để ý phương hướng nàng ngã xuống, tránh làm cho nàng có khả năng té nhào xuống đất mà bị thương.

Nàng ổn định thân thể, khóe miệng không nhịn được nâng lên nụ cười, đôi mắt chớp động hứng thú theo đôi bóng lưng rời đi của hắn, thật lâu sau vẫn không dời mắt.

Tướng quân đại nhân này, xem ra đúng là không bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc! A, lần này có thể thú vị rồi.

Mộ Tinh Đan cười, cho đến khi không nhìn thấy bóng lưng của hắn nữa, nàng mới quay đầu, nói với Tần chương quý đã sắp ngất xỉu “Đi, trở về thôi!”

Quả nhiên xuất môn mới gặp được chuyện tốt! Tướng quân đại nhân, hi vọng người không ngại trở thành món đồ chơi của ta đây trong một năm này...

4. Chương 4: Chương 2.1

Nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, một mái tóc đen dài tùy ý rơi xuống chiếc đệm mềm mại đỏ thắm, Mộ Tinh Đan chống cằm, khóe môi mỉm cười. Trên người chỉ mặc một chiếc yếm trắng thêu hoa mai và một chiếc áo choàng lụa mỏng màu đỏ, đôi chân trắng muốt thon dài co duỗi như ẩn như hiện, đáng vẻ mị hoặc làm ột nữ nhân khác ở trong phòng không nhịn được đỏ bừng mặt.

“Lưu Tinh, việc ta muốn người điều tra thế nào rồi?” Sau khi cúi đầu hợp một ngụm trà nóng, Mộ Tinh Đan hỏi.

Hôm nay sau khi xuất môn trở về, nàng lập tức phái ám vệ bên người nàng đi điều tra lai lịch của nam nhân kia. Giờ đã quá nửa đêm, tin tưởng với thực lực của Tam Sắc lâu đã tra được chuyện mà nàng muốn biết.

“Vâng, đã tra được rồi.” Lưu Tinh ẩn thân ở chỗ tối hiện ra, bắt đầu báo cáo, “Thịnh Hạo Nhiên, tướng quân trấn thủ biên thành, cha mất sớm, trong nhà chỉ còn nương, nhưng hiện tại không sống ở biên thành. Ngoài ra, vào năm cập quán (1) đoạt giải Vô Trạng Nguyên, còn liên tiếp lập được nhiều chiến công, là nhân vật được thăng chức làm tướng quân nhanh nhất từ trước đến nay của Phi Phượng vương triều. Là một người cương trực ghét a dua nịnh bợ, hiếu thuận trưởng bối, làm việc thì không kiêu căng, tiết kiệm. Nghe đồn là do không chịu được việc lục đục đấu đá nhau nên tự nguyện xin đi trấn thủ biên thành.”

Xem ra Thịnh tướng quân này đích thực là nhân tài trời sinh. Từ thái độ xử lý sự việc lúc sáng của hắn, còn có phần khí thế kia thì đã có thể đoán được kết quả sẽ là như vậy. Nàng muốn ám vệ đặc biệt đi tìm hiểu không phải là những tin tức mà nhìn người thì có thể đoán được này.

Khê chau mày, Mộ Tinh Đan giương mắt nhìn Lưu Tinh hỏi “Chỉ có vậy? Không có gì khác?”

Lúc các nàng mới tới thế giới này, hai người đã cứu các nàng không phải nói như vậy!

Không phải nói Tam Sắc lâu của bọn họ là tổ chức tình báo hạng nhất ở thế giới này, dù là bí mật quân sự của quốc gia hay là tin tức nhỏ nhỏ ở phố phường đều có thể hạ bút thành văn sao?

“Tiểu nhân chỉ tra được như vậy.” Lưu Tinh khó hiểu hỏi lại, “Không biết chủ tử còn muốn biết thêm thông tin gì?”

“Ừ, thí dụ như có truyền ra chuyện tốt gì với cô nương nhà ai hay không, hoặc là danh kỹ gì đó. Là một người nam nhân, chẳng lẽ hắn hoàn toàn không gần nữ sắc? Đừng nói với ta, hắn là hòa thượng để tóc tu hành.”

Nam nhân mà! Cho dù dáng dấp bình thường cũng sẽ có một chút chuyện phong lưu hoa bướm, càng không cần phải nói nam nhân kia cũng không coi là xấu xí, hơn nữa còn có quyền có thế.

Nàng không khỏi nhớ tới bóng dáng của hắn lúc sáng. Sống lưng từng từng tràn ngập tự tin và kiêu ngạo của một người lính, khuôn mặt lạnh nhạt bình tĩnh mà người tổng chỉ huy nên có, phương thức xử sự quả quyết dứt khoát do bị ảnh hưởng bởi kinh nghiệm nhiều năm chinh chiến của hắn. Nam nhân như vậy, sẽ có tình yêu như thế nào, khiến người ta nghĩ đến đã thấy tò mò!

Lưu Tinh dừng một chút, lộ ra vẻ mặt khó khăn, “Thịnh Tướng quân cũng không phải hòa thượng, nhưng thật sự là không hề nghe nói hắn từng đặc biệt lui tới với cô nương hoặc nữ tử yên hoa nào.” Ai! Nếu nói hắn che giấu quá tốt, bọn họ thật sự bội phục Thịnh tướng quân này, vậy mà lại có thể tránh thoát gián điệp của Tam Sắc lâu bọn họ.

“Ý là, hắn trong sạch giống như tờ giấy trắng?” Không thể nào! Mặt Mộ Tinh Đan không thể tin ngồi đây.

“Vâng.”

Ánh mắt lóe lên hứng thú cao độ, Mộ Tinh Đan bước xuống nhuyển tháp, khẽ vuốt ve song cửa sổ, cười như có điều suy nghĩ.

Một tướng quân, một đại tướng quân vừa ngay thẳng lại thanh khiết, thậm chí chưa từng chạm qua bất kỳ nữ nhân nào...

Nàng vung tay lên, Lưu Tinh lập tức bước lên phía trước chờ phân phó.

“Lưu Tinh, hai nam tử đi theo bên cạnh hắn là ai, chắc người cũng đã điều tra rồi chứ.” Đây không phải câu hỏi, mà là khẳng định.

“Là hai vị phó tướng của Thịnh tướng quân.” Lưu Tinh đột nhiên thoáng qua dự cảm chẳng lành.

Vị chủ tử này từ trước đến nay rất vô pháp vô thiên. Lần trước lộ ra nụ cười như thế, chính là lúc nàng quyết định trọng chấn tửu lâu cùng với thời điểm sản xuất loại rượu mới. Mà hiện tại, nàng lại tính toán muốn làm gì nữa đây?

“Ta nghĩ vị Thịnh tướng quân kia không có khả năng sẽ đến nơi này của chúng ta, nhưng hình như ta có chút ấn tượng với hai vị phó tướng kia, nghĩ chút biện pháp, khiến hai người kia mang Thịnh tướng quân đến đây.” Nhân nhạ ra lệnh, giống như muốn tùy ý mang một đồ vật đến vậy.

Mặc dù Lưu Tinh hiểu được đây tuyệt đối không phải nhiệm vụ đơn giản, nhưng chủ tử ra lệnh sao nàng dám nói tiếng không, chỉ có thể cắn chặt răng trả lời, “Dạ, Lưu Tinh hiểu.”

Kiều my che miệng ngáp một cái, Mộ Tinh Đan bước liên tục về phía giường ngủ, trong nháy mắt kéo xuống rèm cửa, không quên bỏ lại một câu, “Lưu Tinh, không cần dài dòng, tối mai ta phải thấy được người.”

Giống như hoàn toàn không hề để ý tới Lưu Tinh còn đang đứng ở bên ngoài vì mệnh lệnh không hợp lý này mà khổ não, nàng kéo chăn ấm lên đắp, sau đó khước miệng lộ ra nụ cười.

A! Đại tướng quân, để ta nhìn ngươi là không gần nữ sắc như thế nào!

Ban đêm, đại sảnh Cẩm Sắt tửu lâu một mảnh huyền ảo, giữa những cô nương hầu rượu yêu kiều mà Mộ Tinh Đan đặc biệt chiêu mộ được, từng thùng rượu mới ủ lần lượt được bưng lên bàn, khiến đêm nay ở biên thành có vẻ vô cùng xa hoa lãng phí, duy độc tiểu lâu ở hậu viện lại có vẻ yên tĩnh rất nhiều. Ngay cả như vậy, lúc Thịnh Hạo Nhiên bước vào tiểu lâu vẫn cảm thấy không vui.

Còn lí do mà một người từ trước đến giờ không có hứng thú với chốn thanh sắc như hắn lại xuất hiện ở chỗ này, thì phải bắt đầu từ lúc một người hắc y che mặt lẻn vào thư phòng của hắn.

Nếu không phải trong nháy mắt xác định hắc y nhân không có chút sát khí nào, hắn cũng sẽ không ngồi yên trên ghế chờ đối phương nói rõ mục đích đến.

“Thịnh tướng quân.” Lưu Tinh vái chào một cái, “Được Tinh cô nương nhờ vả, xin mời tướng quân theo ta đến Tùy Phong các ở Cẩm Sắt tửu lâu.”

Buông sách binh pháp trong tay xuống, sắc mặt Thịnh Hạo Nhiên bất động, nhưng đáy mắt đã có vẻ giận, “Ta và Tinh cô nương vốn không quen biết, nửa đêm được mời cũng không hợp.”

Hắn không tốn quá nhiều thời gian đã nhớ lại đại danh này, nữ hầu rượu gây xôn xao ở biên thành gần đây, ngay cả hai Phó tướng của hắn cũng hâm mộ.

Nhưng một nữ tử sản xuất rượu giỏi, lại vào lúc nửa đêm phái người mời hắn gặp mặt! Hừ! Coi hắn là ai?

Lưu Tinh tự nhiên nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ không hề cố ý che giấu của hắn, nhưng nàng biểu hiện không chút hoang mang, “Tướng quân, Tinh cô nương nửa đêm yêu cầu gặp mặt, thật sự bởi vì có chuyện quan trọng, hơn nữa chuyện này có liên quan đến phó tướng của tướng quân.”

Lần này Thịnh Hạo Nhiên không cách nào coi thường được nữa, mắt nhìn chằm chằm nàng, hắn trầm giọng hỏi: “Bọn họ thế nào?”

“Hai vị phó tướng ở trong tửu lâu uống say, sau đó lại bắt đầu động thủ ở trong tiểu các. Tinh cô nương biết chuyện này nếu vỡ lở ra đối với thanh danh của hai vị phó tướng sẽ có ảnh hưởng không tốt, nên mới đặc biệt phái tiểu nhân bí mật viếng thăm phủ tướng quân vào lúc nửa đêm, hi vọng tướng quân có thể theo tiểu nhân đến tiểu các ngăn cản hai vị phó tướng.” Một phen nói đến hợp tình hợp lý, ngay cả Lưu Tinh cũng nhanh chóng tin vào lời nói dối này.

Hơi nhíu lông mày, Thịnh Hạo Nhiên cũng không quá tin tưởng lời nói của đối phương, nhưng nhìn nàng nói chắc như đinh đóng cột lại không giống nói dối, hắn cân nhắc một chút, lạnh lùng nói: “Ngươi chỉ thuận miệng nói bừa mà lại muốn ta tin tưởng thì không khỏi quá ép buộc người khác, ngươi có thể đưa ra chứng cứ gì đủ để thuyết phục ta không?”

Cách đây không lâu hắn vừa mới nhắc nhở bọn họ đừng uống rượu quá chén để tránh hỏng việc, hắn cũng không cho là hai huynh đệ Liễu Chính sẽ đem lời nói của hắn vào tai này ra tai kia.

Lưu Tinh vội vàng lấy ra hai khối lệnh bài từ trong túi, đưa lệnh bài ra trước mặt, “Tướng quân, hai vị phó tướng luôn mang hai khối lệnh bài tùy thân này trên người, như vậy có thể thấy được tiểu nhân không hề bịa đặt!”

Thật ra chính xác là giả, từ tin tức mà Tam Sắc lâu truyền đến biết tầm quan trọng của hai khối lệnh bài này, nàng mới mời thợ thủ công gấp rút hoàn thành, để tạo niềm tin với vị Thịnh tướng quân này.

Đề xuống cơn tức giận đang bốc lên, Thịnh Hạo Nhiên hơi nhếch môi, vẻ mặt lạnh nhạt hạ lệnh, “Đẫn đường.”

Một hồi lâu sau, Lưu Tinh dẫn hắn tiến vào trong hậu viện, lại dẫn hắn đi đến bên ngoài phòng của lầu các trên cùng liên tiếp mất.

Về mặt Thịnh Hạo Nhiên khó chịu ngẩng đầu lên nhìn trăng sáng trên bầu trời đêm, không hiểu tại sao mình đột nhiên có chút do dự không dám tiến lên phía trước.

Hắn thường ngày làm việc quyết đoán, cho dù gặp phải tình hình quân sự khó khăn gian khổ, đều có thể tỉnh táo ứng phó, nhưng tối nay lại do dự ở bên ngoài phòng của một nữ hầu rượu.

Có lẽ vì hần biết người đang chờ đợi trong phòng này có thể không chỉ là hai Phó tướng của hần, mà còn có hồng y nữ tử kia...

Đúng vậy, dưới sự hỗ trợ của một số người lăm mồm, hần biết hồng y nữ tử mình cứu hôm qua chính là “Tinh cô nương” mà trà dư tửu hậu trong thành nhiệt liệt thảo luận gần đây.

Hần không nghĩ tới sẽ gặp được nàng nhanh như vậy, một nữ tử đẹp đến mức khiến người ta động lòng.

Dù cho hần dấu diếm được người khác, nhưng hần lại không thể tự lừa dối mình. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong nháy mắt đó hần có cảm giác khác thường không giống với những nữ tử khác. Cho nên lúc nàng làm ra động tác khiêu tình vô sỉ kia, hần mới giận đến không thể át, là đối với nàng, càng là đối với chính mình.

“Nếu tướng quân đã tới, vì sao không tiến vào?” Một tiếng hô nhỏ lười biếng cắt đứt suy nghĩ của hần.

Thịnh Hạo Nhiên ổn định tâm thần, lúc này mới đẩy cửa tiến vào, tính toán bằng tốc độ nhanh nhất mang hai tên Phó tướng không ra gì kia về, sau đó rời xa nơi tửu sắc này.

Cũng có thể nhanh chóng thoát khỏi – nàng.

Vì lần gặp mặt này, Mộ Tinh Đan không tùy ý nằm trên nhuyển tháp bên ngoài phòng giống như thường ngày, mà là ăn mặc chỉnh tề. Một bộ váy ngắn ngang hông buộc một eo kết phức tạp ngay thắt lưng, cổ áo chỉ lộ ra một chút áo trong đúng mực. Dù màu sắc trên người vẫn như cũ là hồng sắc huỳnh hoang, nhưng đã hơi thu liễm, đổi thành một chút hồng nhạt.

Nàng tỉ mỉ chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn chờ nam nhân kia tiến đến.

Nàng rất có lòng tin đối với Lưu Tinh. Dù không biết nàng sẽ dùng phương pháp gì, nhưng nàng luôn luôn xử lý ổn thỏa nhiệm vụ được giao.

Mà mới vừa rồi, từ trong miệng Lưu Tinh nàng đã biết được nam nhân kia đã tới cửa, nhưng thật lâu hần vẫn không định tiến vào, mới khiến nàng có chút mất bình tĩnh mở miệng gọi hần tiến vào.

Hần là người đầu tiên trong đời phá vỡ qui tắc của nàng – từ trước đến giờ chỉ có nam nhân không kịp chờ đợi đến gần nàng, đây là lần đầu tiên nàng có chút mất bình tĩnh thúc giục nam nhân vào cửa.

Cửa từ từ mở ra, ánh mắt của nàng chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm vào Thịnh Hạo Nhiên không tha. Nàng rất kinh ngạc chính mình sẽ mong đợi thấy một người nam nhân đến như vậy, hơn nữa đối phương còn là một nam nhân dường như không có hứng thú đối với nàng.

Hần không mặc toàn bộ quân giáp giống như hôm qua, một thân trường bào màu xám càng tôn lên mấy phần phong độ người trí thức của hần, tóc hơi ẩm ướt nói rõ hần mới tắm rửa xong không lâu thì đã bị người kéo đến đây.

Trong lúc nàng quan sát hần, mắt hần cũng bình tĩnh nhìn nàng. Tầm mắt của hai người giao nhau trên không trung, hồi lâu cũng không mở miệng, cuối cùng vẫn là Thịnh Hạo Nhiên đánh vỡ trầm mặc.

“Tinh cô nương, không biết phó tướng của tại hạ...” Bởi vì hôm nay nàng ăn mặc đúng khuôn phép, cho nên thái độ của hần cũng có vẻ khách sáo lễ độ.

“Thịnh tướng quân, đêm khuya tới chơi, trước tiên sao không uống một ly rượu nóng cho ấm người?” Nàng cắt đứt lời hần, bước lên trước mấy bước, lôi kéo hần đi đến bên cạnh bàn.

“Không được, Tinh cô nương, uống rượu hỏng việc.” Hần khước từ.

“Chỉ uống một ly rượu như vậy thì sẽ hỏng việc?” Nàng cười duyên, lại bưng cao ly rượu đưa đến trước mặt hần, “Huống chi tướng quân trấn thủ biên thành vất vả biết bao nhiêu, ly rượu nhạt này coi như là một chút kính ý của tiểu nữ đối với ngài, tướng quân chắc chắn sẽ nể mặt chứ?”

Nàng nói một cách không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhưng trong lòng thì lại có một tiểu ác ma đang cười xấu xa tính toán. Hừ hừ, rượu trắng nồng độ cao này là nàng làm ra dựa trên trí tuệ và sự khéo léo của người hiện đại, so sánh với loại rượu trái cây chỉ có nồng độ cao nhất là 20% ở nơi này của các người thì không biết mạnh hơn bao nhiêu lần! Chờ người uống xong một ly, vẻ mặt của người sẽ phải đại biến.

Nghe nàng nói như vậy, Thịnh Hạo Nhiên không thể lại từ chối, duỗi tay tiếp nhận ly rượu, đưa lên môi uống cạn chén, một dòng rượu tinh thuần nóng bỏng chui vào trong cổ họng.

Hắn lập tức nhú mày, nhưng lúc đặt ly rượu xuống, vẻ mặt vẫn như cũ, chỉ có vết ửng hồng nhàn nhạt trên mặt chứng tỏ hắn vừa mới uống rượu mạnh.

“Thế nào? Rượu ta ủ không tệ chứ?” Nàng nhàn nhạt cười, có chút khoe khoang hỏi hắn.

“Luận về đẳng cấp, không đáng giá nhắc tới.” Vẻ mặt hắn bất động, thản nhiên trả lời một câu, nhưng sự khinh miệt trong lời nói lại rất rõ ràng.

Điều này làm cho Mộ Tinh Đan cực kỳ mất hứng, nàng cũng lười phải giả vờ thẹn thùng quỵn rũ, trợn to mắt nhìn hắn, “Thịnh đại tướng quân, người nói rõ ràng cho ta lời của người là có ý gì? Hiện tại người xem thường ta, hay là xem thường những loại rượu mà ta ủ?”

Hắn nhàn nhạt liếc nàng một cái, “Rượu là rượu ngon, nhưng thơm ngon hơn nữa cũng chỉ khiến cho tâm trí con người trầm mê trong đó, chạm lướt qua liền ngừng lại cho thỏa đáng.”

Chỉ bình luận rượu nàng ủ, lại cố ý xem nhẹ một người là nàng, ý nói nữ nhân căn bản không đáng để nhắc tới phải không? Nam nhân này đúng là một con heo đất từ đầu đến chân!

Mộ Tinh Đan trong cơn giận dữ, trên mặt lại lộ ra nụ cười lạnh, “Đại tướng quân, ta không biết nên nói người kiến thức nông cạn, hay là đã quá coi thường rượu mà ta ủ ra, người chỉ biết rượu mê hoặc tâm trí con người gì đó, nhưng lại không biết rượu này cũng có rất nhiều học thức.”

Hắn khẽ nhếch miệng, thể hiện rõ không cho là đúng.

Nàng rót thêm một ly rượu nữa, chờ hương rượu tràn ngập mới nói tiếp, “Thí dụ ly rượu trong tay ta đi! Đây là chiêu bài Thanh Tước của Cẩm Sắt tửu lâu chúng ta, đối với bệnh nhân nằm lâu trên giường, chỉ cần đổ một ít Thanh Tước vào lòng bàn tay, xoa bóp đều đặn vị trí bị đè ép của người bệnh, sẽ thúc đẩy máu tuần hoàn, phòng ngừa việc hình thành hoại tử. Còn Phượng Hoàng nồng độ cao, thì có thể dùng để diệt khuẩn tiêu độc, giảm bớt thương vong do miệng vết thương bị nhiễm trùng. Còn rượu Bách Hương nồng độ thấp nhất, thì lại có thể dùng để chà xát thân thể giúp giảm nhiệt, ta chỉ tùy tiện nói một chút là có thể nói ra những công dụng này, tướng quân người vẫn cho rằng rượu ta ủ cái nào cũng tệ hết sao?”

Nàng nói một cách dong dạc đến ngay cả lấy hơi cũng không cần, khuôn mặt cao ngạo nâng lên càng thêm chứng tỏ rõ sự tự tin của nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn bỗng cảm thấy nữ tử trước mắt này so với lần đầu nhìn thấy ngày hôm qua càng đẹp hơn vài phần.

(1) Cập quán: Hay còn gọi là Lễ đội mũ, là lễ trưởng thành vào năm 20 tuổi của người con trai ngày xưa.

5. Chương 5: Chương 2.2

Tuy nàng nói lưu loát một chuỗi rất dài, nhưng hắn vẫn bắt được mấy phần trọng điểm trong đó, không nhịn được hỏi: “Người nói thật? Những loại rượu này thật sự có thể giảm bớt miệng vết thương nhiễm trùng, hơn nữa còn có thể phòng ngừa hoại tử?”

Lúc hành quân an giấc sợ nhất vết thương thối rữa mà chết, mà nằm dưỡng bệnh trên giường lâu, lại sợ vết thương bị hoại tử, cho nên nếu lời nàng nói là thật... Ánh mắt hắn trở nên sáng ngời.

Nàng tự tin không thôi cười nói: “Là thật hay giả có thể mời đại phu đến làm chứng, ta đã dám nói thì tuyệt đối có tự tin.”

Nói đùa, người cổ đại không hề có kiến thức y học bình thường này, nàng lại bắt đồng.

“Tại hạ kính xin cô nương truyền thụ cho quân y của ta phương pháp chữa trị bằng rượu, nếu như thật sự có công hiệu, tại hạ nhất định sẽ bồi tội với cô nương vì sự thất lễ ngày hôm nay.” Hấn không nói hai lời cúi người xuống, cao giọng nói.

Thái độ của nam nhân này trước sau vô cùng khác nhau khiến cho Mộ Tinh Đan có chút choáng váng, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào mới tốt.

Nàng không lên tiếng lại khiến Thịnh Hạo Nhiên cho là cơn giận của nàng còn chưa tiêu tan. Bất chấp mọi thứ, hấn ngẩng đầu nhìn nàng, “Tinh cô nương, nếu như người vì sự thất lễ lúc nãy của ta mà không muốn truyền thụ, vậy thì bất kể kẻ người đưa ra yêu cầu gì, nhất định ta đều làm được, dù muốn ta quỳ xuống cũng...”

Hấn còn chưa nói hết lời, đã bị Mộ Tinh Đan vừa phục hồi lại tinh thần cuống quýt cắt đứt, “Đừng đừng đừng! Thịnh tướng quân nói như vậy, ta giống như là một tiểu nhân có thù tất báo không bằng.”

“Cho nên Tinh cô nương sẵn lòng truyền thụ chứ?” Tròng mắt đen thâm thúy của hấn thẳng tắp nhìn nàng.

Ánh mắt thành khẩn kia giống như một cái chày gỗ nặng nề đập vào tim của nàng, khiến nàng hơi sững sờ sau đó mới trả lời, “Ừ, không thành vấn đề, ngày mai xin mời tướng quân phái người tới nơi này của chúng ta lấy rượu! Nhân tiện ta sẽ viết sẵn phương thuốc để quân y về thí nghiệm.”

“Vậy ta xin cảm tạ Tinh cô nương trước.”

Quay lưng đi, Mộ Tinh Đan chợt cảm thấy mình không dám nhìn vào ánh mắt quá mức thẳng thắn kia của hấn nữa, khoát tay áo, tương đương hạ lệnh đuổi khách.

Nam nhân này khiến nàng càng ngày càng khó hiểu, điều này làm cho nàng cảm thấy có chút hoảng hốt, bởi vì tựa như một món đồ chơi nhìn không thấu.

“Tinh cô nương, vậy hai vị phó tướng của tại hạ?” Thịnh Hạo Nhiên cũng không quên mục đích của chuyến đi này.

“Dĩ nhiên đang ở chỗ của bọn họ.” Sau khi bỏ xuống câu nói, cũng không quan tâm hấn có thắc mắc gì hay không, nàng đã quay đầu bước vào phòng trong.

Nói rõ ràng như vậy, Thịnh Hạo Nhiên tự nhiên đoán được mình bị người thiết kế, nhưng hấn không những không tức giận, ngược lại nhìn về phía nàng rồi đi, lộ ra nụ cười nhàn nhạt mà chính mình cũng không biết.

Một kỳ nữ có một không hai trong thiên hạ. Chẳng những mạnh mẽ không giống với tiểu thư khuê các, lại còn có sự thông tuệ mà vũ nữ bình thường không có, chỉ riêng biện pháp chữa bệnh từ rượu này thôi cũng chưa từng nghe ai nói qua.

Thường thức tự nhiên nảy sinh, chỉ là lúc này Thịnh Hạo Nhiên còn không biết, trong ánh mắt tán thưởng của mình còn mang theo một chút chuyên chú khác biệt.

Đó là dấu vết lặng lẽ của tình yêu đến.

Vài ngày sau, Mộ Tinh Đan đứng trên thảo nguyên có chút phiến não, hơn nữa còn phải dắt ngựa đi tới đi lui, kiên chân mong ngóng người nào đó trở về.

Nàng thật sự là càng ngày càng đoán không ra vị Thịnh đại tướng quân kia. Rõ ràng ấn tượng đầu tiên là một người trầm ổn, làm sao sẽ nói gió là mưa. Giống như ngày hôm nay, chính hấn đề nghị để xin lỗi nàng, nên mời nàng ra ngoài cưỡi ngựa. Nhưng ngựa thì cũng đã cưỡi rồi, nam nhân kia lại đột nhiên giống như người điên nói rằng muốn mời nàng ăn món ăn dân dã, sau đó bỏ chạy mất dạng, để lại một mình nàng đứng tại chỗ giống như kẻ ngốc.

Một năm này, nàng và Sơ Bạch, Lục Bình đã giao hẹn với nhau phải bốn ba tất cả các phương hướng để tìm kiếm phương pháp trở lại thế giới ban đầu. Từ trước đến nay nàng là một người luôn luôn hiếu động, mới tìm một nam nhân thờ ơ với sắc đẹp của nàng để chơi đùa trong thời gian một năm này, không ngờ nam nhân này lại luôn nằm ngoài dự liệu.

Ai, nàng đột nhiên hơi hối hận. Rõ ràng nam nhân này là món đồ chơi nàng chọn tới giết thời gian, bây giờ nhìn lại ngược lại càng giống như nàng bị người kia đùa giỡn nhỉ?

Lúc nàng đang suy nghĩ lung tung, Thịnh Hạo Nhiên đã giục ngựa phi nước đại trở lại, trên tay còn đang cầm một con mồi máu me đầm đìa.

“Lên ngựa, đi mau.” Hấn rống to với nàng, mây đen di chuyển ở phía sau nhanh chóng tụ tập lại bao phủ khắp bầu trời.

Mộ Tinh Đan chú ý trên bầu trời đen kịt kia còn có mưa gió nổi lên trong không khí, nàng vội vàng nhảy lên ngựa, chạy theo sát hấn.

Tuy hai người cưỡi ngựa cực nhanh, nhưng vẫn không cản nổi tốc độ của mây đen, chưa được một lúc thì cơn mưa tầm tã đã trút xuống, mà bọn họ còn cách biên thành một đoạn nữa.

Thịnh Hạo Nhiên nhìn nàng co người lại hắt hơi, nhúu nhúu mày, “Đi theo ta, ta biết gần đây có một sơn động, chúng ta đến đó tránh mưa trước đã.”

Trận mưa lớn này rất mãnh liệt, giọt mưa an vào người giống như băng, vừa đau vừa lạnh. Cả người Mộ Tinh Đan run lên, đầu còn dư thừa sức lực để chất vấn đề nghị của hấn, miễn cưỡng gật đầu rồi giục ngựa đi theo hấn.

May là không tới năm phút đã đến sơn động mà hấn nói.

Cột ngựa vào tảng đá bên ngoài động, Thịnh Hạo Nhiên cởi áo choàng của mình phủ lên người nàng, “Ta vào trong động trước để nhìn một chút, ngươi chờ ở bên ngoài đi.”

Dù sao cũng là sơn động hoang dã, hấn sợ có dã thú làm tổ trong động.

Mộ Tinh Đan hiểu ý tốt của hấn, nhưng đối với loại giọng điệu mang chủ nghĩa đại nam nhân này của hấn thì nàng rất không đồng ý, cường hấn rút ra tiểu đao tùy thân, nàng kiêu ngạo đứng bên cạnh hấn, “Ít xem thường người khác, Thịnh tướng quân, cùng nhau vào đi!” Lớn lên từ gia đình hắc đạo, người từ nhỏ đã luyện võ thuật tự vệ như nàng cũng không thích bị xem như một đóa hoa nhỏ mảnh mai.

“Ngươi –” Lần đầu thấy được cô gái cường hấn không biết sợ như nàng, nhất thời Thịnh Hạo Nhiên lại không phản bác được.

“Ngươi ta gì nữa, không phải muốn kiểm tra tình hình bên trong sao?” Chậm rãi vào sơn động, nàng lên tinh thần nói.

Trong sơn động rất rộng rãi không hẹp giống như bên ngoài, còn có một bụi cỏ dại nhỏ rậm rạp, Mộ Tinh Đan chỉ tùy ý nhìn một chút thì dời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng Thịnh Hạo Nhiên đi bên cạnh nàng lại đặc biệt lưu tâm.

Chú ý tới hấn luôn nhìn chằm chằm bụi cỏ kia, nàng không nhịn được đi tới, cười nói: “Có gì đẹp đâu mà nhìn, chỉ là một đồng cỏ thôi mà.”

Một thứ màu đỏ bất thành hình bay ra từ bụi cỏ, Thịnh Hạo Nhiên vội vàng kéo nàng qua, cũng che ở trước người của nàng.

Trong nháy mắt bị đẩy ra Mộ Tinh Đan liền biết vì sơ suất của bản thân nên rước lấy sự tấn công của con rắn sống ở trong bụi cỏ. Nàng vùng ngược tay lên, đao nâng đao rơi, hồng xà kia lập tức bị cắt thành hai khúc rơi trên mặt đất.

“Ngươi không sao chứ?” Nàng hỏi Thịnh Hạo Nhiên bị hồng xà cắn mà sắc mặt có chút trắng bệch.

“Ta không sao, ngươi...”

Chưa kịp nói xong thì đã nhìn thấy vết cắn cùng vết máu trên tay hấn, nàng không nói hai lời kéo hấn ngồi xuống trên mặt đất, bắt đầu chữa trị khẩn cấp cho hấn.

Thịnh Hạo Nhiên bị rung động không nhỏ, nhất là khi thấy một nữ tử lưu loát cắt ra một đường trên tay hấn, sau đó dùng đôi môi đỏ mọng mềm mại hút ra từng ngụm máu độc. Cho đến khi xử lý xong vết thương trên tay hấn, nàng mới lấy ra một bình rượu nhỏ mang theo bên người, ngâm một ngụm rượu sau đó phun lên vết thương để tiêu độc.

Trong sơn động còn có một ít cỏ khô, Mộ Tinh Đan gom lại một chỗ đẩy tới trước cửa sơn động, sau đó châm lửa, lúc này mới quay đầu lại ngồi xuống.

Thịnh Hạo Nhiên chưa bao giờ biết mình sẽ có thời điểm vô dụng như vậy, lại để một nữ tử làm xong toàn bộ chuyện mà một người nam nhân phải làm ngay trước mặt hắn.

Nàng miễn cưỡng liếc mắt nhìn hắn một cái, “Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, không cần quá để ý, nếu như mới vừa rồi là ta bị con rắn kia cắn, những việc này cũng sẽ là ngươi làm, chỉ có điều ta không có biện pháp xử lý con rắn người sẵn được.”

Không có biện pháp. Nàng không dám động vào thứ máu chảy đầm đìa.

Chỉ sợ hắn lại nổi lên chủ nghĩa đại nam nhân, nàng dứt khoát nói một mạch những gì cần nói, tránh cho hắn lại phun ra những lời nói nàng không thích nghe.

“Ừ.” Hắn trả lời đơn giản, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào nàng, muốn biết nữ tử này còn có thể mang đến cho hắn những cảnh tượng ngạc nhiên và vui mừng nào nữa hay không?

Ngoài sơn động, tiếng mưa rơi tí tách, hai người lại không nói thêm gì nữa, đều trầm mặc suy tư.

Bên ngoài mưa càng rơi càng lớn, dường như không có xu hướng ngừng lại, ngọn lửa bởi vì không đủ nhiên liệu nên lúc cháy lúc không.

Mộ Tinh Đan hơi mệt, nhưng lại không rảnh rỗi. Nguyên nhân là sau khi Thịnh Hạo Nhiên bị rắn cắn, tuy thoát nhìn đã hút hết độc rắn, nhưng chẳng biết tại sao lại bị sốt cao.

Nàng đành phải cởi áo hắn ra, dùng rượu mạnh còn sót lại thay hắn chà xát thân thể để cho hắn giảm nhiệt. Cứ tưởng là giảm nhiệt sẽ tốt một chút, không ngờ bởi vì y phục của hắn quá hút nước, vừa rồi đầm mưa đến bây giờ vẫn chưa khô, cả người lại bắt đầu lạnh run lên.

“Ai, ta thật sự đã trêu ai ghẹo ai, rõ ràng chính là tìm món đồ chơi, bây giờ còn phải hầu hạ ngược lại món đồ chơi này...”

Nàng vừa trông chừng hắn, vừa lằm bằm.

Ngay từ thời điểm sốt cao thì Thịnh Hạo Nhiên liền lâm vào trạng thái hỗn loạn. Mặc dù biết nàng có rất nhiều hành động to gan, nhưng lại không cách nào đẩy nàng ra.

Ngay cả áo choàng Mộ Tinh Đan cũng đều cởi ra cống hiến cho hắn, nhưng sắc mặt hắn vẫn trắng bệch, cơ thể hơi run rẩy.

Nghĩ đến tất cả đều là do mình sơ suất mới làm cho hắn trở thành bộ dạng thê thảm này, Mộ Tinh Đan cắn chặt răng.

“Thật là, không nên xuất môn, thật sự là ta thiệt thòi lớn...”

Trong ý thức mơ hồ Thịnh Hạo Nhiên nghe được một hồi thanh âm cởi quần áo sột soạt, còn có tiếng nàng thì thầm giống như đang oán trách cái gì. Sau đó hắn cảm giác được một khối thân thể ấm áp nhích lại gần ôm hắn thật chặt, nhiệt độ thân thể mềm mại nóng bỏng của nàng làm cho hắn có được một chút ấm áp.

Hương hoa nhàn nhạt phiêu tán ở trong mũi cùng với ấm áp kia càng trở nên cực kỳ đột ngột trong tiếng mưa rơi.

Hắn ra sức mở mắt ra, nhìn thấy thân thể Mộ Tinh Đan gần như trần truồng ôm hắn, hắn giật mình thất thần, không biết là vì vẻ đẹp của nàng, hay là do nàng quá lớn mật.

“Ngươi nhanh mặc quần áo tử tế vào, nữ tử coi trọng nhất là danh tiết...” Hắn khàn khàn mà dồn dập nói.

“Câm miệng!” Nàng ôm chặt hắn, ngẩng đầu nhẹ liếc hắn một cái, “Cởi cũng đã cởi, chẳng lẽ hiện tại mặc lại sẽ không bại hoại danh tiết? Huống chi lúc này chỉ có hai người chúng ta, ngươi không nói ta không nói thì ai biết. Hơn nữa ngươi cũng là vì cứu ta... Tóm lại, đừng nói nhiều, ngủ đi! Nói không chừng ngủ dậy thì mưa đã tạnh rồi.”

Trong mơ màng, hắn lại bị thuyết phục bởi lí do không ra gì này, nhắm mắt lại một lần nữa, sau đó nghe tiếng mưa rơi từ từ ngủ.

Trước khi rơi vào giấc ngủ, ấn tượng cuối cùng của hắn là mái tóc dài rối tung của nàng cùng hắn quần quít, làm cho hắn chợt nhớ tới ý nghĩa của kết tóc. Sau đó là vẻ mặt tự tin cùng với nụ cười của nàng, xuất hiện lặp đi lặp lại trong đầu hắn...

6. Chương 6: Chương 3.1

Khách nhân có dụng ý khác ở Cầm Sát tửu lâu vẫn nổi lên không dứt như cũ, nhưng không hề trông thấy Tinh cô nương ngẫu nhiên đi ra dạo mấy vòng như trước kia.

Kể từ ngày trở về từ thảo nguyên, Mộ Tinh Đan gần như bế quan, Thịnh Hạo Nhiên có đến thăm mấy lần cũng viện cớ không gặp, ngay cả cửa viện tiểu các cũng rất ít mở ra.

Những tờ giấy trắng nằm trên bàn sách đều là những nghiên cứu lộn xộn của nàng về bút lông ngỗng, bồn cầu tự động xả nước, máy điều hòa không khí, giường ngủ, TV, điện thoại di động, máy vi tính, Internet... Vô số thiết bị hiện đại hóa được vẽ ra, rậm rạp giống như đang vẽ bùa vậy.

Dùng bút, nàng khê thử dài, nhìn những trang giấy đã vẽ ở trên bàn, lấy tay giơ lên trong gió, nàng không nhận được lại nhớ tới cuộc sống trước đây ở thế giới hiện đại.

Không sai, nàng rất thích cuộc sống không cần lục đục với nhau như bây giờ. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nàng vẫn muốn trở về, đó mới là thế giới nàng nên ở lại.

Còn đại tướng quân kia, lúc trước nàng đã có cảm giác nhìn không thấu hắn. Mà từ ngày trở về từ thảo nguyên, ánh mắt nhiệt liệt cùng với thái độ mơ hồ không nắm bắt được của hắn càng làm cho nàng cảm thấy hoảng hốt.

Nếu lúc trước không biết cảm xúc khó hiểu của mình đối với hắn là vì sao, thì bây giờ cũng đã biết...

Vấn đề là, không nên như vậy. Nếu ở hiện đại, nàng phát hiện có thiện cảm với một người đàn ông, thì chắc chắn nàng sẽ rất vui mừng, nói không chừng ngay cả theo đuổi ngược cũng không có vấn đề gì. Nhưng hiện tại, chỉ khiến nàng có loại cảm xúc gặp đúng người nhưng sai thời điểm.

Ai! Nhớ đến sự trốn tránh rõ ràng của mình trong mấy ngày vừa qua cùng với việc vẽ những vật dụng hiện đại mỗi ngày để tăng cường quyết tâm trở về của mình, nàng không nhận được thử dài.

“Đáng tiếc, nam nhân kia đúng là một cực phẩm!” Nàng lẩm bẩm nói, “Sờ vào cảm xúc không tệ, có diện mạo có tính cách...”

Tiểu nha hoàn mài mực bên cạnh bị lời nói to gan này hù dọa cả khuôn mặt đỏ bừng, làm tay mình dính đầy mực, thiếu chút nữa bởi vì lời nói này mà ngay cả Lưu Tinh núp trong bóng tối cũng bị dọa sợ đến nổi sắp té xuống.

Mộ Tinh Đan cũng không biết lời mình nói rất tùy tiện, vẫn còn vậy tại trong suy nghĩ không ngừng nói : “Đáng tiếc... Thật sự đáng tiếc...”

“Tướng quân đại nhân đang ở trong thư phòng?”

“Chắc là vậy, người được phái đến Cầm Sát tửu lâu vừa trở về rồi...” Một gã sai vặt bất đắc dĩ lắc đầu.

Kể từ ngày trở về từ thảo nguyên, mặc dù ngoài miệng Tướng quân không hề nói gì, nhưng thuộc hạ thân cận và người hầu đều đoán được nhất định là giữa hắn và Tinh cô nương đã xảy ra chuyện gì.

Thường phái người đến đại sảnh của Cầm Sát tửu lâu để thư từ với Tinh cô nương đã không nói, mà mỗi lần nghe được hạ nhân hỏi báo Tinh cô nương không tiếp khách thì ngày đó luôn luôn mất hứng nghiêm mặt.

Chỉ là ngay cả nhả lại truyền đi bay đầy trời, ai cũng không có can đảm tự đi chứng thực với Tướng quân.

Thịnh Hạo Nhiên mắt hồn nhìn cổ thụ ngoài cửa sổ, nghĩ tới nữ tử lớn mặt kiêu my kia.

Nhắm mắt lại, hình ảnh sau khi tỉnh lại trong sơn động ngày đó như rõ mồn một trước mắt.

Nàng chỉ mặc cái yếm tỉnh lại từ trong lòng hắc, trong đôi mắt thanh thuần mông lung mang theo kiêu my, thấy hắc nhìn nàng cũng không giả bộ e lệ, tự ý đặt tay lên trán hắc, “Ừ... Không sốt nữa...”

Hắc nhìn y phục của hai người không ngay ngắn, còn muốn nói gì đó, “Ta...”

Lúc này Mộ Tinh Đan mới hoàn toàn tỉnh táo lại, trên mặt ửng đỏ cắt đứt hắc, “Ngừng! Nếu người đã không sao, người xác định muốn chúng ta tiếp tục nói chuyện với bộ dáng như vậy sao?” Nàng rút qua y phục che chắn thân thể mình, còn hắc là một người nam nhân, dù phần thân trên trần trụi cũng không sao, nên cũng không để ý đến hắc.

Bị nàng nhắc nhở, trên mặt Thịnh Hạo Nhiên có chút xấu hổ, vội vàng cầm lấy y phục của mình quay lưng lại mặc vào, sau đó chờ nàng mặc xong.

Tay chân luống cuống mặc quần áo tử tế, nhìn lưng hắc vẫn giống như pho tượng không nhúc nhích, Mộ Tinh Đan không nhịn được buồn cười nói: “Được rồi, người có thể xoay người.”

Xoay người, hắc muốn nói tiếp những lời đang bỏ dở lúc nãy, thấy nàng đã ra khỏi sơn động từ lâu, hắc đành phải đi theo ra ngoài.

“Tối hôm qua...”

Thấy hắc chưa từ bỏ ý định, mặc dù nàng có chút e lệ, vẫn giả vờ không thèm để ý nói: “Không phải nói đừng nói nữa sao? Chuyện tối hôm qua chỉ có người biết ta biết, không nói ra thì ai biết. Huống chi ta cũng không thèm để ý, một đại nam nhân như người lại luôn treo bên khoe miệng, không phải người muốn ta chịu trách nhiệm đó chứ?” Nói xong, nhớ tới lời đồn đãi hắc không gần nữ sắc, không nhịn được buột miệng cười.

Bị nàng nói như thế, Thịnh Hạo Nhiên cũng nhịn không được phì cười, “Người cũng không phải nam nhân, làm sao có thể muốn người phụ trách đây?”

“Nếu ta là nam nhân chẳng lẽ sẽ phải phụ trách?” Mộ Tinh Đan lập tức hiểu sai, trên mặt quái dị nhìn hắc, “Chẳng lẽ người thích nam nam... Không đúng, phải nói là long dương chi phích mới đúng...”

Thật sự là có khả năng này! Không gần nữ sắc, lại hầu như ngày ngày đều ngâm mình trong bình doanh mà tất cả đều là nam nhân...

Ngược lại lại rất thân cận với hai người Liễu gia song sinh kia... Chẳng lẽ là như thế...

Trong khoảng thời gian ngắn suy nghĩ của Mộ Tinh Đan nhanh chóng bay tới một đồng hình ảnh sống sắc sinh hương.

“Nói bây! Một đại nam nhân như ta làm sao sẽ...” Hắc nghiêm túc phản bác, thấy nàng cười đến càng ngày càng cao hứng mới biết mình bị nàng trêu đùa.

Nụ cười này, làm cho lúng túng giữa hai người tiêu tán một chút, nhưng lúng túng trong lòng vừa đi qua, lại bởi vì nụ cười vui sướng của nàng mà Thịnh Hạo Nhiên lập tức hiện lên cảm nhận khác thường.

Sau cơn mưa, cảnh sắc ngoài sơn động dưới ánh mặt trời càng có vẻ xinh đẹp. Nàng cười một cách không câu nệ, hàng mi cong cong rực rỡ như trăng rằm đoạt hồn người, khiến hắc không nhịn được nhìn đến ngây dại.

“Được rồi được rồi, không phải thì không phải. Chúng ta trở về thôi!” Ánh mắt mãnh liệt kia làm tim nàng đập rộn lên, sợ hắc nhìn thấy mình khác thường, nàng vội vàng nói sang chuyện khác.

Huống chi, một buổi tối không về, không biết Lưu Tinh canh giữ ở Cẩm Sát tửu lâu sẽ lo lắng biết bao nhiêu!

Hắn hoảng thần, nhìn nàng chạy nhanh dắt ngựa tới, cũng biết nàng không muốn thảo luận vấn đề này nữa, đành phải tạm thời từ bỏ, ngẫm nghĩ mấy ngày nữa lại đi tìm nàng.

Ai ngờ sau khi trở về từ ngày đó, nàng liền tránh không gặp mặt...

Đang tâm phiền tính loạn, bên ngoài bỗng truyền đến một trận âm thanh huyền ảo, khiến sắc mặt hắn không vui nhìn cạnh cửa.

Quả nhiên không lâu sau, một gã sai vặt thở hổn hển đẩy cửa đi vào, gấp gáp báo cáo, “Tướng quân, cái đó... Từ lâu... Người...”

Thịnh Hạo Nhiên vốn đã không cao hứng, nghe hắn nói không đầu không đuôi thì chân mày nhíu lại thêm mấy phần, “Nói chậm một chút, nóng vội còn ra bộ dáng gì?”

Gã sai vặt vốn khấn trương, nhìn vẻ mặt hắn không tốt, bắt đầu hoài nghi có nên nói cho hắn nghe chủ đề âm mưu lợi hại trong ngoài thành hiện nay cho hắn nghe hay không.

Đợi nửa ngày không nghe được đoạn sau, sắc mặt Thịnh Hạo Nhiên càng nặng nề, “Rốt cuộc muốn nói gì, còn không mau nói!”

Thấy hắn hung ác như vậy, gã sai vặt kia không dám giấu giếm nữa, hai chân mềm nhũn vội vàng quỳ xuống, run run nói, “Tiểu nhân nghe nói Tinh cô nương muốn làm cái gì tặng... Hoạt động tặng hôn... Ngay sau buổi trưa, hiện tại Cầm Sát từ lâu đã bị đoàn người chen lấn nước chảy không lọt...”

Khuôn mặt Thịnh Hạo Nhiên đen lại, “Người nói thật?”

Gã sai vặt gật đầu như đảo tỏi, “Thật, thật! Sao tiểu nhân dám nói nửa câu nói dối, lúc này trở về còn bị mấy đại gia phóng tới Cầm Sát từ lâu đâm vào ngã trái ngã phải...”

Lời còn chưa nói hết, gã sai vặt đã cảm thấy hoa mắt, nơi nào còn có bóng dáng Thịnh đại tướng quân.

Khẽ nhấp một ngụm trà, Mộ Tinh Đan hài lòng cười nhìn cảnh tượng đầy ắp người dưới lầu.

Nàng cười hỏi Tần chương quý đứng thẳng bên cạnh, “Chiêu đãi tốt ‘Tinh cô nương’ mời tới từ thanh lâu sao?”

Tần chương quý chấp tay, cung kính trả lời, “Đã mời được ngự trù cao cấp nhất.”

“Hạng mục tranh tài chiều nay đã an bài tốt chưa?”

“Đúng vậy, tất cả đều đã chuẩn bị xong. Rượu nhẹ, rượu mạnh hết thấy đều đầy đủ, ngay cả Phượng Hoàng cũng chuẩn bị hai vò lớn. Mấy người trọng tài cũng đã điều luyện (điều động + huấn luyện) tốt theo phương pháp người nói. Không gian hoàn toàn đều phông theo bức vẽ của người, tuyệt đối công khai bắt mắt, bảo đảm khiến cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy một cuộc thi đấu hoàn toàn mới.” Tần chương quý hài lòng dương dương tự đắc nói.

Nghe thấy tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, Mộ Tinh Đan không nhịn được lộ ra mỉm cười.

Gần đây bởi vì đang muốn cách xa sự chú ý của vị tướng quân kia, những ngày sau này sẽ hơi nhàm chán, ý tưởng đột phá nên sửa sang lại một lần phương pháp kinh doanh tập trung trước kia đã từng thấy qua. Vốn dĩ muốn làm cuộc thi đấu tặng quà, nhưng nghĩ lại lại thấy không có gì mới mẻ, nên đổi phần thưởng thành tặng nộ hôn.

Ha ha, , đăng ký ghi danh mới có mấy giờ thôi, sóng người lầu dưới thiếu chút nữa chen chúc đến nổ tung, phải phát mã bài trước để sàng lọc.

Xem ra uy lực của “Tặng hôn” quả nhiên không giống bình thường! Không biết vị quán quân kia biết được “Tinh” này không phải “Tinh” kia thì biểu tình sẽ như thế nào nhỉ? Nàng có chút xấu xa nghĩ.

Tần chương quý ở bên cạnh nhìn nụ cười mỹ lệ làm cho người ta da đầu tê dại kia, không nhịn được lui lại mấy bước. Chỉ cần mỗi lần trên mặt nàng xuất hiện nụ cười như thế thì đại biểu nàng đang tính kế ai đó, cũng không biết người xui xẻo nào lại bị coi trọng chuẩn bị bị trêu cợt.

“Lầu dưới nhiều người như vậy, ta thấy tranh tài không nhất định phải chờ qua buổi trưa rồi, người có thể đi xuống chuẩn bị, phải biết rằng cô nương chúng ta mời đến cũng có tính thời gian phí, phải tiết kiệm tiền vốn chứ!”

Tần chương quỹ cúi đầu, vội vàng đáp lời, “Vâng”.

7. Chương 7: Chương 3.2

Lúc Thịnh Hạo Nhiên đến Cẩm Sát tửu lâu, trong ngoài tửu lâu đã rất ồn ào náo nhiệt. Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy bên ngoài tửu lâu còn rêu rao một mảnh vải đỏ viết bốn chữ lớn “Thi đấu tặng nộ hôn”, sắc mặt hắn càng lạnh thêm mấy phần.

Thi đấu tặng nộ hôn, hắn không cần suy nghĩ cũng biết loại phương danh nghe rợn cả người này là chủ ý của ai!

Hắn định tìm tiểu nhị thông báo trước với nàng một tiếng, ai ngờ nhìn cả bãi sân, nhưng không có một người nào rảnh rỗi, chỉ có một tên gõ chiêng đồng hồ lớn, “Thời gian ghi danh sắp hết, mọi người nhanh lên nào.”

Cẩm giác lý trí sắp không còn là của mình nữa, hắn cắn răng ngăn lại tên tiểu nhị gõ chiêng đồng hồ kia, “Ghi danh ở đâu?”

Tiểu nhị kia la hét từ sáng sớm đến bây giờ gần như sắp khản cả cổ họng, cũng đã sắp bất tỉnh, máy móc đáp lời, “Mời đến sương phòng bên trái trên lầu một để ghi danh, sau đó nhận mã bài chờ kiểm tra tửu lượng để biết có thể tiếp tục tiến vào đấu bán kết hay không.”

Thịnh Hạo Nhiên vừa nghe còn có đấu vòng loại, đấu bán kết, mày cau lại, “Chẳng lẽ không thể trực tiếp tiến vào trận chung kết sao?”

Thật ra hắn chỉ uống một hai chén, không chỉ bởi vì cá tính nghiêm cẩn không cho phép, mà còn có quan hệ rất lớn với thể chất của hắn nữa. Một khi uống quá nhiều, toàn thân hắn sẽ bị nổi đầy mẩn đỏ, hơn nữa sẽ đau đầu không chịu nổi.

Nếu muốn thông qua vòng loại mới có thể vào bán kết, không cần phải nói, hắn hoàn toàn không có biện pháp.

“Sao có thể! Đây là quy củ mà đại chương quỹ của chúng ta tự mình lập ra, không ai có thể phá hỏng được.” Có lẽ tiểu nhị đã ứng phó rất nhiều lần rồi, nên ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hắn đã bác bỏ.

“Ngay cả ta cũng không được?”

“Đương nhiên ai...” Tiểu nhị còn muốn nói tiếp, nhưng định thần lại nhìn thấy đứng ở trước mắt hắn đúng là Tướng quân đại nhân, thì vội vàng nuốt lại mấy lời tiếp theo.

“Chuyện này...” Tiểu nhị có chút khó xử nhìn hắn, lại nhìn căn phòng trang nhã trên lầu một chút, cuối cùng quyết định “Cũng không phải không được...”

Hắn lặng lẽ đến gần, lấy ra từ trong ngực một khối mã bài, nhỏ giọng nói: “Tướng quân ngài cầm cái này đi, đây là thẻ bài Tần nhị chương quỹ ấy người hạ nhân chúng ta, nói là hâm nóng không khí, nên có thể bỏ qua vòng loại trực tiếp tiến vào bán kết, nhưng mà sẽ ủy khuất Tướng quân ngài, lấy tên của tiểu nhân.”

Mặc dù thủ đoạn không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng dưới tình thế cấp bách, hắn cũng bất chấp mọi thứ, sau khi nói tiếng cảm tạ, liền cầm mã bài đến sương phòng bên phải chờ đợi.

Nhìn trên mặt mấy đại nam nhân ngồi xung quanh đều mang theo nụ cười quỷ dị, Thịnh Hạo Nhiên càng muốn bắt lấy nữ nhân to gan kia để chất vấn, trong đầu nàng chứa những thứ gì mà lại dám làm loại hoạt động này.

Nếu lát nữa bắt đầu thi đấu mà nàng xuất hiện, hắn nhất định phải mang nàng đi bảo nàng dừng trận đấu hoang đường này lại, sau đó hỏi nàng vì sao lại trốn tránh hắn, còn có...

Càng nghĩ càng tức giận, đến khi bên ngoài vang lên một tiếng chiêng thật lớn, hấn mới ngưng lại tất cả lửa giận đang lan tràn trong lòng mình.

“Tiểu thư, tiếng chiêng vang lên, trận đấu đã bắt đầu.” Về mặt tiểu nha hoàn hăng hái dâng cao nói, ánh mắt không ngừng liếc nhìn ra bên ngoài.

Đây là một trận thi đấu hiểm thấy! Đám đông nhiệt liệt bên ngoài khiến nàng cũng muốn đi ra ngoài xem náo nhiệt, vậy mà chủ tử thì lại lười biếng ngồi bát phong thổi cũng không động, không hề có ý muốn ra ngoài nhìn xem.

“Ừ.” Mộ Tinh Đan đáp một tiếng, tỏ vẻ đã nghe thấy.

Vừa vùi ở trên ghế dựa, vừa uống trà nghe thanh âm huyền ảo dưới lầu, nàng cười nhìn tiểu nha hoàn đứng ngồi không yên, trong lòng không nhịn được buồn cười.

Làm sao nàng ta có thể hiểu được tâm trạng của nàng chính là cố tình không đi ra ngoài.

Đến thời điểm cao trào nhất của trận đấu, đối tượng mà bọn họ mong đợi muốn tặng nộ hôn là nàng xuất hiện, mới tạo được không khí hiệu quả.

Nhưng còn muốn ngắm nhìn một lúc rồi tính toán lại bởi vì Tần chương quỹ mang đến tin tức không thể từ bỏ. Nguyên nhân là bởi vì Thịnh đại tướng quân cũng góp mặt trong hoạt động lớn này.

Đổi một bộ xiêm y không bắt mắt, lại mang mặt nạ, Mộ Tinh Đan mới cất bước đi xuống lầu dưới, trong lòng không nhịn được thở dài, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Nghĩ đến lúc sẽ nhìn thấy Thịnh Hạo Nhiên đã tránh né gần nửa tháng nay, trong lòng biết không nên, nhưng khóe miệng lại lộ ra nụ cười như có như không.

Nhưng khi nhìn thấy Thịnh Hạo Nhiên ở trên sân thi đấu thì nụ cười này liền cứng lại.

Trên sân đấu đã đổi sang chén nhỏ, cũng có nghĩa là trận bán kết đã bước sang vòng thứ hai. Bởi vì đây là quy tắc nàng định ra, cho nên nàng rất rõ ràng.

Vòng thứ nhất là bát lớn, chỉ là một loại rượu trái cây. Vòng thứ hai là bát nhỏ, thay đổi thành Thanh Tước có nồng độ cồn trung bình. Còn vòng thứ ba là dùng chén để uống, là Phượng Hoàng có nồng độ cồn cao nhất.

Còn dư lại trên sân đấu đại đa số đều là những người có tửu lượng tốt. Lúc này mới bắt đầu vòng thứ hai, người bị loại cũng không nhiều. Nhưng Thịnh Hạo Nhiên rất rõ ràng là đang kiên cường chống đỡ, cả khuôn mặt hấn đỏ bừng, hơn nữa bước chân cũng có chút lự không.

Mộ Tinh Đan thấy thế, vội vàng sai mấy tiểu nhị đỡ hấn xuống dưới.

Sao đại tướng quân này cứ khiến người ta không thể an tâm vậy chứ?

Rõ ràng là một người không thể uống rượu, nhất định phải làm ình chặt vật như vậy sao?

Nàng chỉ không muốn dính dáng tới hấn, chẳng lẽ không trêu chọc nổi, nàng vẫn trốn không thoát sao?

Ở trên đài, Thịnh Hạo Nhiên uống mấy ly rượu trái cây xuống bụng thì đầu óc cũng đã cực kỳ choáng váng, trên tay chân từ từ hiện ra mẩn đỏ, nhưng nữ nhân to gan kia vẫn không xuất hiện, khiến hấn không thể không tiếp tục cắn răng chống đỡ.

Dù không thể ngăn cản trận đấu hoang đường này, cũng muốn bảo vệ, bởi vì từ đáy lòng hấn không thể từ bỏ đứng nhìn đôi môi đỏ mọng mềm mại kia hôn lên gương mặt của bất kỳ một người nam nhân nào.

Nhưng bất luận hấn cắn răng khổ chống (khổ cực chống đỡ) như thế nào đi chăng nữa, sau khi một người tửu lượng không tốt như hấn uống tiếp một chén Thanh Tước, thì lực chú ý cũng không cách nào tập trung.

Đột nhiên hai bên có hai người đến gần, nhỏ giọng khuyên, “Tướng quân, đừng uống tiếp nữa! Chúng ta đỡ ngài xuống dưới nghỉ ngơi.”

Hấn khoát tay áo, mắt lạnh tiêu cự không ổn định trừng qua, “Tránh ra, không phải quy định nói rằng người tham gia tự rút lui thì mới tính bỏ cuộc sao?”

Hai tên tiểu nhị là do Mộ Tinh Đan phái tới, vừa thấy hấn tỏ thái độ đánh chết cũng không chịu lui, nhất thời tay chân luống cuống, cùng đứng ở trên đài không biết nên làm thế nào cho phải.

Mộ Tinh Đan vừa nhìn, đã biết tình hình như thế nào, cắn cắn môi, nhỏ giọng phân phó: “Nói Tần chương quỹ thay loại rượu mạnh nhất lên đi.”

Hấn đã say đến sắp không đi nổi, thay vì để hấn tiếp tục khổ chống từng ly từng ly như vậy, chẳng thà làm cho hấn uống liền một hơi, nhanh chóng lui xuống nghỉ ngơi.

Tần chương quỹ nhận được lệnh, gật đầu một cái.

Chờ Thịnh Hạo Nhiên uống xong ly rượu kia, sau đó ngã ra sau được tiểu nhị hầu ở hai bên hấn giao cho người chịu trách nhiệm trong lầu, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, lại dặn dò, “Phía trước quá ồn ào, đưa hấn đến tiểu lâu của ta đi.”

Nha hoàn bên cạnh nhận được mệnh lệnh rời đi, mắt Mộ Tinh Đan cũng ngưng tụ lại một tia giãy dụa.

Sớm biết như thế nàng không nên trêu chọc hấn, nhìn xem nàng làm ầm ỉm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế nào.

Tỉnh lại từ trong cơn đau đầu, Thịnh Hạo Nhiên mở mắt ra thì nhìn thấy màn giường màu hồng nhạt, mà không phải bài trí thường ngày của mình. Hấn quơ quơ đầu, muốn khôi phục tỉnh táo, đột nhiên nhớ tới chuyện trước khi mình hôn mê.

Hấn vẫn đang so tài uống rượu trong trận đấu, ai ngờ vòng thứ hai rượu vừa vào cổ, chỉ cảm thấy một trận cay nồng, người liền ngất đi, sau đó thì sao?

Vừa nghĩ tới kết quả của trận đấu, khiến hấn không nhịn được sốt ruột, vội vàng muốn xuống giường.

“Ta nói Tướng quân đại nhân, có cần thiết vừa tỉnh lại liền vội vã xuống giường không?”

Nghe giọng nữ mềm mại non nớt còn mang theo chế nhạo này, Thịnh Hạo Nhiên vội vàng vén rèm nhìn ra ngoài, nữ tử làm cho hấn vừa tức vừa giận kia đang ngồi trước bàn tròn nhìn hấn.

“Trận đấu sao rồi? Thắng sao?”

Nhìn hấn vừa tỉnh lại liền hỏi về trận đấu, Mộ Tinh Đan không nhịn được cũng có chút tức giận, lạnh nhạt nói, “Tướng quân, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, thua coi như xong.”

Thua? Thịnh Hạo Nhiên nhìn bộ dáng lơ đãng của nàng, nỗ lực kiềm chế hỏi “Ai thắng? Đã lĩnh thưởng chưa?”

Mặc dù không biết tại sao hấn lại gấp gáp hỏi về trận đấu như vậy, nhưng Mộ Tinh Đan vẫn nhẫn nại trả lời hấn.

“Thịnh tướng quân, người đã ngủ mấy canh giờ rồi, hiện tại cũng đã sắp đến thời gian dùng bữa tối, trận đấu đã sớm kết thúc, ta không rõ ràng lắm người nào thắng, nhưng phần thưởng thì nhất định là đã lĩnh xong rồi.” Chính nàng tự mình sai Tần chương quỹ đưa “Tinh cô nương” kia đi ra, tự nhiên là biết được quá trình phía sau.

Thưởng? Nghĩ đến nàng thật sự hôn một tên nam nhân ngay cả tên cũng không biết, hấn mặc kệ cơn đau đầu đang tra tấn hấn, bước tới cầm lấy tay nàng khàn giọng gầm nhẹ, “Tại sao? Tại sao? Tại sao cho phép nam nhân khác hôn người?”

Gi? Bị hấn rống làm cho thất thần, Mộ Tinh Đan vừa ngẩng đầu định hỏi hấn có ý gì, lại nghênh đón môi của hấn.

Nàng ngốc tại chỗ.

8. Chương 8: Chương 4.1

Đến lúc hoàn hồn, nàng muốn đẩy hấn ra, nhưng mặc dù hấn suy yếu thì suy yếu, sức lực lại không giảm, ôm chặt nàng, môi mỏng quấn quýt chặt chẽ với nàng.

Đến khi hai người thở hồng hộc, hần mới chịu rời khỏi môi nàng để nàng lấy hơi.

“Tại sao hôn ta?” Đợi đến khi hơi thở vững vàng, Mộ Tinh Đan cúi thấp đầu hỏi.

Hai người đầu tựa đầu, hơi thở ấm áp trong mũi hần phả vào sau gáy nàng. Tuy nói tình cảnh này mập mờ tới cực điểm, nhưng có một số việc vẫn muốn hỏi rõ.

“Nàng! Ai cho nàng hôn người khác!”

“Ta hôn ai?” Về mặt Mộ Tinh Đan khó hiểu.

Nam nhân này sẽ không phải là vừa ăn cướp vừa la làng đó chứ! Nụ hôn đầu của mình bị hần cướp đi một cách bá đạo, bây giờ còn nói nàng hôn người khác, chẳng lẽ là nằm mơ giữa ban ngày sao! Nàng thật quá oan uổng.

“Nàng còn nói? Vừa rồi không phải nàng nói trận đấu đã kết thúc, người thắng cuộc cũng đã nhận thưởng rồi sao.” Hần càng nói càng cảm tức.

Hần chỉ là một người nam nhân, một nam nhân bình thường, nữ tử mình thích hôn nam nhân khác, sao hần có thể không tức giận không để ý được?

Cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, nàng vui ở trong lồng ngực hần bật cười, “Ha ha, ta còn tưởng chuyện gì nữa chứ! Làm ta cười chết rồi, bởi vì chuyện này sao?”

Sắc mặt hần không tốt, nàng cũng không thừa nước đục thả câu, giải thích: “Người tặng nụ hôn chính là Tình cô nương được mời tới từ thanh lâu, làm thế nào mà người trầm ổn như tướng quân đại nhân cũng bị lừa!” Nói xong, lại cười khanh khách.

Nghe nàng giải thích, chân mày Thịnh Hạo Nhiên mới buông lỏng, chợt nghĩ đến điều gì lại căng thẳng.

“Dù chuyện tình lúc đó là giả, nhưng nàng... Làm chuyện này không sợ tổn hại đến thanh danh sao?”

“Thanh danh?” Nàng lùi lại mấy bước kéo ra khoảng cách giữa hai người, sau đó nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, “Đó cũng là chuyện của ta, liên quan gì đến tướng quân đại nhân?”

Suy cho cùng loại mập mờ này lại tiếp tục, đều không tốt cho cả hai người.

Xoay người nàng lại, về mặt hần thận trọng nhìn nàng, “Ai nói không liên quan đến ta? Chẳng lẽ nàng còn không hiểu rõ, ta... Ta thích nàng.”

Hai chữ yêu thích, suy cho cùng là khoảng cách vô biên vô thời, nhưng...

Mộ Tinh Đan lắc lắc đầu, mặc dù ánh mắt có dao động, nhưng vẫn khép lại để ỉn hạ quyết tâm sắc đá, “Tướng quân, chẳng lẽ thời gian trước ta trốn tránh ngài như vậy, ngài vẫn không hiểu ý của ta sao?”

Hần biết rõ nàng cự tuyệt, cũng không muốn chấp nhận, “Nàng... Nếu nàng vô tâm với ta, tại sao còn để ta hôn nàng?”

Ai, có đôi khi không phản kháng cũng là một loại phiền toái! Nàng than thở trong lòng.

“Bởi vì người là tướng quân.” Nàng không tìm được lý do để lấy lệ, thì trả lời một câu đơn giản.

Nàng biết, đáp án như vậy là đã thương người nhất, nhất là đối với người cao ngạo, xưa nay không thích dùng quan uy áp chế người như hần.

Nếu có thể, nàng cũng không muốn như vậy, nhưng nàng vẫn phải làm như vậy, trước khi đoạn tình cảm này nảy mầm, phải tự tay bóp chết nó.

Buông tay ra, hần nhìn biểu tình không gọn sóng của nàng, cắn răng nói: “Phải... Phải... Ta sai lầm rồi! Là ta tự mình đa tình hiểu lầm.”

Ánh nắng cuối chiều phản chiếu lên dung nhan mỹ lệ kia giờ phút này lại đặc biệt tàn nhẫn, giọng nói và câu trả lời của nàng giống như dao cắt khiến cho tim của hần mơ hồ đau đớn.

Giọng nói của hắn mang theo đau xót, sao nàng không hiểu tâm tình của hắn lúc này. Nhưng nàng không thể nói ra lời an ủi nào, chỉ có thể kiêu ngạo ngẩng đầu, làm cho những giọt nước mắt muốn rơi xuống ở lại trong hốc mắt.

“Nếu... Nếu tướng quân đã khỏe rồi thì xin mời quay trở về! Trong phủ đã có người đang đợi ở bên ngoài.” Nàng buộc mình nói ra lệnh đuổi khách trái lương tâm.

Thật ra nàng rất muốn giữ hắn lại, bởi vì những mẩn đỏ trên người hắn vẫn chưa biến mất, thân thể vẫn còn phát sốt, ngay cả thuốc nàng cũng đã chuẩn bị xong. Nhưng sau khi “Ngả bài”, nàng không hề biểu hiện sự quan tâm của mình nữa, như thể chỉ làm sự tình trở nên phức tạp hơn mà thôi.

Hắn lặng lẽ lướt qua người nàng, thân mình hơi lung lay, nàng muốn đưa tay ra dìu hắn rồi lại rụt trở về, hắn nhìn thấy, ánh mắt không nhìn được vừa buồn bã vừa chua chát, tiêu sái đi ra ngoài.

Cho đến khi hắn đi xuống lầu, nàng mới dám chạy ra ngoài nhìn bóng lưng rời đi của hắn, thời khắc đó bóng lưng thẳng tắp trong ánh nắng cuối chiều có vẻ tịch liêu khiến người ta không đành lòng.

“Đừng trách ta... Thật sự đừng trách ta...” Nàng cúi đầu lẩm bẩm, nước mắt rơi xuống trong hoàng hôn tỏa sáng lấp lánh.

Muốn trách, chỉ có thể trách bọn họ là người của hai thế giới!

Mộ Tinh Đan và Thịnh Hạo Nhiên ai cũng không hề tiếp tục quấy nhiễu ai nữa, bình tĩnh trải qua cuộc sống của từng người.

Tửu lâu vẫn rất náo nhiệt, Mộ Tinh Đan nhàn rỗi đến mức không có việc gì làm thì sẽ chỉ bảo cho lương tửu sư làm ra rượu mới, nhưng lại rất ít ra khỏi cửa.

Chỉ có điều người ngồi ở trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống, mới yên tĩnh không được mấy ngày, thì lại bắt đầu không yên tĩnh.

Đầu tiên là liên tục mấy đêm đều có bọn đạo chích muốn đột nhập vào kho rượu. Mặc dù bị mấy tên hộ viện dả thương, nhưng vài ngày kế tiếp lại có người tới cửa nói muốn hạ xuống biển hiệu Cẩm Sắt tửu lâu, tâm tình Mộ Tinh Đan vốn đã không tốt giờ càng thêm tồi tệ.

Kết quả về mặt Tần chương quý hốt hoảng xông vào hậu viện, nói là một vị quan lớn chỉ đích danh muốn gặp nàng.

Đùa gì vậy, coi nàng là bồi tiểu sao! Còn phải ra ngoài xã giao?

Vốn quyết định không để ý tới, ai ngờ đối phương càng nháo càng hung, Lưu Tinh cũng đi thăm dò là tên nhi tử chó má của tên giám quân nào, muốn nàng đi ra ngoài.

Nàng cười lạnh, hừ hừ, dù sao một bụng tức của nàng không có chỗ xả, phải đi gặp cái tên không có mắt kia, nếu hắn hiểu chút quy củ thì không tính, nếu về mặt hèn hạ, thì đừng trách quả đấm của nàng không có mắt.

Đến đại sảnh, nàng không nhìn được nhân mã, bàn ghế ngổn ngang không nói, trừ một người ngồi ở chỗ kia giống như là côn đồ, thế nhưng một khách nhân cũng không có.

Tốt! Cản trở việc buôn bán kiếm tiền của nàng, tội danh cộng thêm một khoản, nàng hừ lạnh trong lòng, đối với mấy tên ngu ngốc không biết lễ độ này, thì nửa điểm mặt mũi nàng cũng không muốn cho.

Ngồi ở ghế trên chính là Chu Quan, là nhi tử của giám quân biên thành này. Thường ngày không có việc gì chỉ thích đùa giỡn phụ nữ làm ra một vài chuyện vô lương tâm. Mấy ngày trước đi nơi khác, vừa trở về thì nghe nói biên thành mở một nhà Cẩm Sắt tửu lâu, chẳng những bán rượu thơm ngon, còn có một đại chương quý xinh đẹp như hồ tiên.

Vốn dĩ hắn cũng không cảm thấy quá hứng thú đối với vị mỹ nhân trong lời đồn, dù sao thì vùng đất khô cằn sỏi đá này làm gì thật sự có thủy linh mỹ nữ nào tồn tại. Ngược lại đối với tửu phường kia là tình thế bắt buộc. Ai ngờ đã không trộm được tửu phường, còn tổn hại một ít nhân thủ, ngay cả đàm phán cũng không thành, khiến hắn chỉ có thể tự thân xuất mã.

Không ngờ đến lúc này khiến hắn thay đổi tâm ý, người và vật, hắn đều muốn!

“Chắc đây là đại chưởng quỹ của tửu lâu?” Chu Quan đã biết rõ còn cố hỏi, đôi mắt gian tà còn không ngừng quét qua quét lại trên người nàng.

Mộ Tinh Đan nhìn thấy gương mặt làm người ta chán ghét kia thì càng tức giận, “Nếu ngươi còn có chút đầu óc thì phải biết lời này không cần phải hỏi.”

Chu Quan bị nàng châm chọc như vậy trong lòng cũng buồn bực, “Tinh cô nương cần gì phải ác khẩu như vậy, ta là có việc làm ăn muốn bàn với Tinh cô nương!”

“Làm ăn?” Mộ Tinh Đan hừ lạnh một tiếng. “Làm ăn gì? Không phải là bán gia cụ đó chứ! Trước tiên đập vỡ đồ của người ta sau đó muốn ta mua lại cái mới?”

Bị châm chọc lần nữa, mặt Chu Quan vốn là cười mờ ám cũng trầm xuống, “Hừ, ngươi nếu không khách khí với ta, ta cũng không nói nhiều, thành thật một chút mang tửu phương racho ta, sau đó ngoan ngoan làm ngũ phòng tiểu thiếp của gia, như thế cái gì đều dễ nói.”

Tửu phương còn chưa tính, còn muốn nàng làm ngũ phòng? Nàng nhìn hắn cười lạnh. Đầu óc tên ngốc tử này không phải bị hỏng rồi chứ!

Nhưng mà, nếu ngay cả nam nhân như vậy đều có thể thú từng người từng người, vậy hắn thì sao? Có phải trong nhà nam nhân cực phẩm như vậy đã sớm thê thiếp thành đàn hay không?

Nghĩ đến loại khả năng này, trái tim của nàng không khỏi co rút, có chút đau xót.

Thấy nàng không nói lời nào còn tưởng rằng nàng sợ, Chu Quan cười giả tạo, cao giọng hô: “Lên cho ta, bắt đại chưởng quỹ kia, trở về có thưởng.”

Hắn tưởng rằng lần này có thể thuận lợi giống như thường ngày, nhưng sau một khắc khuôn mặt lại trắng bệch, bởi vì chỉ trong nháy mắt, mấy tên thủ hạ đã bị hai ba chiêu của Mộ Tinh Đan đánh cho nằm chồng lên nhau trên mặt đất.

Nàng cười lạnh nhìn hắn, “Thế nào? Ngươi cũng muốn lên sao?”

“Ngươi... Ngươi...” Chu Quan bị dọa sợ đến choáng váng, mãnh liệt lùi lại mấy bước, kết quả lại bị người ngáng chân té ngã vô cùng thê thảm.

“Ta? Ta cái gì ta?” Nàng chậm rãi đi lên phía trước, cười đến xinh đẹp, một cước dẫm nát bắp chân hắn, lập tức nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, “Phế vật như ngươi ngay cả nữ nhân đều đánh không lại, lại dám đến tranh giành đồ của ta? Dạy dỗ một chút cho ngươi nhớ lâu, nhớ kỹ, lần sau lại đến trêu chọc ta, sẽ không kết thúc như vậy đâu, ta sẽ khiến ngươi chết rất thê thảm!”

Rút chân lại, nàng quay đi, dặn dò “Kêu những tên đang thờ hổ hèn kia điếu thiếu gia của bọn hắn trở về, đừng làm cho hắn bỏ trở về, mất mặt!” Nói xong cũng không quay đầu lại bước đi, không chú ý tới khuôn mặt Chu Quan nằm trên mặt đất hiện lên âm ngoan.

Đêm lạnh như nước, Thịnh Hạo Nhiên ngồi một mình trong thư phòng, trên bàn trải ra giấy Tuyên thành, cầm trên tay cây bút đã chấm mực, thật lâu không cách nào hạ bút.

Trên giấy Tuyên Thành trống rỗng, tâm tư của hắn lại càng bay càng xa. Mấy lần muốn viết, nhưng hắn lại không nhìn thấy chỗ có thể đặt bút, trên tờ giấy trắng noãn chỉ nhìn thấy bộ dáng nữ tử quyến rũ quay đầu.

Cuối cùng, hắn buông bút, vẻ mặt âm trầm nhìn chòng chọc cửa thư phòng, trong lòng nôn nóng khiến người xưa nay ôn trọng như hắn khó cũng có cảm giác đứng ngồi không yên.

Gần nửa tháng trôi qua, nhớ tới sự lạnh nhạt ngày đó của nàng, hắn vẫn không nhịn được đau nhói lòng. Vậy mà, cho dù bị đả thương nặng như vậy, nhớ tới những lần đối mặt của bọn họ, trong lòng hắn vẫn tràn đầy vô tận tương tư như trước.

Nhưng nàng vô tình hắn biết làm thế nào bây giờ?

Càng nghĩ càng tâm phiền ý loạn, hắn đứng dậy rút ra bội kiếm treo trên tường, định đến đình viện múa kiếm giải phiền, đúng lúc này cửa thư phòng lại bị người đẩy ra một cách gấp gáp, lão quản gia hốt hoảng chạy vào.

“Tướng quân, không tốt! Biên thành xảy ra hỏa hoạn!”

“Hỏa hoạn?” Thịnh Hạo Nhiên để xuống bội kiếm, cau mày truy vấn: “Hỏa hoạn ở đâu? Phái người đi dập lửa chưa?”

Thời tiết phương Bắc khô ráo, nguồn nước cũng không dễ lấy, phòng ốc biên thành đa phần được xây từ gỗ, một khi hỏa hoạn phát sinh lại có thêm sức gió thì sẽ càng không thể cứu vãn.

“Hỏa hoạn bắt đầu từ lâu các Cầm Sát tử lâu, hiện tại cả Cầm Sát tử lâu đã lâm vào một vùng biển lửa. Bây giờ còn chờ tướng quân điều thêm một ít nhân thủ trợ giúp những hộ gia đình ở phụ cận của Cầm Sát tử lâu không bị làm hại.” Lão quản gia nói một hơi tin tức mới truyền đến.

Cầm Sát tử lâu? Trong lòng Thịnh Hạo Nhiên kinh hãi, đẩy cửa bay nhanh ra ngoài, phi thân nhảy lên nóc nhà, vãi cái lên xuống, hướng về ánh lửa rõ ràng giữa không trung kia.

9. Chương 9: Chương 4.2

Ánh lửa đỏ rực vô tình vọt thẳng về phía chân trời, trong đêm tối lập lòe như một tia sấm chớp dày đặc.

Một tiếng ầm vang lên, trong tiếng kinh hô của mọi người, tòa lâu các tinh xảo kia sụp đổ giữa ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Lúc Thịnh Hạo Nhiên đến chính là nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Hắn sững sờ ngơ ngác, ngay sau đó nhanh chóng tuần tra bốn phía, lo sợ nhìn thoáng qua từng khuôn mặt, từ đầu đến cuối vẫn không phát hiện bóng dáng luôn mong nhớ trong lòng kia thì tâm bỗng lạnh một nửa.

Chẳng lẽ... Nàng không thoát ra được?

Tiếng huyền não không ngừng vang lên bên tai, tiếng la hét hoảng sợ của dân chúng như kim châm đâm tỉnh hắn, hắn dè xuống lo sợ không yên trong lòng, nghiêm giọng hạ lệnh, “Truyền mệnh lệnh của ta, điều động hai trăm binh lính, hợp sức với nhóm phía trước lấy nước dập lửa!”

Hắn dè xuống thương thức khó hiểu kia! Bởi vì hắn không chỉ là một nam nhân, mà còn là một tướng quân trấn giữ biên thành.

“Chủ tử, có khỏe không!” Lưu Tinh dìu Mộ Tinh Đan lo lắng hỏi.

Tóc tai Mộ Tinh Đan rối bời, thân thể xụi lơ dựa vào Lưu Tinh, y phục trên người đã bị lôi kéo đến xóc xệch, khuôn mặt anh đào diễm lệ mang theo lãnh khốc.

“Ta không sao.” Nàng lạnh nhạt nói.

Họ ẩn thân trong bóng tối, nhìn Cầm Sát tử lâu hừng hực trong đại hỏa, Mộ Tinh Đan không cảm thấy đau lòng, chỉ hy vọng không xảy ra tai nạn chết người là tốt rồi. Dù sao nàng cũng không có ý định tiếp tục ở lại đây nữa, lâu này bị cháy, nhân tiện còn cho cái tên Chu Quan dám tính toán đến trên đầu nàng kia một chút giáo huấn.

Hắn muốn tử phương và cả nhà lâu này, bây giờ bị một cây đuốc thiêu rụi toàn bộ, nhìn hắn còn có thể làm sao?

Hừ! Cười lạnh một tiếng, Mộ Tinh Đan hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra tối nay, trên mặt không nhin được lại hiện lên tức giận.

Cứ cho là hôm trước đánh đuổi tên Chu Quan kia ra khỏi tử lâu sẽ khiến cho hắn an phận một chút, ai biết tối nay hắn lại tới đập phá. Đầu tiên là phái người hạ độc ở giếng nước, khiến đám người kể cả hộ viện đều hôn mê, sau đó trực tiếp đến phòng nàng phách lối. Nếu không phải nàng còn có ám vệ Lưu Tinh, nói không chừng đã sớm bị thua thiệt.

Nhưng nàng còn chưa gọi Lưu Tinh, thì đã cùng tên sắc phôi kia tranh chấp đổ lên ngọn đèn dầu dẫn tới hỏa hoạn. Tên sắc phôi kia thấy lửa cháy ngược lại trốn chạy rất nhanh, Lưu Tinh thấy tình hình không thích hợp, không đợi nàng phân phó liền mang nàng ra ngoài.

Nâng đỡ nàng, Lưu Tinh hơi nhũu mày nhìn ngọn lửa nóng rực cao đến tận trời dưới sự khẩn cấp dập lửa thì cuối cùng cũng đang dần dần biến mất kia, xin chỉ thị: “Chủ tử, ngài còn muốn tiếp tục ở lại chỗ này sao?”

Muốn xây dựng lại tửu lâu, với ngân phiếu mà chủ tử mang theo tạm thời chỉ sợ là không đủ. Trừ phi họ về Tam Sắc lâu một chuyến, từ kho phòng lấy thêm một chút, nhưng mùa đông sắp đến, cũng không quá thích hợp để khởi hành.

Mộ Tinh Đan khẽ thở dài, “Không quan trọng, Lưu Tinh, ngân phiếu trong tay ta, mặc dù không đủ để chúng ta xây dựng lại một tòa lâu, nhưng ở trọ khách điểm mấy tháng cũng không thành vấn đề.” Nàng ngẩng đầu nhìn lại phía trước lâu một chút, suy tư lần nữa mới nói tiếp, “Tóm lại, trước tiên chúng ta tránh né đám người này tìm khách điểm nghỉ ngơi đã, đừng dùng tên của ta mà hãy dùng tên của người. Chờ sau khi chúng ta nghỉ ngơi tốt, thì ngẫm lại xem, có phải cần chuyển hướng một biên thành khác thì tốt hơn hay không.”

Nàng nhanh chóng quyết định, Lưu Tinh cũng không hỏi nhiều, dịu lấy nàng liền định âm thầm rời đi.

Nhưng mà, nếu chỉ có một mình Lưu Tinh, lợi dụng đám người lạng lẽ rời đi tuyệt đối có thể làm được. Đẳng này nàng phải chống đỡ chủ tử, trên người lại mang hành lý của hai người, mục tiêu nổi bật khiến Thịnh Hạo Nhiên đang chỉ huy cứu hỏa, đuôi mắt cùng lúc chú ý tới.

Mới đầu hắn còn tưởng rằng đó chỉ là ảo giác của mình, nhưng hai nữ tử này đi đường cực kỳ chậm chạp, hắn lắc mình mấy cái di chuyển vị trí quan sát cẩn thận, một người trong đó đúng là người khiến cho hắn lo lắng, Mộ Tinh Đan.

Nhất thời, trong lòng hắn kích động không thôi, gấp gáp phân phó công việc tiếp theo, sau đó bước nhanh về phía hai người kia.

“Tinh nhi, nàng đừng đi.”

Âm thanh quen thuộc đó khiến Mộ Tinh Đan chấn động toàn thân, nhưng lại không dám quay đầu lại, chỉ sợ quyết tâm bất định (không chắc chắn) vất vả lắm mới làm ra được của mình vào thời khắc yếu ớt này bị dao động.

“Chủ tử?”

“Không có việc gì, chúng ta tiếp tục đi thôi!” Lắc đầu một cái, nàng không dừng lại bước chân, “Đứng lại cho ta.”

Thịnh Hạo Nhiên thấy các nàng không dừng bước, dứt khoát tung người một cái chắn trước người bọn họ.

Nàng không thể không nghe thấy thanh âm của hắn, nhưng vẫn muốn đi, rõ ràng chính là không muốn gặp lại hắn. Trong khoảng thời gian này không còn thấy nóng nảy, cùng với lo lắng, hoang mang lo sợ nàng táng thân trong biển lửa, toàn bộ biến thành một cỗ lửa giận vô danh. Nhìn chằm chằm Mộ Tinh Đan thủy chung không muốn ngẩng đầu nhìn hắn, Thịnh Hạo Nhiên cắn răng hỏi, “Tại sao phải đi? Cho dù nàng không có biện pháp đối với ta hữu tình, chẳng lẽ ngay cả làm bằng hữu cũng không được sao?”

Giữa nam nữ không có tình bằng hữu đơn thuần. Trong lòng Mộ Tinh Đan nhiều lần lăm nhăm câu danh ngôn chí lý này.

“Người nhận lầm người.”

Mộ Tinh Đan hơi mím môi, nhỏ giọng trả lời.

Nàng lại dám nói hắn nhận lầm người?

Thịnh Hạo Nhiên càng tức giận hơn, tâm tình luôn luôn hiển lộ trên mặt giờ phút này lại lộ ra điên cuồng, “Ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn ta, nhìn xem có phải ta thật sự nhận lầm người hay không!” Thân thể hắn

buộc chặt tản ra hơi thở vương giả làm người ta sợ hãi, dù là gặp qua sóng to gió lớn như Lưu Tinh cũng không dám di động nửa phần.

Hắn khiến nàng chán ghét đến như vậy sao? Hắn cũng chỉ là lo lắng cho nàng, nàng thì cứ cự hắn ở ngoài ngàn dặm như vậy sao?

Không có lệnh của chủ tử, Lưu Tinh sẽ không tự chủ trương nói xen vào, nhưng tình huống đặc thù, nàng không thể không lên tiếng nhắc nhở, “Tướng quân, thân thể chủ tử nhà ta không khỏe...”

Lúc này Thịnh Hạo Nhiên mới nhớ tới họ mới từ đám cháy thoát ra, lo lắng kéo tay Mộ Tinh Đan, “Thế nào? Bị thương sao? Bị bỏng rồi sao? Hay là bị sặc?”

Trực giác của nàng muốn hắt tay của hắn ra, nhưng được hiệu vẫn còn, khiến động tác của nàng chỉ giống như nhẹ nâng lên ngón tay.

Nhìn ra nàng có điểm bất thường, Thịnh Hạo Nhiên càng nóng nảy hơn, không cần suy nghĩ kéo nàng từ bên cạnh Lưu Tinh qua, nàng cả người hư thoát xoay người lại thiếu chút nữa bởi vì lực kéo này mà ngã xuống, hắn phản ứng cực nhanh vội vàng chặn ngang ôm nàng vào trong ngực.

“Thịnh Hạo Nhiên, ngươi làm cái gì? Buông xuống! Thả ta xuống!” Lần này Mộ Tinh Đan không cách nào làm bộ như không biết nữa, ngăn cổ họng kêu to.

Buộc chặt tay, ánh mắt nóng bỏng của hắn khóa chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính chút tro bụi của nàng, âm thanh kiên định nói: “Không thả, bây giờ thân thể nàng không khỏe, chỗ ở lại bị thiêu rụi...”

“Ta có thể ở khách điểm, ta có tiền! Không cần ngươi đa tâm!” Thân thể bị quản chế, nàng bất mãn trừng mắt nhìn hắn, “Ngươi trở về phủ tướng quân của ngươi là được rồi, tại sao còn muốn đến quản ta? Ngươi đi! Ngươi đi!”

Hắn rống to, hoàn toàn mất đi vẻ tao nhã ngày thường, “Câm mồm! Bây giờ nàng nơi nào cũng không thể đi, nàng chỉ có thể trở về phủ tướng quân cùng ta để nghỉ ngơi, nàng không phải đã nói ta là tướng quân, cho nên không dám làm trái ý ta sao. Như vậy bản tướng quân muốn nàng ngoan ngoãn nghe lời của ta, không cho phép phản kháng.”

Hắn biết lời mình nói ra đã bắt đầu rời bỏ lý trí, nhưng hắn không quản được. Hắn chỉ cần nữ tử hành hạ lòng người này an toàn tồn tại ở trong tầm mắt hắn, đừng để hắn chịu đựng nỗi khổ tương tư, hoặc vì nàng mà lo lắng sợ hãi nữa.

Đột nhiên hắn bá đạo làm chấn động, Mộ Tinh Đan sững sờ nhìn gương mặt tức giận của hắn.

Thấy nàng rút cuộc an tĩnh lại, hắn mới thu liễm tức giận, xoay người nói với Lưu Tinh: “Đưa đồ đạc của cô nương nhà ngươi cho ta, sau đó tìm một đại phu đến phủ tướng quân, bắt đầu từ hôm nay cô nương nhà ngươi vào ở phủ tướng quân.”

Lưu Tinh nhìn chủ tử nhà mình, mặc dù nàng một mực lắc đầu với nàng nói không, nhưng là... Nàng lại nhìn Thịnh Hạo Nhiên một chút, trong lòng cân nhắc, cúi đầu lên tiếng: “Vâng”.

Nửa tháng này chủ tử phờ phạc buồn bã nàng đều xem ở trong mắt, nói không muốn có bất kỳ quan hệ nào với phủ tướng quân nữa chỉ sợ là khẩu thị tâm phi.

Hài lòng gật đầu một cái, Thịnh Hạo Nhiên ôm Mộ Tinh Đan nhảy lên nóc nhà, lấy tốc độ thật nhanh chạy về phủ tướng quân.

Không thể tin được Lưu Tinh trung thành cảnh cảnh lại làm trái ý nàng. Mộ Tinh Đan đầu tiên ngăn ra, chột lên tiếng mắng to, “Thịnh Hạo Nhiên, ngươi cút cho ta, ta không muốn ở phủ tướng quân tồi tàn kia của ngươi! Ta không muốn. Ngươi có nghe thấy hay không –”

Chỉ tiếc, mặc kệ nàng lớn tiếng đến đâu, Thịnh Hạo Nhiên đã quyết định chủ ý, cũng sẽ không hề thay đổi.

Đêm tối, một bên là khói trắng bay lên từ ngọn lửa sau khi được dập tắt, một bên là tiếng thét chói tai của nữ tử vờn quanh.

Không nhìn thấy sau khi hai người rời đi, Chu Quan mặt lạnh từ trong bóng tối đi ra, trên mặt toát ra âm độc.

“Thịnh Hạo Nhiên, lại là người!”

Lần trước hắn mới lấy quân quy xử phạt hắn, làm cho hắn không thể trở về biên thành trong vòng nửa năm, lúc này lại phá hư chuyện tốt của hắn. Vốn dĩ hắn vẫn còn do dự có nên bán chuyện cơ mật cho Thiên Kinh chủ quân hay không, đã như vậy, hắn cũng không cần phải khách khí nữa.

Thịnh Hạo Nhiên, Tinh cô nương, các người đối đãi ta như thế nào, ta chắc chắn sẽ hoàn trả lại gấp mười lần.

10. Chương 10: Chương 5.1

Trở lại phủ tướng quân, Thịnh Hạo Nhiên lập tức sai người quét dọn sạch sẽ sương phòng đối diện phòng hắn. Sau đó sai người chuẩn bị một thùng nước nóng đưa vào phòng, mà Mộ Tinh Đan có lẽ là mắng một mỗ, cũng yên lặng mặc cho hắn ôm.

Trong phủ tướng quân, hạ nhân nhìn thấy vị tướng quân đại nhân chính trực trong mắt bọn họ ôm một nữ nhân đi vào đều xem đến mắt choáng váng, nhưng không ai dám nói nhiều, đều ngoan ngoãn làm chuyện của mình.

Dù sao, chủ tử chính là chủ tử, chuyện tình của chủ tử sao bọn họ có thể hỏi tới.

Sau khi Thịnh Hạo Nhiên ôm nàng vào phòng, Mộ Tinh Đan có vẻ yên lặng khác thường thì lúc này mới bộc phát ra.

“Thịnh Hạo Nhiên, đừng quá đáng, bây giờ ta muốn người thả ta rời đi ngay lập tức.”

Mới vừa rời ở trước mặt hạ nhân của hắn nàng không tiện phát tác, hiện tại đã vào trong phòng, nàng cũng sẽ không khách khí.

Sắc mặt Thịnh Hạo Nhiên trầm xuống, quả quyết cự tuyệt, “Ta đã nói rồi, từ hôm nay trở đi nàng chỉ có thể ở đây.”

Nàng không thể an phận một chút sao? Nhất định phải ở thời điểm hắn tâm phiền ý loạn tranh chấp với hắn sao?

“Ta không muốn!” Nàng trợn to mắt, bày ra thái độ hoàn toàn không phối hợp, “Ta cũng không phải không có tiền, tại sao ta nhất định phải ở đây? Người đường đường là một đại tướng quân lại bất chấp ý nguyện của ta mang ta đến đây, ta có thể...” Nàng có thể làm sao? Kiện hắn tội bất cóc? Hay là đi kích trống kêu oan? Thiếu chút nữa nàng đã quên mình đã đi tới một thế giới khác, không phải thế giới cũ.

Đáng giận! Nàng buồn bực chuyển đề tài, “Tóm lại, ta muốn rời đi.”

“Không cho phép!” Thịnh Hạo Nhiên đặt nàng lên giường, ánh mắt thâm trầm phức tạp nhìn chằm chằm nàng không tha.

Nàng nghĩ nàng là ai? Dựa vào cái gì mà sau khi quấy nhiễu cõi lòng tĩnh lặng của hắn loạn thành một đoàn thì liền tiêu sái rời đi?

Mộ Tinh Đan tránh né ánh mắt của hắn, sợ cõi lòng không mấy an ổn của mình sẽ bị hắn trêu chọc mà dao động.

“Tĩnh nhi...” Hắn ngồi ở mép giường, hô nhỏ tên của nàng.

Gọi thẳng khuê danh của nữ tử, không phải là chuyện hắn nên và sẽ làm, nhưng tối nay hắn đã phá lệ rất nhiều chuyện vì nàng, cũng không quan tâm nhiều thêm một lần.

Nàng cắn môi, vẫn không muốn đối mặt hắn như cũ, vậy mà, giọng nói ôn nhu kia lại nặng nề đánh vào trong lòng của nàng.

“Tĩnh nhi, nhìn ta.” Giọng nói của hắn có chút mệt mỏi gọi tên nàng lần nữa, bàn tay còn vô cùng không hợp lẽ giáo xoa nhẹ gò má trắng noãn của nàng.

Nàng bị động tác cợt nhả này của hắn dọa cho giật mình, hoảng sợ quay đầu, “Người đang làm gì?”

Vừa nhìn qua, nàng liền biết mình phá hủy, đôi mắt thâm thúy của hắn chăm chú nhìn nàng, khiến trái tim nàng không kiềm chế được chấn động, muốn dời mắt đi cũng không cách nào làm được.

“Ồ lại đây không tốt sao?” Hắn hỏi.

“Ta... Ta không biết tại sao mình phải ở lại chỗ này.” Nàng mấp máy môi, cặp mắt rũ xuống, không dám nhìn thẳng hắn.

“Chỗ ở của nàng bị thiêu rụi, trong thành này nàng lại không có nơi nào để đi, ở lại đây không có gì không đúng.”

“Cái này đơn giản, ta vừa mới nói, ta có thể ở khách điểm.” Nàng vội vàng phản bác.

“Một nữ tử một thân một mình như nàng ở khách điểm? Nàng phải biết đó không phải là một chuyện khôn ngoan.” Nhíu nhíu mày, Thịnh Hạo Nhiên hết sức xem thường.

Biên thành là nơi giao giới của hai nước, người lui tới mồm miệng phức tạp, một thiếu nữ như nàng ở khách điểm, tính nguy hiểm không cần nói cũng biết, cho dù không phải vì tư tâm, hắn cũng tuyệt đối không có khả năng để nàng trọ ở khách điểm.

“Ta còn có tỷ nữ của ta, không phải một mình.” Mộ Tinh Đan nhàn nhạt tiếp lời, cũng không tiết lộ Lưu Tinh thật ra là ám vệ của nàng.

Ở nơi này, nàng vẫn chưa có cách nào quyết định được những nhân vật của Tam Sắc lâu là chính hay là tà, cho nên thân phận và lai lịch của Lưu Tinh nàng có thể không tiết lộ thì sẽ không tiết lộ.

“Đừng tranh luận với ta, nàng phải biết ta lo lắng là cái gì.” Mấy nữ tử đều giống nhau, trọng điểm, là các nàng không cách nào chống lại những phần tử phức tạp kia xuất nhập.

“Ta... Chúng ta có thể ứng phó.” Hiểu rằng một khi mình yếu thế, thì sẽ phải ở lại chỗ này, miệng nàng tỏ vẻ cứng rắn.

“Có thể ứng phó?” Hắn thâm trầm hỏi, “Vậy tối hôm nay xảy ra chuyện gì? Vô cớ bốc cháy? Còn chuyện nàng bị hạ mê dược thì sao?”

Trợn to mắt, nàng kinh ngạc hỏi, “Người... Sao người biết ta bị hạ độc?”

Hắn nắm tay nàng, “Thời điểm ta ôm nàng về phủ, từng xem qua mạch tượng của nàng, thân thể không có vấn đề mà lại hư thoát vô lực, trừ mê dược, ta không nghĩ ra được thứ khác.” Có thời gian hắn từng học qua một chút dược lý đơn giản, mới có thể suy đoán như thế.

Nhưng nghe câu trả lời của nàng, hắn biết mình đã đoán đúng. Điều này không làm cho hắn lộ ra nụ cười hả hê, ngược lại là mặt lạnh xuống, tức giận nổi lên trong mắt “Bị hạ dược, phóng hỏa, nàng còn dám nói nàng có thể ứng phó?” Hắn thật muốn vạch đầu óc của nàng ra, xem xem nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Bị hắn hung như vậy, Mộ Tinh Đan sợ hãi nhỏ giọng phản bác, dưới cái nhìn chăm chăm của hắn thì càng ngày càng nhỏ tiếng, “Cái đó chẳng qua là ngoài ý muốn... Cũng không phải rất thường...”

“Ngoài ý muốn? Nếu hôm nay chơi đùa không được, nàng ngay cả mạng của mình đều đã mất. Lĩnh quân đánh giặc sợ nhất chính là ngoài ý muốn, ta từ trước đến giờ sẽ không xem thường một chút ngoài ý muốn có thể mang đến hậu quả nghiêm trọng cỡ nào, mà bây giờ nàng còn dám nói với ta đó chỉ là ngoài ý muốn?” Hắn trầm giọng trách móc, cố gắng để cho người không biết trời cao đất rộng như nàng tỉnh táo một chút.

Hắn nghe được chỗ ở của nàng bốc cháy thì trong lòng liền sốt ruột, nhìn thấy lửa kia cháy đến khói bay mù mịt khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng của nàng thì hoảng sợ, lúc thấy lâu các kia sụp đổ không cách nào cứu vãn thì tim liền lạnh, đủ loại suy nghĩ chưa từng thể nghiệm, hắn tuyệt đối sẽ không sáng tỏ, thì ra nàng đã về xuống trong lòng hắn một nét bút hồng.

Không nhìn thấy thì sẽ nhớ thương, không sờ được thì sẽ hoảng thần, thấy rồi lại phiền lòng, làm sao mà nữ tử thích mặc hồng y này hiểu được mâu thuẫn trong lòng hắn cùng với tối nay bị kinh sợ?

Lâu không thấy hắn, trong lòng nàng cũng buồn bực, muốn đi lại bị hắn cứng rắn bắt ở lại, hiện tại hắn vừa rống lên như vậy, nàng đột nhiên cảm thấy ủy khuất, hốc mắt ửng hồng, vài giọt nước mắt không bị không chế rơi xuống.

Thịnh Hạo Nhiên thấy nàng rơi lệ cũng luống cuống, miệng vung về dụ dỗ, “Đừng khóc, nàng đừng khóc!”

Nàng không để ý tới hắn, ngược lại khóc càng dữ hơn, cổ tình lại quật cường không chịu khóc ra thành tiếng, môi cắn chặt, rỉ ra nhàn nhạt tia máu.

Vết đỏ kia thu hút toàn bộ ánh mắt của hắn.

Ngón tay khẽ vuốt ve cánh môi nàng đang cắn chặt, trong mắt trong lòng cũng không còn nghĩ đến điều gì khác nữa, hắn chậm rãi cúi người, môi mỏng hôn lên môi nàng.

Không báo động trước bị hôn, Mộ Tinh Đan trong nháy mắt thất thần.

Hoàn hồn lại, nàng đang muốn mở miệng, lại làm cho hắn bắt được khe hở, cái lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng nàng, lôi kéo nàng cùng hắn đắm chìm, “Người... Ừm...”

Nụ hôn của hắn cũng không bá đạo, thậm chí dịu dàng đến mức khiến hắn không nhịn được trầm luân. Cánh môi dịu dàng triển miên với nhau, hắn cẩn thận dụ dỗ nàng, mấy lần môi đã tách ra ở lúc tầm mắt của hai người giao nhau lập tức lại quấn quýt cùng một chỗ, đến khi Mộ Tinh Đan không chịu nổi thở hồng hộc mới dừng lại.

Hắn không rời đi, đầu tựa vào cần cổ nàng thở hổn hển, hai người yên lặng ai cũng không lên tiếng, chờ đợi dư vị của nụ hôn vừa rồi thối lui.

Đợi đã lâu, Mộ Tinh Đan rốt cuộc không nhịn được mở miệng trước, “Người... Sao lần này người không hỏi ta?”

“Ta thích nàng, ta đã nói rồi, không phải sao?” Ánh mắt hắn dịu dàng nhìn nàng.

Hắn là người chính trực không sai, nhưng hắn hiểu có một số việc nên nói liền nói, nên làm thì phải làm, huống chi, vì nàng, hắn tình nguyện buông tha những nguyên tắc kia.

“Ta đã nói rồi, người... Ai, tóm lại, chúng ta không có khả năng.” Mộ Tinh Đan rũ mắt xuống, mỗi lần nói một câu, lòng của nàng cũng đau một lần.

“Sao lại không thể?” Hắn nhìn nàng, nhỏ giọng thổ lộ, “Ta chưa từng để tâm đến nữ tử nào, chỉ có nàng. Ta cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng cứ như vậy tiến vào trong lòng ta. Nàng cười, ta cũng muốn cười theo, nàng khóc, ta cũng thấy không thoải mái. Ta biết nàng không muốn lưu lại, là vì không muốn tiếp nhận tâm ý của ta. Nhưng xin hãy tin tưởng ta chỉ muốn đối tốt với nàng, đây là lần đầu tiên ta đối tốt với một nữ nhân, nếu như nàng nguyện ý, ta muốn cưới nàng để nàng trở thành thê tử duy nhất của ta cả đời này.”

Nói không cảm động là giả, nhưng nghĩ tới ở đây tam thê tứ thiếp và không có các loại phương tiện... Mộ Tinh Đan chần chờ.

Không cảm nhận được tâm ý của nàng đang lay động, hắn vẫn tiếp tục nói, “Tinh nhi, đừng nói nửa tháng này, ta vẫn nghĩ đến nàng như cũ, chính là tối hôm nay biết nàng có thể vẫn còn ở trong đám cháy, nàng biết ta gần như sắp điên rồi hay không? Ta...” Hắn ôm chặt nàng.

Cảm nhận được hắn hơi run rẩy, sao cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm này không phải là thật lòng cho được?

Nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống, tay của nàng ôm lại hắn, biết lòng mình đã làm ra lựa chọn.

Vốn dĩ không phải nàng không thích hắn, chỉ là chán ghét quan niệm tam thê tứ thiếp của thế giới này, chỉ là nhớ tới cuộc sống tiện lợi trong quá khứ mà thôi.

Cứ như vậy đi...

Lưu lại đi... Trong lòng nàng có chút chua chát nghĩ.

“Được rồi, không phải ta đang ở đây sao?” Nàng cười nói.

Dường như phát hiện nàng bất đồng, hần ngẩng đầu lên nhìn nàng, “Tình nhi, nàng...”

“Ta cái gì? Ta thua người.” Nàng chu mỏ một cái, “Nhà của ta ở rất xa, nên ta mới nghĩ chúng ta nên kéo ra chút khoảng cách. Lâu dài, có lẽ tình cảm của ta và người đều phai nhạt, nhưng trước đó người ở chỗ ta làm khổ nhục kế khiến lòng ta đau, hiện tại lại bá đạo như vậy, ta... Ta bình tĩnh không được, tính đồ thừa người.”

Nghe nàng đối với mình cũng có mấy phần tình ý, Thịnh Hạo Nhiên không nhịn được vui mừng hỏi, “Thật? Nàng không gạt ta chứ... Nàng đối với ta cũng...”

“Thật!” Mặt nàng đỏ một chút, nghe người khác tỏ tình với mình là một chuyện, mình nghiêm túc tỏ tình lại là một chuyện khác.

Hần hưng phấn hôn nàng một trận mãnh liệt, cho đến khi nàng không thở nổi mới buông tha nàng, hài lòng ôm nàng không buông.

11. Chương 11: Chương 5.2

Vùi trong lòng ngực hần, nàng đối với chế độ hôn nhân ở nơi này vẫn có chút không yên lòng, “Ừ, nếu người luôn luôn đối xử tốt với ta, không thương tổn lòng của ta, tất nhiên ta sẽ suy xét việc lưu lại, nhưng mà...”

Về mặt hần căng thẳng, “Nhưng mà sao?”

“Nếu như người tổn thương trái tim ta, hoặc người yêu nữ nhân khác, vậy thì ta cũng sẽ không khư khư giữ lấy một tình yêu không trọn vẹn, ta sẽ rời đi, ta sẽ đến một nơi mà cả đời người đều không thể tìm được.”

Nàng nói rất thân nhiên, nhưng hần hiểu rõ nàng tuyệt đối nói được làm được.

Tính tình cương liệt của nàng cùng với nàng cực kỳ yêu thích màu đỏ đều rõ nét khiến người ta khắc sâu ấn tượng. Nếu không thì nàng cũng sẽ không tiếc nói ra không ít lời nói tàn nhẫn chỉ vì làm phai nhạt đi tình cảm của hai người, thương tổn hần nhưng cũng đã thương chính nàng.

Hần ôm nàng cam đoan, “Sẽ không, sẽ không có một ngày như thế.”

Hần thương nàng yêu nàng còn không kịp, làm sao sẽ làm ra chuyện tình thương tổn đến lòng nàng?

Nàng cười cười đáp lời, nhưng trong lòng không cách nào lạc quan như vậy, không có cách nào chỉ nghĩ yêu hần mà không nghĩ đến những khả năng khác.

Nhưng nhìn nụ cười hạnh phúc của hần, nàng cũng hi vọng hết thảy chỉ là mình suy nghĩ nhiều...

Thịnh Hạo Nhiên vừa mới đi vào trong viện, một bóng người liền bỏ nhào tới, sợ không cẩn thận sẽ đâm nàng bị thương, hần vội vàng giang hai cánh tay ôm nàng.

“Hạo Nhiên, người đã về rồi!” Mộ Tinh Đan nhảy đôi mắt to long lanh nhìn hần.

“Ừ.” Hần buông tay ra để nàng đứng ngay ngắn, nhưng nàng lại cầm thật chặt tay hần không chịu thả ra, hần hết cách với nàng, chỉ có thể cứng chịu cười một tiếng.

Hơn nữa hiện giờ là ở trong phủ của mình, bọn hạ nhân luôn luôn có chừng mực, nếu không sẽ hại nàng bị người chỉ trích, hần cũng sẽ không kiên trì nữa.

Biết cái tên cổ hủ cứng nhắc này nhiều lắm cũng chỉ có thể để cho nàng nắm tay, Mộ Tinh Đan cũng không miễn cưỡng. Dù sao huấn luyện là lâu dài, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ huấn luyện tên cổ hủ cứng nhắc này thành người hiện đại!

Hai người nắm tay đi tới hậu hoa viên, vài người hạ nhân gặp phải ven đường đều cực kỳ thức thời tự động né tránh.

Đến hậu hoa viên, nàng dắt hắn đi vào một tòa lương đình, trên chiếc bàn ở trong lương đình sớm đã chuẩn bị vài loại điểm tâm và một bình trà. Nàng để cho hắn ngồi xuống trước, sau đó vội vàng giúp hắn tháo xuống quần giáp để ở một bên, tiếp theo rót một ly trà cho hắn nhuận hầu, rồi chính mình mới ngồi xuống.

“Đến, ăn chút điểm tâm. Người bận rộn suốt cả một ngày nhất định là mệt mỏi, đây là ta làm, mấy loại này đều là đồ mặn, chỉ có một loại là đồ ngọt, người lấp đầy bụng trước đi đã.” Nàng đẩy mặt tươi cười giới thiệu, vừa cẩn thận quan sát bốn phía đã thật sự “Tĩnh vô” hay chưa.

(tĩnh vô: trống không sạch sẽ. Trong câu này ý nói là không có bất cứ ai, bất cứ thứ gì ở xung quanh cả)

Động tác tĩnh vô này cũng không phải là do nàng ngại ngùng, mà là vì đại tướng quân bảo thủ này.

“Đến, ta dứt người ăn.” Bàn tay trắng nõn nhón lấy một khối điểm tâm đưa đến bên miệng hắn, nàng dụ dỗ hắn há mồm ăn.

“Lại bận bận vàng xuống bếp?” Thịnh Hạo Nhiên cắn một miếng, sau đó cười hỏi.

Gần đây chỉ cần ở bên cạnh nàng, nàng cứ thích làm một ít đồ chơi dụ dỗ hắn ăn. Mặc dù hắn từng nói nàng không cần phí tâm vào việc ấy, bảo nàng gọi đầu bếp chuẩn bị là được rồi, nàng lại nói –

“Không xuống bếp làm một vài thứ, ta ở trong phủ tướng quân cũng không có gì để làm, coi như đang giết thời gian thôi!”

Hắn luôn không lay chuyển được nàng, không thể làm gì khác hơn là tùy ý nàng.

“Ừ, ta đột nhiên nghĩ đến mấy loại khẩu vị này còn chưa có làm cho người nếm thử.”

“Đúng rồi, điểm tâm nàng làm, ta đã hỏi đầu bếp, hắn nói đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, là điểm tâm ở quê nhà sao?” Thịnh Hạo Nhiên giống như lơ đãng hỏi, thật ra là muốn nói bóng nói gió hỏi ra lai lịch của nàng.

Nàng cũng không nhắc đến nàng từ đâu tới đây, cũng chưa từng nói qua phải hồi hương gì đó. Hắn từng phái người đi thăm dò lai lịch của nàng trước khi đến biên thành, nhưng không thu hoạch được gì.

Một nữ tử giống như một điều bí ẩn, ngay cả tỷ nữ thân thủ bất phàm kia của nàng cũng vậy. Hơn nữa hắn vẫn chú ý tới, trừ phi có mệnh lệnh của nàng, nếu không tỷ nữ kia tuyệt đối sẽ không hiện thân trước mặt người khác, có thể nói là một đôi chủ tớ tràn đầy bí mật.

“Ừ, cứ xem như là vậy đi.” Mộ Tinh Đan không hề đặc biệt giấu giếm, tay chỉ những thứ điểm tâm kia, “Cái người mới vừa ăn là pizza, ở chỗ ở trước kia của ta cũng là từ vùng khác truyền vào, về sau mới trở thành điểm tâm chúng ta thường ăn, còn có cái này, bánh bí đỏ, cũng là ngoại lai điểm tâm.”

“Hả? Quê hương nàng ở đâu? Tại sao có thể có những thứ kỳ kỳ cổ quái như vậy?” Hắn nhú mào, thật cẩn thận nhớ kỹ những lời nàng nói.

Nghe hắn hỏi lai lịch của nàng, Mộ Tinh Đan cười trả lời, đáy mắt lại thoáng qua một tia u buồn, “Quê hương của ta ở trên một hòn đảo nhỏ rất xa, nơi đó rất phồn hoa, tầm nhìn cũng đẹp hơn so với nơi này...”

Nàng dừng lại, phát hiện hắn đang nhìn nàng bằng ánh mắt thăm dò, vội vàng lắc đầu một cái, sáng giọng: “Ai, thế nào nói với người nhiều như vậy chứ! Những thứ kia đều là chuyện quá khứ rồi.”

Thịnh Hạo Nhiên cười cười, “Không sao, ta thích nghe nàng nói một ít chuyện đã qua.”

Nàng chớp mắt, đứng lên đi tới bên cạnh hắn, hơi khom người, ghé vào lỗ tai hắn khẽ thổi khí, “Tướng quân đại nhân của ta, nghe ta nói những thứ đó, nào có cái gì thú vị đâu. Không bằng, chúng ta cùng nhau vui đùa một chút còn tương đối thú vị hơn đó, hoặc là người thử nói vài câu yêu ta xem sao, thích cũng được!”

Mắt Thịnh Hạo Nhiên tối lại, bắt lấy đôi tay nhỏ bé không an phận của nàng, thấp giọng thấp khiêu trách, “Đan nhi, ngoan, đừng làm rộn.” Đan nhi, là xưng hô thân mật hắn gọi nàng sau khi nàng nói cho hắn biết tên đầy đủ của nàng.

“Không làm rộn cũng được, lấy quà tặng hôm nay ra.” Nàng cười đùa nói: “Không có lễ vật thì người tới đền bù.”

Kể từ sau khi hai người thắng thầu nhận tâm ý, có lẽ là nhìn nàng giống người phương Nam, nên bắt luận là hoa cỏ khó trồng hay một vài đồ chơi hiếm lạ ở phương Nam, hần đều thiếp tâm tặng cho nàng. Một số là mua được từ thương lữ, những thứ còn lại là hần cố ý làm cho người ta đặc biệt mang tới, còn mất không ít công phu.

Chỉ mới một lúc thôi! Nàng đều có cảm giác mình bị hần nuông chiều đến hư.

Nàng cười ngọt ngào lại bổ sung, “Yên tâm đi! Chung quanh đây sẽ không có hạ nhân tới, cho nên người có thể yên tâm gán nợ cho ta, hơn nữa không nói những thứ khác, hôm nay người còn chưa có hôn người ta đâu!”

Nhìn hần bị nàng chọc cho trên mặt xuất hiện đỏ ửng lúng túng, nàng không khỏi hoài nghi, người cổ hủ như thế ban đầu tại sao lại có thể nói ra được lời tỏ tình rung động lòng người như vậy làm nàng cảm động nhỉ?

Lời nói của nàng lớn mật, đôi tay đã vòng tay lên cổ hần, cắn môi, đôi mắt xấu hổ mang theo quyến rũ nhẹ liếc hần, hiện ra cực kỳ mê người.

“Nàng...”

Giọng nói dung túng bất đắc dĩ, ai bảo hần yêu thương cô nương phong cách to gan này đây!

“Hạo Nhiên...” Nàng cúi đầu gọi tên hần.

Thịnh Hạo Nhiên nhẹ ôm chiếc eo nhỏ nhắn, trong tiếng than nhẹ, thuận theo khát vọng của mình, hôn lên đôi môi đỏ mọng như hoa kia.

Nửa đêm, trong thư phòng, chỉ thấy Thịnh Hạo Nhiên nhìn hai phong thư trên bàn rầu rĩ.

Một phong là quân tình, đại ý là gần đây ven biên giới có một số thành trấn liên tiếp bị vài đợt công kích. Sợ là kẻ tiếp sẽ có đại chiến, thỉnh hần tùy thời chuẩn bị duy trì thành của mình. Một phong thư còn lại là gia thư, viết rằng sắp tới mẫu thân dự định sẽ đến biên thành.

Nếu chỉ có một mình mẫu thân cũng liền thôi, trọng điểm là còn dẫn theo một biểu muội hần không có ấn tượng gì, mà người này vẫn là nàng dâu mà mẫu thân hần nhận định...

Ai, hần và Đan nhi mới trải qua mấy ngày hạnh phúc, đang muốn viết thư nói rõ ý niệm hần muốn thành thân với mẫu thân, hiện tại hần lại phải khổ não nên nói như thế nào với mẫu thân việc hần chỉ muốn thú một thê tử, mà người kia chỉ có thể là Đan nhi.

Hần có nên gạt Đan nhi chuyện này hay không? Dù sao những lời nàng đã nói trong ngày đón nàng vào phủ nàng vẫn còn vang vọng bên tai.

“Nếu như người tổn thương trái tim ta, hoặc người yêu nữ nhân khác, vậy thì ta cũng sẽ không khư khư giữ lấy một tình yêu không trọn vẹn, ta sẽ rời đi, ta sẽ đến một nơi mà cả đời người đều không thể tìm được.”

Nghĩ đi nghĩ lại, lòng hần cũng luống cuống.

Về mặt thay đổi mấy lần, hần viết phong thư phúc đáp cho những thủ thành khác, biểu đạt mình khi cần thiết sẽ đích thân lãnh binh tương trợ, tiếp đó thiêu hủy phong gia thư.

Nhìn phong gia thư kia từ từ biến mất trong ánh lửa, hần bị áp lực lại càng thêm nặng nề hơn.

Vô luận là mẫu thân hay Đan nhi bên kia, hần đều phải tìm một thời điểm thích hợp giải thích rõ mới được.

12. Chương 12: Chương 6.1

Hôm nay, Mộ Tinh Đan làm xong toàn bộ điểm tâm vừa từ trừu phòng đi ra, lại phát hiện hình như hạ nhân bận rộn hơn rất nhiều so với bình thường.

Trông thấy lão quân gia đang đi tới từ phía đối diện, nàng liền chặn hấn lại hỏi “Quân gia, tại sao trong lại đột nhiên bận rộn như vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?”

“Tinh cô nương, mẫu thân của tướng quân muốn tới thăm tướng quân, cho nên trong phủ đang rất bận rộn!” Lão quân gia cúi đầu có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng nàng, bởi vì hấn biết lần này Bắc thượng không chỉ có Thịnh lão phu nhân, còn có thiếu phu nhân tương lai do lão phu nhân đích thân chọn lựa.

Nhưng chủ tử đã dặn dò chuyện này không thể để cho những người khác biết, bao gồm cả Tinh cô nương, cho nên hấn cũng không dám lăm mồm.

“Thật sao?” Không nghĩ nhiều, Mộ Tinh Đan phát phát tay để cho hấn đi bận rộn.

Rẽ vào một chỗ ngoặt, nàng đi vào viện của Thịnh Hạo Nhiên, lại thấy hấn đang nhíu mày suy tư đối với binh đồ trên bàn.

Nàng tiếp tục bước nhẹ nhàng, đi tới bên cạnh hấn, sau khi nhìn binh đồ một chút, im lặng đứng sau lưng hấn.

Thời điểm hấn chuyên tâm, nàng rất thức thời không quấy rầy hấn. Dù sao công việc của hấn là bảo vệ một tòa thành trì, còn là cửa khẩu của một quốc gia.

“Nàng đã đến rồi.” Hấn thu hồi binh đồ, giữa chân mày có nếp nhăn khó mà xóa đi.

“Phiền nào gì sao? Gần đây biên thành không có chiến sự, còn có rắc rối gì nữa hay sao?” Nàng mềm mỏng hỏi.

“Thiên Kinh vương triều rõ ràng có ý đồ muốn xâm lược triều ta, nhưng gần đây lại không có bất kỳ động tác nào, chuyện này ngược lại làm cho người ta sinh nghi. Hơn nữa lúc này ta vừa mới tỉ mỉ xem xét binh đồ, phát hiện gần đây hình như mũi tiến công chính của bọn họ là phía Đông của thành trì. Mặc dù cách nơi này của chúng ta cả ngàn dặm, nhưng e là dự định chuyển đường vòng để thông thả tiến công thành trì.” Hấn từ từ nói đến chuyện quân tình, không có nửa phần che giấu.

Hấn từng đàm luận binh pháp với nàng mấy lần, phát hiện nàng mặc dù không có biện pháp chính xác nói có sách, mách có chứng, nhưng quan niệm lại mới mẻ độc đáo, hơn nữa có thể tung hoành ngang dọc toàn cục, khiến hấn không chỉ yêu thương nàng, thậm chí còn coi nàng như một bằng hữu tốt cùng nhau thảo luận.

“Như vậy à...” Mộ Tinh Đan rũ mắt xuống, trong lòng có điểm phức tạp.

Thật ra chuyện tình hấn muốn biết nàng cũng có thể ủy thác Tam Sắc lâu đi điều tra, nhưng nếu là như vậy, thì nàng phải đối mặt với chất vấn của hấn những tin tức kia là từ đâu ra. Mặc dù hấn là người nàng thích, nàng vẫn chần chờ có nên tiết lộ những bí mật này với hấn hay không.

Nhìn khuôn mặt nàng lộ ra lo lắng, hấn cười nhẹ vỗ vỗ tay nàng, “Đừng bận tâm nhiều, đây không phải là chuyện nàng cần lo lắng. Huống chi biên thành này cũng không phải dễ công phá như vậy. Năm nay vì chống lại Kinh vương quân, tường thành được xây dựng tương đối vững chắc, hơn nữa đều gia tăng trọng binh đóng giữ.”

“Nhưng bọn hấn có thể đi đường vòng mà!” Cũng không phải ngu dân cần gì nhất định phải phá thành chứ!

Hấn cười cười, chỉ chỉ binh đồ, “Bản khoản của nàng đương nhiên là có đạo lý, may mắn hai bên biên thành đều là vùng đất sa mạc, hơn nữa có rất nhiều lưu sa (cát chảy), bình thường thương lữ cũng còn không dám tự nguyện cưỡng xác định đi qua, huống chi là đại quân? Trước mắt ngoại trừ con đường bằng phẳng đã xây dựng xong ở bên ngoài, muốn từ những địa phương khác tiến vào, thứ nhất là mục tiêu quá rõ ràng, thứ hai chính là so với công thành còn nguy hiểm hơn.”

Mặc dù xem thường quan niệm cổ xưa nữ nhân chỉ là kẻ yếu đuối cần được bảo vệ của hấn, nhưng nàng cũng không để ý việc làm một người yếu đuối trước mặt hấn, chớp chớp mắt nghe hấn nói về chuyện quân sự.

Lần nữa nổi lên nụ cười, nàng trêu ghẹo nhìn hấn, “Vậy thì tướng quân đại nhân, chuyện gì mới là chuyện ta cần phải lo lắng?”

Nhìn ánh mắt linh động tinh quái của nàng, hắc vệ vương nói: “Đừng nghĩ làm ra những trò bịp bợm khác, ngoan ngoãn ở trong phủ này là được rồi.”

“Hừ! Người cũng đừng oan uổng ta, bình thường ta không phải cũng ngoan ngoãn ở trong phủ sao?” Nàng nhướn mày, không nhận được phản bác.

Nói đùa, nếu không phải vì hắc, nàng đã sớm âm ỷ biến thành này đến long trời lở đất rồi, đâu để cho tòa thành này tiếp tục bình tĩnh như vậy được.

“Vậy thì tốt, hy vọng có thể cứ tiếp tục như vậy.” Hắc nói xong, lại nghĩ đến một chuyện, không khỏi nhíu chặt lông mày, đồng thời ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Phong chừng nương và biểu muội kia sẽ đến trong hai ngày nữa, hắc không thể nào để nàng rời đi phủ tướng quân, cho nên chắc chắn bọn họ sẽ phải chạm mặt. Nhưng đến lúc đó hắc phải giải thích thế nào với nàng thân phận của biểu muội mà mẫu thân mang đến đây?

“Đúng rồi, nghe nói nương người sắp đến đây thăm người?” Mộ Tinh Đan chuyển đề tài, không muốn hai người lại tranh chấp về vấn đề “Nữ quyền” nữa. Về mặt hắc đột nhiên căng thẳng, “Là ai nói cho nàng biết?”

Nàng có chút nghi hoặc nhìn hắc, cười nói: “Sao đột nhiên lại khẩn trương như vậy? Là vì ta nhìn thấy bọn hạ nhân gần đây rất bận rộn, nên mới tìm quản gia để hỏi. Thế nào? Không thể hỏi sao?”

“Không có việc gì.” Hắc ổn định tâm thần, một câu qua loa.

“Thật không?” Nàng không quá tin tưởng nhìn hắc, “Nhưng mà ta...”

“Đừng đa tâm, trở về phòng nghỉ ngơi đi! Ta muốn đến binh doanh để bàn bạc một vài chuyện.”

Nàng còn muốn nói tiếp, nhưng nhìn đến ánh mắt hắc, biết mình không có biện pháp có được những đáp án khác từ trong miệng hắc, nàng cũng không muốn lại tự tìm mất mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn thấp xuống, “Được rồi! Ta đi trước, đồ phải tiếp tục ở đây chọc người ghét.”

Mặc dù buồn bực hắc không hiểu phong tình, nàng vẫn còn thói quen cho hắc một bậc thang.

Nếu hắc có thể xin lỗi trước khi nàng đi ra khỏi gian phòng, nàng có thể tha thứ hắc. Mộ Tinh Đan có chút ngóai nghĩ, dưới chân bước càng đi càng chậm.

Vậy mà, cho đến khi nàng bước ra khỏi cánh cửa, Thịnh Hạo Nhiên đầy bụng tâm sự vẫn không đuổi theo, khiến nàng càng nghĩ càng tức giận chạy về phòng, nặng nề đóng cửa lại.

Lần đầu tiên hai người chiến tranh lạnh, cùng lúc suy nghĩ về vấn đề của chính mình, đều không giải thích được.

13. Chương 13: Chương 6.2

Trên một quan lộ của biên thành, một chiếc xe ngựa lộc cộc chạy vội.

Trong xe ngựa, trên khuôn mặt của thiếu nữ mặc quần lụa mỏng màu lục nhạt hiện đầy nghi ngờ và bất an, xoắn chiếc khăn thêu trong tay, “Di nương, Hạo Nhiên ca ca thật sự... Sẽ không tức giận sao?”

Lão phu nhân đang ngồi nghỉ ngơi một bên mở mắt ra, uy nghiêm hỏi, “Hắc tức giận cái gì?”

“Ta nghe nói, biểu ca đã thích một nữ tử...”

“Cái loại nữ tử thanh lâu không đứng đắn đó há có thể so sánh với người?” Thịnh mẫu nâng cao âm điệu. Giận dữ chê bai phản đối.

“Lần này đến biên thành ngoài xử lý hôn sự của các người ra, ta cũng muốn nói chuyện rõ ràng với hắc. Đường đường một đại tướng quân, lại cùng một nữ tử kẻ vai sát cánh ngay trong phủ tướng quân, trăm mê nữ sắc, làm sao xứng đáng với công lao ta một thân một mình nuôi hắc lớn lên, vất vả cực nhọc cho hắc đọc sách thánh hiền!”

“Di nương nói đúng.” Thiếu nữ khẽ gật đầu, không tiếp tục phản bác nữa.

“Như Yên, tin tưởng di nương, di nương nhìn người từ nhỏ lớn lên, người đọc đủ thứ thi thư, giáo dưỡng khuê phòng đều là thượng tuyển, ta tin tưởng Hạo Nhiên thấy người chắc chắn cũng sẽ thích người.” Thịnh mẫu vỗ nhẹ tay của nàng, trấn an tâm tình bất an của tiểu cô nương.

“Dạ, di nương.” Hứa Như Yên rũ xuống hai má đỏ hồng, sợ hãi ứng tiếng, tâm tư đã sớm bay tới trên người vị hôn phu tương lai ở biên thành.

Nàng từ nhỏ đã ở bên cạnh Hạo Nhiên ca ca, mãi cho đến khi hắn tham gia quân ngũ đi chinh chiến, hình ảnh bóng dáng rắn rỏi mạnh mẽ của hắn đã khắc sâu trong lòng nàng từ lâu.

Nhưng đã nhiều năm không gặp, bây giờ hắn thay đổi như thế nào nhỉ? Lại sẽ yêu thích nàng sao?

Một chiếc xe ngựa phong trần mệt mỏi dừng lại trước cửa phủ tướng quân, phu xe nhảy xuống xe, lớn tiếng hô to với hộ vệ gác cổng, “Thịnh lão phu nhân đến.”

Vừa nghe tiếng la kia, nô bộc trước cửa vội vàng đi thông báo quản gia, những người còn lại thì vội vàng dỡ hành lý từ trên xe ngựa xuống, đồng thời diu đỡ Thịnh mẫu và Hứa Như Yên xuống xe.

Từ xa Mộ Tinh Đan nghe thấy tiếng ồn ào huyền não và tiếng bước chân vội vã của hạ nhân, nhắc váy định đến tiền sảnh xem thử có thể giúp đỡ được gì hay không.

Dù sao hiện tại trong phủ tướng quân không có người cai quản, ngày hôm qua Hạo Nhiên đã đến binh doanh để tiến hành thao luyện như thường lệ. Nàng coi như tạm thời là nửa chủ nhân trong phủ tướng quân này, cần phải hỗ trợ tiếp đãi mẫu thân của hắn.

Nhưng mà, so với tốc độ đi lại chậm rì rì của nàng, bọn hạ nhân động tác nhanh nhẹn đã sớm chạy vội đến tiền sảnh tập hợp. Thế cho nên đến khi Mộ Tinh Đan đến được tiền sảnh, thì phía trước đã đứng một hàng hạ nhân thật dài, nàng chỉ có thể chôn chân trước cửa, tìm cơ hội vào trong.

Thịnh mẫu nhìn bọn hạ nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh hài lòng gật đầu một cái, sau đó bảo Hứa Như Yên ở bên cạnh đứng đây, “Đây là tướng quân phu nhân tương lai, sau này các người phải cẩn thận hầu hạ.”

Lời này vừa nói ra, trừ lão quản gia đã sớm biết rõ tình hình, tất cả những hạ nhân khác đều xôn xao một trận.

Bởi vì trong lòng bọn họ đều cho rằng Tinh cô nương đang được tướng quân sủng ái hết mực kia tám chín phần mười nhất định sẽ là tướng quân phu nhân tương lai. Nào biết Thịnh lão phu nhân vừa đến, lại dẫn theo một nữ nhân nói rằng đây mới là tướng quân phu nhân tương lai.

Thịnh mẫu hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng quát lớn, “Huyền não như vậy thì còn ra thể thống gì!”

Nhất thời mọi người yên tĩnh lại, lẳng lặng nghe nàng nói, bao gồm Mộ Tinh Đan với gương mặt đóng băng đứng ở phía sau cùng.

“Mặc kệ trước kia tướng quân đã làm ra hành động hoang đường gì, ta đều không quan tâm. Cổ nhân đã nói, chuyện chung thân đại sự, nghe lệnh của cha mẹ, lời của mối mai. Nếu ta đã thay tướng quân đính ước cửa hôn sự này, tướng quân chắc chắn sẽ không từ chối.”

Thịnh mẫu quay đầu đi, “Quản gia, hôm nay tướng quân không có ở đây, vậy thì do ta làm chủ. Cuối tháng sau là một ngày tốt, thích hợp làm hỉ sự. Kể từ hôm nay người mang theo bọn hạ nhân lo liệu hôn lễ, nhất định phải hợp cổ lễ, mỗi chi tiết đều không được sơ sót, hiểu chưa?”

“Dạ! Tiểu nhân biết.”

“Như Yên.” Thịnh mẫu kéo tay Hứa Như Yên lại dịu dàng giao phó, “Tương lai người không những là thê tử của tướng quân, mà còn là chủ mẫu của phủ tướng quân này. Trong khoảng thời gian này người cũng tìm hiểu sơ qua tình hình trong phủ này một chút, chỗ nào không hiểu thì hỏi quản gia, để sau này làm việc cũng thuận lợi hơn.”

Hứa Như Yên cúi đầu dịu dàng ứng thuận, trên gò má phấn có ửng đỏ ngượng ngùng, “Dạ, di nương, Như Yên biết.”

Nhìn thấy mọi chuyện được an bài không sai biệt lắm, Thịnh mẫu gật đầu một cái, sau đó quay đầu lại hỏi: “Quản gia, ta cũng có chút mệt mỏi, gian phòng đã thu xếp xong chưa?”

Lão quản gia gật đầu một cái, “Đã thu xếp tốt, lão phu nhân, ngài vẫn ở sương phòng phía sau gian phòng của tướng quân như cũ, nơi đó rất thanh tịnh. Còn Như Yên cô nương cũng được an bài ở nơi đó...”

Thịnh mẫu không vui nhả mồm, “Quản gia, chờ chút, đem hành lý của Như Yên đổi đến căn phòng đối diện của tướng quân đi. Nàng là tướng quân phu nhân tương lai, để cho nàng và tướng quân ở gần một chút, sau khi hai người đại hôn đồ đạc cũng đỡ phải di chuyển một đoạn đường dài.”

Lão quản gia vừa nghe, mặt lộ vẻ khó khăn “Chuyện này...”

“Thế nào?”

“Lão phu nhân, phòng kia... Hiện nay đã có người ở rồi.” Lão quản gia nhắm mắt kiên trì nói.

“Hả? Là ai?”

“Là... Là... Tình cô nương.”

Hắn vừa mới nói xong, Thịnh mẫu lập tức vỗ bàn một cái, trung khí mười phần hét lớn, “Cái loại nữ nhân đó sao xứng ở đối diện tướng quân, tướng quân hồ đồ, các người cũng hồ đồ theo sao? Phái người đi thu dọn hành lý của nàng dời đến phòng khác đi, sau đó để cho Như Yên tiến vào nghỉ ngơi.”

Mặc dù Thịnh mẫu chuyên quyền quyết định, nhưng cân nhắc đến việc dù sao cũng là nhi tử của mình cho phép nàng kia vào ở, cho nên nàng cũng không làm khó lão quản gia, chỉ làm cho nàng đổi phòng, mà không trực tiếp đuổi nàng ra khỏi cửa.

“Phải không? Thì ra ta không có quyền ở trong phủ tướng quân...” Kèm theo nụ cười ngọt ngào, giọng nói Mộ Tinh Đan truyền vào từ ngoài cửa.

Nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía sau, nhận ra mình cản đường hạ nhân vội vàng nhường ra một con đường.

Lão quản gia thấy Mộ Tinh Đan, trong lòng lập tức lạnh lẽo. Bởi vì người kia bình thường luôn mang theo nụ cười hòa khí trên mặt, bây giờ lại hiện ra nồng đậm băng sương.

Thật nực cười không phải sao?

Không ngờ nàng đến một thế giới khác lại đụng phải loại tiết mục ác bà bà này? Oh! Còn có một vị hôn thê nhìn có vẻ điềm đạm đáng yêu. Mộ Tinh Đan giễu cợt câu môi.

“Người chính là nữ tử thanh lâu kia?” Thịnh mẫu hí mắt quan sát Mộ Tinh Đan.

“Ta không biết người nghe được tin tức đó từ đâu. Chỉ có điều, ta kinh doanh là tửu lâu, không phải thanh lâu, bất đồng là có nhiều cô nương bồi rượu hơn so với các tửu lâu bình thường khác, tuy nhiên giữa hai bên vẫn còn kém rất xa.” Nàng cười nhạt giải thích, vô hạn phong tình khiến tất cả mọi người chưa bao giờ thấy qua mị thái như thế của nàng đều nhìn đến choáng váng hai mắt.

“Phải không? Nhưng trong mắt ta, nữ hầu rượu cũng không phải là công việc có thể lên được mặt bàn. Cũng tốt, người đã tới, ta cũng đỡ mất công phải đi tìm người.” Thịnh mẫu khí thế bức người nói, “Dọn sạch sẽ gian phòng của người đi, để Như Yên chuyển vào, sương phòng đối diện tướng quân chỉ có Như Yên mới có tư cách ở.”

“Nếu là ý của lão phu nhân, muốn ta thu dọn tự nhiên không thành vấn đề.”

Thịnh mẫu có chút ngoài ý muốn vì nàng thuận theo như vậy. Nghi hoặc nhìn nàng, quả nhiên Mộ Tinh Đan có lời muốn nói phía sau.

“Chẳng qua nếu vị muội tử này không để ý những chuyện ta và tướng quân đã làm ở trong phòng, không ngại ngủ ở trên chiếc giường mà ta và tướng quân đã cùng ngủ qua, thì ta cũng không để ý chút nào.” Nàng cố làm ra vẻ tự nhiên nói, đáy mắt có ác ý trên cợt.

Nàng và hấn vẫn cũng mới chỉ hôn môi, chưa vượt qua chuyện tình củi khô lửa bốc. Nhưng tin chắc rằng nàng vừa nói rõ ra như thế, sẽ khiến cho Thịnh lão phu nhân khinh thường nàng cũng đều không xuống đài được.

Ngôn ngữ phóng đảng như vậy khiến tất cả mọi người đều hít vào một hơi, Hứa Như Yên đứng bên cạnh Thịnh mẫu cũng trắng xanh cả mặt, xoắn chiếc khăn trong tay càng chặt hơn.

Hạo Nhiên ca ca thích nữ tử như vậy sao? Xinh đẹp như vậy... Còn có tự tin, đó là nàng cả đời cũng không làm được. Hứa Như Yên tự ti mặc cảm nghĩ.

“Người – như thế nào nói ra những lời vô sỉ như vậy?” Thịnh mẫu thở không ra hơi, tay run run chỉ vào nàng.

Mộ Tinh Đan lắc lơ vén tóc, ánh mắt khinh miệt nhìn bọn họ, “Vô sỉ? Là ai vô sỉ đây? Ta cũng chỉ nói ra sự thật mà thôi, huống chi ta rất là hào phóng nhún nhường vị muội muội đây vào ở trong viện kia. Ta không tranh không giành, ta không khóc không nháo, chẳng lẽ như vậy cũng coi là vô sỉ?”

Thịnh mẫu cảm thấy mình sắp bị tức đến hôn mê, “Quản gia, tướng quân đâu? Tìm hấn về cho ta. Ta muốn hỏi hấn một chút, sao hấn lại bị nữ tử không biết trên dưới, không biết xấu hổ như vậy câu hồn? Ta muốn hỏi hấn rốt cuộc đã vứt sách thánh hiền đọc được đi đâu rồi, vậy mà lại cho phép một nữ tử ở trong phủ điều vô dương oai!”

Khẽ cười một tiếng, Mộ Tinh Đan vẽ ra cười nhạt, “A! Ta có thể nói cho ngài tướng quân đi đâu, cần gì phải hỏi quản gia chứ! Tướng quân hấn đến quân doanh tiến hành thao luyện thường ngày, phải hai ba ngày nữa mới trở về!”

Thịnh mẫu chỉ cảm thấy nụ cười của nàng giống như đang chọc giận nàng, làm cho tim nàng treo cao, đột nhiên không thở nổi.

Hứa Như Yên vội vàng đỡ lấy nàng, lo lắng kêu, “Di nương! Di nương! Ngài không sao chứ?”

“Ta – hô hô – ta không sao.” Thịnh mẫu tức giận trợn trừng mắt nhìn Mộ Tinh Đan một thân hồng y đang cười đến kiêu diễm.

“Cút, cút cho ta, ta không muốn gặp lại ngươi! Đừng tưởng rằng ngươi có thể vào cửa Thịnh gia ta, Hạo Nhiên tuyệt đối không thể có một thê tử như ngươi, ngay cả thiếp ta cũng không cho phép!”

Mộ Tinh Đan nghe xong cũng không tức giận, chỉ là giễu cợt cười nhạt một tiếng, “Thiếp? Có lẽ ngay cả chính thê ta cũng không nguyện làm, ngài không khỏi lo lắng quá nhiều.”

Nói xong, nàng xoay người rời đi, lưu lại mọi người sững sờ nhìn bóng lưng kiên cường bất khuất của nàng lúc rời đi. Mà nàng đi thẳng ra cửa, mới để cho tức giận leo lên mặt của nàng, cắn chặt môi rỉ ra tia máu nhàn nhạt.

Thịnh Hạo Nhiên, ta cũng muốn xem ngươi làm thế nào cho ta một cái công đạo!

Nếu ngươi dám phụ ta, ta cũng tuyệt không cưỡng cầu! Nàng âm thầm thề trong lòng.

14. Chương 14: Chương 6.3

Ban đêm, một khoái mã cấp tốc chạy băng băng, thẳng đến trước phủ tướng quân, Thịnh Hạo Nhiên nhảy xuống, sau khi giao ái mã đang không ngừng thở phì phì cho người gác cổng, hấn sai bước đến hậu viện.

Hấn chưa bao giờ hoảng loạn giống như vậy, đến nỗi cảm thấy tất cả mọi chuyện đều dồn nén lại một chỗ.

Đi vào hậu viện, hấn dừng lại trước sương phòng của mẫu thân, sau đó hít một hơi thật sâu mới khẽ gõ cửa phòng, “Nương, ta đã trở về.”

“Vào đi.” Âm thanh nhàn nhạt của Thịnh mẫu truyền ra, làm cho người ta nghe không ra hỉ giận.

Thịnh Hạo Nhiên thận trọng tiến vào phòng, không hề bất ngờ khi nhìn thấy có thêm một thiếu nữ cũng đang ở bên trong.

“Nương.”

Thịnh mẫu cũng không thèm liếc hắt một cái, lạnh lùng nói: “Bây giờ ngươi đã là một tướng quân, ta cũng không thể trừng phạt ngươi nữa, nhưng ngươi có biết mình đã phạm sai lầm gì không?”

Mắt Thịnh Hạo Nhiên trầm xuống, biết mình lập tức sẽ gặp phải vấn đề không thể không đối mặt, hắt tận lực đáp lời bằng âm thanh vững vàng, “Nương, hài nhi không hiểu người đang nói gì?”

Thật ra thì quân gia đã sai người đến nói với hắt chuyện đã xảy ra vào sáng sớm hôm nay, về chuyện này hắt cũng đã hiểu sơ qua. Nhưng một bên là mẫu thân một thân một mình nuôi dưỡng hắt lớn lên, một bên là nữ tử mình yêu mến, phải che chở ai đây?

“Không hiểu?” Ánh mắt sắc bén của Thịnh mẫu nhìn hắt, “Thật sự không hiểu, hay là không muốn hiểu? Ngươi có biết nữ tử ngươi nuôi dưỡng ở trong phủ kia đã nói những lời phóng đãng đến mức nào hay không? Ngươi có biết nàng chống đối ta như thế nào không? Nếu như ngươi hiểu lời ta nói, nên sớm đuổi nàng ra khỏi phủ, tránh phá hư quy củ của phủ tướng quân.”

Thịnh Hạo Nhiên cúi đầu, không nói một câu.

“Sao lại không nói lời nào?” Thịnh mẫu không nhịn được lửa giận càng cháy mạnh, “Chẳng lẽ ngươi còn định giữ lại nữ nhân không đứng đắn đó?”

“Hài nhi... Quả thực hài nhi không có ý định để cho nàng rời đi.” Hắt cắn răng, lần đầu tiên chống lại yêu cầu của mẫu thân.

Đó là nữ nhân hắt yêu, là thê tử duy nhất mà hắt đã sớm quyết định muốn lấy, sao hắt có thể để cho nàng rời đi như vậy được?

Cho dù là mẫu thân mà từ trước đến giờ hắt luôn tôn kính cũng không thể buộc hắt làm ra quyết định như vậy.

“Ồ đồ!” Thịnh mẫu giận dữ vỗ bàn.

Hứa Như Yên đứng ở một bên thì lại cắn môi, chịu đựng không để tiếng nấc nhẹ của mình truyền ra. Nhưng vành mắt đỏ hồng không dám tin nhìn hắt.

“Ngươi làm như vậy có để Như Yên vào mắt, có để nương như ta vào mắt sao?” Nàng giận dữ mắng mỏ, bởi vì tức giận mà lồng ngực nhanh chóng phập phồng.

Hắt cắn răng, “Xin nương tha thứ.”

“Tha thứ? Ngươi lấy Như Yên ta mới có thể tha thứ.” Thịnh mẫu lạnh lùng nói, “Chỉ có Như Yên mới đủ tư cách làm con dâu của nhà chúng ta, xứng đáng là một tướng quân phu nhân, những nữ tử khác ta đều sẽ không thừa nhận, về phần nữ nhân lớn mật vô sỉ kia lại càng không thể nào.”

“Nương, ta khẳng định sẽ không lấy Như Yên, hơn nữa...”, hắt ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn mẫu thân, “Ta hi vọng người có thể chấp nhận cho Đan nhi vào cửa, bởi vì nàng là thê tử duy nhất ta muốn lấy.”

“Không thể nào! Ta tuyệt đối sẽ không cho phép nữ nhân phóng đãng kia vào cửa.” Thịnh mẫu cự tuyệt không chút cân nhắc, “Hạo Nhiên, ngươi phải suy nghĩ kỹ một chút, ngươi thân là một tướng quân, lại lấy một nữ hầu rượu vào cửa, người ngoài sẽ nhìn ngươi ra sao? Con đường làm quan của ngươi ở đây sẽ phải chịu bao nhiêu chê cười? Những vấn đề này ngươi đã từng nghĩ tới chưa?” Thịnh mẫu cố gắng ân cần khuyên bảo.

“Hài nhi... Chưa từng nghĩ tới.” Về mặt hắt kiên định nhìn lại mẫu thân, “Đan nhi là nữ nhân ta yêu, cũng là nữ tử duy nhất mà cả đời ta muốn lấy, ta không muốn ủy khuất nàng, cho dù ta sẽ mang tiếng xấu gì đi nữa.”

“Ngươi –” Thịnh mẫu còn muốn nói tiếp, nhưng lại bị Hứa Như Yên kéo kéo ống tay áo, bà quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nàng lắc đầu một cái.

Hứa Như Yên ngẩng đầu lên, hốc mắt ửng hồng không thấy nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một vẻ kiên định, “Hạo Nhiên ca ca, ta nguyện ý để cho Đan nhi tỷ tỷ vào cửa, cùng hầu hạ phu quân.”

Thịnh Hạo Nhiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó lộ ra nụ cười nhạt, “Như Yên, cảm ơn người đã tác thành, nhưng người không cần phải như thế. Nếu ta đã quyết định Đan nhi là thê tử duy nhất của ta, thì đối với những nữ nhân khác, ta cũng sẽ không còn bất cứ tâm tư gì khác nữa.”

Như Yên vừa nghe hắn nói như vậy, nhất thời ngốc lảng, nên không biết phải nói gì.

“Nương, hài nhi công vụ bề bộn, xin được cáo lui trước rồi đi.” Hắn vội vàng muốn gấp gáp rời đi.

Thịnh mẫu thấy con dâu tương lai cũng đã mở miệng, cũng chỉ có thể lắc đầu một cái, sau đó khoát tay, “Đi làm việc đi!”

Mặc dù không hài lòng, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy ánh mắt kiên trì như vậy của nhi tử, tiếp tục tranh chấp cũng sẽ không có kết quả gì, không bằng trước cứ qua loa với hắn đã rồi nói sau.

Hạo Nhiên ca ca, ta nguyện ý để cho Đan nhi tỷ tỷ vào cửa, cùng hầu hạ phu quân.

”Như Yên, cảm ơn người đã tác thành...”

“Ha... Ha...” Sắc mặt Mộ Tinh Đan khó coi cười cười, trong đầu không ngừng hiện lên giọng nói của nam nhân kia.

Nam nhân đó đã từng hôn nàng, sủng ái nàng, cũng đã từng nói chỉ thích một mình nàng!

Hắn còn nói tiếp cái gì, nàng không biết, bởi vì nàng chạy, nhưng mà cũng không quan trọng. Dù sao, ý tứ của hắn đã rất rõ ràng, không phải sao?

Bóng dáng yếu ớt của nàng chạy về trong phòng, trong mắt ngoài hoảng hốt, còn có nhàn nhạt oán hận và không hiểu.

Nếu muốn lấy nữ nhân khác, tại sao còn muốn kiên trì giữ nàng lại?

Hắn coi nàng là gì? Hắn tưởng rằng nàng nói đừng phụ nàng, cũng chỉ là muốn một danh phận thê thiếp thôi sao? Hắn cho là nàng hiếm lạ danh hiệu nhằm chán ấy hay sao?

Rốt cuộc nam nhân mà nàng thích là người như thế nào? Nàng đột nhiên không hiểu.

Nếu hắn thật lòng thích nàng, vì sao không dựa vào lý lẽ để tranh đấu cho tình yêu của bọn họ với mẫu thân của hắn?

15. Chương 15: Chương 6.4

“Đan nhi.”

Mộ Tinh Đan chuyển mắt. Thịnh Hạo Nhiên vẫn chưa cởi bỏ quân giáp, bóng dáng vẫn cao ngất như cũ nhưng lại có chút tang thương, trên mặt mang nụ cười mệt mỏi đi vào trong phòng nàng.

“Tướng quân đại nhân tìm ta có việc sao?” Nàng quay đầu, không để cho hắn nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Hắn nhíu nhíu mày, không biết mình đã làm gì chọc cho nàng tức giận, “Đan nhi, từ hai ngày trước nàng cũng không quan tâm đến ta, chẳng lẽ bây giờ vẫn còn giận ta sao?”

“Ta làm gì có tư cách để tức giận!” Nàng cười lạnh, “Tướng quân đại nhân của chúng ta anh minh thần dũng, làm gì có chuyện loại người hạ đẳng như ta dám tức giận.”

Nàng lãnh ngôn lãnh ngữ châm chọc khiến hắn không nhịn được cũng giận tái mặt, “Đan nhi, ta sủng nàng, không có nghĩa là ta có thể dễ dàng tha thứ việc nàng cố tình gây sự.” Hắn rất lo lắng nếu như sau này hắn xuất chinh, tính tình nàng như vậy, làm thế nào chung sống với mẫu thân.

Nhưng hiển nhiên là hai người đối với ý tứ từng câu nói có sự hiểu lầm khá lớn.

“Oh! Đúng rồi, đương nhiên là ta cố tình gây sự.” Nàng khoa trương xoay đầu lại, sau đó dùng nụ cười châm chọc nhìn hắn, “Dù sao ta cũng không phải là tiểu thư khuê các một tay Thịnh lão phu nhân bồi dưỡng ra, mà chỉ là một nữ hầu rượu không lên được mặt bàn mà thôi!”

“Nàng đang ghen sao? Hay là đang oán trách nương ta hôm nay làm nàng tức giận?” Thịnh Hạo Nhiên khẽ nhíu mày, nhìn sắc mặt cay nghiệt không giống như xưa của nàng, “Đừng như vậy, ta không thích nàng nói những lời như vậy.”

“Không thích? Không thích cái gì? Lại yêu thích những thứ gì ở ta?” Mộ Tinh Đan trực tiếp nhìn hấn chăm chăm, “Ta nói rồi ta thích ngươi, nhưng mà ta cũng đã nói nếu như có một ngày ngươi phụ ta, ta nhất định sẽ không cưỡng cầu mà rời đi ngươi sao?”

Tâm rét lạnh, hấn nghiêm túc nhìn nàng, “Ta cũng không phụ nàng.”

Cũng không phụ ta? Ha ha! Thật nực cười!

Nàng cười, cuồng vọng mà thê lương, thậm chí đến mức khóe mắt cũng cười ra nước mắt, sau đó đứng thẳng người nhìn hấn, từng chữ từng câu chậm rãi nói, “Thịnh, Hạo, Nhiên, ngươi muốn lấy nữ nhân khác, ngươi còn dám nói ngươi không phụ ta?”

“Lúc này ta đã nói chuyện với Như Yên, nàng đã biết –” ta quyết tâm sẽ không lấy nàng vào cửa.

“Biết cái gì? Biết có một nữ nhân không biết xấu hổ như ta ngăn cản trước mặt nàng? Biết rồi, nàng sẽ khoan dung đại lượng bao dung ta?” Nàng mặt lạnh lui từng bước, “Thịnh Hạo Nhiên, trước tiên sao ngươi không hỏi một chút ta có khoan dung độ lượng như nàng hay không? Mộ Tinh Đan ta là ai? Ta còn chưa lưu lạc đến mức cùng người cộng thị nhất phu, còn không biết tự ái dương dương tự đắc.”

Nàng cao ngạo. Tình yêu của nàng phải duy nhất mà trọn vẹn. Nếu hấn thật sự yêu nàng đủ sâu, hấn nên hiểu điểm này.

“Nàng –” hấn cau mày muốn giải thích, lại bất thành linh bị thanh âm hốt hoảng của lão quân gia cắt đứt.

“Tướng quân, hai trăm dặm có tín hiệu bốc cháy, Liễu phó tướng thỉnh ngài khẩn cấp trở về doanh trại để lãnh binh!”

Kèn lệnh xuất chinh vang dội trong đêm tối thúc giục hấn, nhưng hấn lại không an tâm nhìn khuôn mặt lạnh lùng trước mắt đang đứng ở một bên nhìn hấn.

Cuối cùng, ống tay áo của hấn rung lên, “Chờ ta trở về nói tiếp.”

Lão quân gia cũng vội vã theo sau hấn đi ra ngoài.

Cửa cũng đóng lại sau khi bọn hấn rời đi, Mộ Tinh Đan tê liệt ngồi bên mép giường, nghe từng tiếng kèn vang lên, thời gian trôi đi nên đỏ trên bàn càng ngày càng ngắn, những giọt lệ đỏ tươi tan ra nở đầy trên đất.

Dọn dẹp hành lý, Mộ Tinh Đan im lặng nhìn Lưu Tinh đứng ở một bên không nói một lời.

“Chủ tử, ngươi muốn đi thật sao?”

“Ta cho là ta đã truyền lệnh chúng ta thu thập xong hành lý liền chạy lấy người.”

“Nhưng chủ tử... Chúng ta biết rất rõ rằng thành này không tới nửa tháng thì sẽ bị quân địch công phá.” Lưu Tinh trầm giọng nhắc nhở.

Đứng lại động tác dọn dẹp bọc quần áo, Mộ Tinh Đan nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Cứ coi như nguồn tin tức có thể tin cậy, vấn đề là, có ai sẽ tin tưởng lời nói của hai nữ tử yếu đuối chúng ta? Càng không cần phải nói, chủ quân biên thành đã lấy tốc độ cực nhanh đi được ngoài ngàn dặm, trong thành trừ người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, cũng chỉ có năm trăm binh lực hộ thành. Chẳng lẽ ngươi cho rằng bằng vào hai người chúng ta có thể ngăn cản được trăm vạn đại quân?”

Từ sau khi hấn lãnh binh xuất chinh, nàng liền tính toán rời đi biên thành. Mà Lưu Tinh rất nhanh liền chuẩn bị thỏa mãn chuyện họ ra khỏi thành. Không ngờ Lưu Tinh đột nhiên nhận được mật báo của Tam Sắc lâu, nói ngoài thành báo nguy chỉ là kẻ điếu hổ ly sơn, còn đại quân chân chính thì đang len lút đi chuyển đến biên thành.

Dĩ nhiên Lưu Tinh biết chỉ bằng lời nói một phía của bọn họ, đích xác là không cách nào lấy được tín nhiệm của quần chúng. Nhưng chẳng lẽ sẽ phải nhìn dân chúng vô tội ở biên thành này chết giữa trận chiến công thành như vậy sao?

“Chủ tử, chẳng lẽ không hề có nửa điểm phương pháp nào sao?” Đồng dạng thân là con dân của Phi Phượng vương triều, nàng thật sự không đành lòng thấy chiến hỏa liên lụy đến dân chúng.

Biện pháp? Biện pháp tự nhiên là có, nhưng là... Mộ Tinh Đan nhìn bầu trời quang đặng ngoài cửa sổ, suy nghĩ nhẹ nhàng bay xa.

Đi, là có thể quên lãng sao? Nếu chiến tranh bùng nổ trong biên thành, suốt ngày nàng sẽ quan tâm tình hình chiến đấu ở nơi này sao? Sẽ lo lắng hấn có thể bởi vì thủ thành bất lực mà bị trách tội sao?

Giữa hoảng hốt, tranh chấp của hai người mấy đêm trước lại hiện lên trong đầu, nàng cười khổ. Có lẽ ngay cả tranh chấp kia cũng không tính là gì, chỉ có thể coi như nàng “Cố tình gây sự” thôi.

Nhưng đều không quan trọng, nếu nàng đã quyết định muốn rời đi.

“Chủ tử?” Lưu Tinh thúc giục đáp án của nàng.

“Tình huống khẩn cấp, ta muốn người lên vào quân doanh báo cho Liễu Chính phụ trách thủ thành, tên bán đứng quân tình đáng chết ấy chính là Chu Quan, muốn hấn (Liễu Chính) trước tiên bắt hấn (Chu Quan) lại, tránh cho hấn tiếp tục tiết lộ bất kỳ tình báo nào cho quân địch, sau đó nội dung sự việc còn lại ta sẽ đến nói trực tiếp với hấn, mời hấn tự mình đến phủ tướng quân một chuyến.”

“Mặt khác, ta nhớ Sơ Bạch ở phương Đông không tới sáu ngày lộ trình nữa sẽ tới đây. Thời gian trước tin tức truyền đến, hình như Bình Lục cũng đến vùng phụ cận thảo nguyên. Người khởi động mạng lưới tình báo của Tam Sắc lâu, chia ra mang mỗi phong thư của ta đưa cho các nàng, làm cho các nàng chạy đến đây bằng tốc độ nhanh nhất. Nếu hai người chúng ta thủ không được thành, ba người, bốn người cùng nhau thủ, ta cũng không tin thủ không được.” Nàng tích lạc nói một chuỗi, khiến Lưu Tinh vừa nghe vừa lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

“Dạ, chủ tử! Ta lập tức đi làm ngay.” Lưu Tinh lấy tốc độ thật nhanh rời đi.

Mộ Tinh Đan nhìn hành lý đang dọn dẹp được một nửa, thở dài lần nữa lấy từng món đồ trong hành lý, thả lại chỗ cũ.

Cứ như vậy đi! Bảo vệ thành này, thay hấn làm một chuyện cuối cùng, cũng coi như là mình đang làm công đức vậy!

16. Chương 16: Chương 7.1

Trong doanh trại cách biên thành một trăm dặm, vài con khoái mã lần lượt chạy vào, tiếp đó mấy tên tiêu binh (lính trinh sát) nhanh chóng chạy vào chủ tướng báo cáo tin tức mới nhất vừa thăm dò được.

“Tướng quân, Thiên Kinh vương quân hạ trại cách doanh trại của chúng ta mười dặm, đoán chừng tổng cộng có ba ngàn binh lực.”

“Tướng quân, hướng biên thành hình như có quân đội đang di chuyển, theo dự đoán thì nhân số ước chừng khoảng hai ngàn.”

Thịnh Hạo Nhiên ngồi trên ghế chủ vị vừa cùng với các tướng lĩnh khác nghiên cứu binh đồ vừa nghe báo cáo quân tình khẩn cấp.

“Chiến lược lần này của Thiên Kinh vương quân hình như khác trước rất nhiều.” Thịnh Hạo Nhiên cau mày, nghĩ không ra mục đích của quân địch.

Từ trước đến giờ Thiên Kinh vương quân có thói quen đồng thời tiến công, lần này trước tiên lại chỉ dùng ba ngàn binh lực để tiến công, đây là điểm đầu tiên khiến cho người ta nghi ngờ. Thứ hai, mọi khi trừ biên thành thì bọn họ chỉ tiến công mấy thành lớn tương đối giàu có và đông đúc, song lần này lại tiến công thành nhỏ binh lực không mạnh mà giá trị cũng không cao này.

Liễu Nghĩa không còn sắc mặt cà lơ phất phơ như thường ngày nữa, nghiêm mặt lên tiếng, “Tướng quân, ta tổng cảm thấy lần tiến công này của bọn họ dường như có mưu đồ khác.”

Lời hấn nói khiến các tướng lĩnh khác cũng phụ họa theo, nhưng ai cũng không đoán ra được ý đồ của quân địch.

Thịnh Hạo Nhiên nhìn binh đồ, cảm thấy cũng đúng gập đầu một cái, “Không sai, phương thức công kích của Thiên Kinh vương quân quả thực làm cho người ta cảm thấy khả nghi, tuy nhiên giả thiết hành động công kích thành nhỏ này chỉ để gây sự chú ý của chúng ta thì 3000 đại quân tựa hồ cũng hơi thái quá.”

Giữa lúc mọi người vì suy đoán tâm ý của quân địch tâm ý mà lâm vào khổ tư (suy nghĩ một cách khó khăn), một tiểu binh đột nhiên xông tới, cuống quýt quỳ xuống bẩm báo.

“Tướng quân, có tin báo khẩn cấp.”

“Nói.”

“Thì ra ba ngàn tên Thiên Kinh vương quân đã hạ trại đóng quân kia đang nhanh chóng nhổ trại rời đi.”

Tiểu binh vừa nói xong, các vị tướng quân xôn xao một trận, không thể tin được sau khi tiến hành công thành mãnh liệt vài lần, Thiên Kinh vương quân vậy mà lại rút lui vào lúc này!

Một dự cảm chẳng lành đánh úp tới trái tim Thịnh Hạo Nhiên, hấn dồn dập dò hỏi, “Bọn họ rút lui về hướng nào?”

Tiểu binh ấp úng trả lời, “Tướng quân, bởi vì... Bởi vì sắc trời mờ tối, cho nên chỉ dò được tin tức Thiên Kinh vương quân vừa triệt binh đến đây bẩm báo, rút lui hướng nào thì...”

Thịnh Hạo Nhiên lạnh mặt, thật nhanh hạ lệnh, “Tiếp tục thăm dò, ta muốn biết bọn họ rút lui về hướng nào, nhanh đi!”

Tiểu binh lĩnh mệnh lui xuống.

Liễu nghĩa ngồi bên cạnh khó hiểu nhìn sắc mặt của hấn trầm xuống, bất an hỏi “Tướng quân, sao vậy?”

“Chúng ta có khả năng đã trúng kế diệu hổ ly sơn của quân địch!” Hấn cắn răng nghiêng lợi nói, bởi vì lo lắng mà tim càng đập càng nhanh.

Nếu đây là sự thật, như vậy quân thủ thành, dân chúng, còn có mẫu thân và Đan nhi vẫn còn lưu lại trong biên thành tất cả đều lâm vào trong nguy hiểm!

Liễu nghĩa kinh hô, “Kế diệu hổ ly sơn? Tướng quân, người muốn nói là, bọn họ lấy ba ngàn đại quân làm mồi nhử, dụ chúng ta xuất binh, thật ra mục tiêu muốn tấn công cũng không phải nơi này?”

Này cũng quá khoa trương, rốt cuộc tên điên nào dám dụng binh như thế? Dùng ba ngàn đại quân làm mồi nhử, vậy cơ hồ là một nửa binh lực của bọn họ!

“Không sai, hơn nữa nếu ta đoán không lầm, hiện tại bọn họ đã dùng hai ngàn binh lực còn lại để tấn công biên thành. Còn ba ngàn binh lực kia cũng đang chuẩn bị trở về tiến đánh biên thành. Chờ chúng ta nhận được tin tức, quay trở về phòng thủ biên thành, sợ rằng biên thành đã sớm –” hấn không cách nào nói tiếp được nữa.

Sắc mặt của tất cả các tướng quân đang có mặt đều đồng thời tái xanh, chỉ sợ sự thật sẽ giống như lời tướng quân nói, đoàn người toàn bộ đứng ngồi không yên chờ tiêu binh truyền đến tin tức mới nhất một lần nữa.

Khoảng chừng qua một khắc, rốt cuộc tiểu binh cũng chạy vào bên trong trường một lần nữa, truyền đến tin tức khiến Thịnh Hạo Nhiên và đám người đau xót.

“Tướng quân, ba ngàn binh lực đang di chuyển về phía biên thành!”

Quả nhiên! Sắc mặt mọi người trầm xuống, đồng thời đều đứng dậy, đáy lòng thầm kêu một tiếng hồng bét.

Chỉ sau vài ngày bọn người Thịnh Hạo Nhiên hiểu được mưu kế của địch nhân, một đêm kia hai ngàn binh lực của Thiên Kinh vương quân đã đến trước biên thành, cũng bắt đầu tiến hành công thành.

“Tình cô nương, Liễu phó tướng muốn ta nhanh chóng báo lại, dân chúng đã bắt đầu rút lui vào bên trong thành theo lộ tuyến đã vạch ra. Mặt khác, các loại vật liệu, Trạm cô nương cũng đã điều động xong.” Một tên tiểu binh thở hổn hển báo cáo.

Mím môi, Mộ Tinh Đan nghe từng trận pháo vang từ ngoài cửa thành truyền tới, trong lòng khẽ run, nhưng nàng không cho phép mình biểu hiện ra bất cứ một tia mềm yếu nào, hít sâu một hơi, nàng bình tĩnh hạ lệnh, “Ta biết rồi, người trở về báo cho Liễu phó tướng biết, cứ dựa theo kế hoạch, phái một bộ phận binh lực theo dân chúng lui vào bên trong thành trước, một bộ phận khác bọc hậu theo thứ tự khởi động cơ quan Liễu cô nương đã bố trí.”

“Vâng”. Tiểu binh mặt mang cung kính đáp, trong lòng toàn bộ đều là kính nể.

Ngay từ đầu bọn họ vốn không tin tình báo mà nàng nói, nhưng sau khi thám báo mà Liễu phó tướng phái ra mang về tin tức quân địch đích xác đang hướng về biên thành, khắp thành liền động. Sau đó nàng lại đề xuất mấy sách lược càng thêm chứng minh nàng có lòng giúp dân chúng biên thành bảo vệ gia viên. Từ đó, từ Liễu phó tướng cho tới binh lính thông thường không một ai không nghe theo chỉ huy của nàng.

Ngay đêm đó, dân chúng biên thành chiếu theo chỉ thị của quân thủ thành theo thứ tự trốn vào nội thành. Mà Liễu Chính suất lĩnh binh lực còn lại vừa thủ vừa lui, một đường đốt lên các bãi rập mà Liễu Bình Lục đã thiết lập, bên ngoài thành dẫn phát một luồng sóng nhỏ nổ tung.

Sau khi xác định phần lớn dân chúng đã trốn vào nội thành, Mộ Tinh Đan cường tiếu đưa tiễn hai vị bạn tốt không công giúp một tay. Lúc đang chuẩn bị chạy trốn thì lại phát hiện Thịnh mẫu cùng Hứa Như Yên đáng lẽ ra nên sớm chạy trốn theo lão quan gia thế nhưng bởi vì bị trẹo chân mà chống tường chậm rì rì đi tới.

Mộ Tinh Đan vội vàng xông lên trước, đỡ dậy Thịnh mẫu gần như sắp bất động, “Bị trẹo chân rồi sao? Quần gia đâu? Những hạ nhân khác đâu?”

Thịnh mẫu vừa thấy là nàng, vung tay lên không muốn để nàng đỡ, thẳng thở hổn hển, từ từ bước lên phía trước.

Tình thế khẩn trương, Thịnh mẫu vẫn còn ở đây cựa mạnh với nàng, Mộ Tinh Đan không nhịn được mở miệng thấp giọng khiển trách, “Thịnh phu nhân, đừng ở thời điểm binh hoang mã loạn này làm khó dễ ta, cho dù chán ghét ta thế nào đi nữa, trước tiên phải trốn vào nội thành đã rồi hãy nói.”

Nói xong, quay đầu lại, nhìn thấy Hứa Như Yên cũng đang cần đỡ, nàng vội vàng giao phó, “Lưu Tinh, người đỡ Như Yên cô nương đi nhanh vào trong nội thành đi.”

17. Chương 17: Chương 7.2

Tiếng nổ mạnh vang từng cơn sóng liên tiếp từ xa đến gần, mặc dù điều này chứng minh kẻ địch đã làm va chạm vào bãi rập, nhưng theo âm thanh càng ngày càng gần này, cũng đại biểu mặc dù tốc độ của quân địch bị trì hoãn, nhưng cũng không hề buông tha hành động công thành.

Cho nên chỉ có thể tranh thủ thời gian nhanh chóng tiến vào nội thành, tường thành ở nơi đó đã được Liễu Bình Lục đặc biệt tăng cường, có thể ngăn chặn bọn họ trong khoảng thời gian từ nửa tháng đến một tháng.

Thịnh Hạo Nhiên mang theo đại quân xuất chinh cũng đã nửa tháng, bọn họ phát hiện ra không thích hợp muốn chạy về cũng phải mất chừng đó thời gian, mà đây là theo phỏng đoán nếu trên đường không gặp phải địch nhân chặn lại.

Nàng đang đánh cuộc, đánh cuộc chừng đó thời gian đủ để cho Thịnh Hạo Nhiên trở về phòng thủ biên thành.

Sau lưng truyền đến tiếng binh đao càng ngày càng rõ ràng, khiến Mộ Tinh Đan càng thêm ra sức đỡ Thịnh mẫu đi về phía trước.

Ánh mắt Thịnh mẫu phức tạp nhìn nàng, “Tại sao lúc này phải cứu ta? Ta phản đối hôn sự của người với Hạo Nhiên, thậm chí để người làm thiếp cũng đều không cho phép, vì sao người còn muốn cứu ta?”

Mộ Tinh Đan cúi đầu không nhìn nàng, bước thẳng về phía trước, sau đó phân thần trả lời vấn đề của nàng, “Hắn không lấy ta, là vấn đề của hắn. Nếu hắn yêu ta đủ sâu, như vậy hắn sẽ đã kiên trì, mà không phải thỏa hiệp giữa người và ta. Hơn nữa tình yêu vốn chính là chuyện giữa ta và hắn, không liên quan gì đến Thịnh phu nhân người, tại sao ta có thể thấy chết mà không cứu?”

Thịnh mẫu đối với câu trả lời của nàng cảm thấy kinh ngạc, khó hiểu hỏi, “Nhưng ta... Ngày đó đã nhục mạ người như vậy, thậm chí liên tiếp vài ngày đều chưa từng nhìn người bằng sắc mặt tốt, người không oán hận ta sao?”

Một tay che miệng mũi ho nhẹ, Mộ Tinh Đan nhìn cửa nội thành đã gần ngay trước mắt, lộ ra nụ cười, lúc này mới lên tiếng nói, “Thịnh phu nhân, chuyện này đều đã qua, lại nói, ta làm việc chỉ cầu không thẹn với lương tâm, tốt lắm, hoàn thành nhiệm vụ rồi, ta phải đi đây.”

Đi? Thịnh mẫu còn chưa hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nàng, liền bị nàng đẩy mạnh, đi vào bên trong nội thành.

Thịnh mẫu ngạc nhiên quay đầu lại, lại thấy Mộ Tinh Đan một đường nâng đỡ nàng đi tới bị một chi mưa tên bắn trúng chân, trọng tâm không vững té nhào xuống đất, lúc này lại bị một chi mưa tên bắn trúng bả vai của nàng.

“Đóng cửa thành!”

Binh lính giữ cửa thành đột nhiên rống to, Thịnh mẫu vốn dĩ còn định đi ra kéo Mộ Tinh Đan vào thành bị những người khác lôi kéo, chỉ có thể kinh hoàng nhìn bóng dáng Mộ Tinh Đan từ từ biến mất sau cửa thành.

“Đợi một chút Còn có người ở bên ngoài, còn có người ở bên ngoài!” Không để ý lễ giáo, Thịnh mẫu khàn giọng rống to.

Nhưng binh lính giữ cửa thành giống như không nghe thấy, chính là tuân thủ mệnh lệnh Liễu Chính đã sớm ban bố – ngay lúc quân địch bắn vào mưa tên thì đóng cửa thành.

Giờ phút này, ở bên ngoài cửa thành, Mộ Tinh Đan vui mừng nhìn cửa thành chắc chắn đã hoàn toàn khép lại.

Cuối cùng nàng cũng thành công giúp hắn nhiệm vụ thủ thành!

Một đêm này, âm thanh chiến hỏa thiêu đốt cả biên thành, nội thành trở thành thành lũy kiên cố nhất, hoàn toàn ngăn cản tiến công của quân địch.

“Tướng quân...” Liễu nghĩa nhíu chặt lông mày, giục ngựa đi tới bên người Thịnh Hạo Nhiên, lo lắng nhìn hắn.

Kể từ sau khi biết trúng kế điệu hổ ly sơn của quân địch, tướng quân vẫn cứ rằng không ngủ không nghỉ chỉ huy chiến cuộc. Sau khi trải qua một phen khổ chiến, bọn họ thành công mở một đường máu, nhưng người người cũng đều chảy máu, ngay cả bản thân tướng quân cũng không ngoài ý muốn, trên bả vai và sát ngực đều bị trúng tên, thế nhưng hắn lại vẫn không chịu nghỉ ngơi một chút nào.

Hơn nữa từ khi nhận được mật hàm biết được biên thành bị công phá, ngoại trừ truyền đạt mệnh lệnh cần thiết, hắn càng thêm mặt lạnh không lên tiếng nữa.

Thịnh Hạo Nhiên mím chặt môi, càng tiếp cận biên thành, đau đớn trong lòng hắn càng mãnh liệt.

Liên tục lên đường, khiến cho vốn là biên thành cách xa trăm dặm đã gần ngay trước mắt, cửa thành rộng mở phẳng phất như một chiếc chuông tang khổng lồ, gõ vang trong lòng hắn tất cả ý niệm chẳng lành.

Nhưng thành trì vô cùng yên tĩnh, khiến hắn hơi ghìm ngựa lại cách cửa thành ba dặm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn phía trước.

Với một tòa thành trì bị công phá chiếm lĩnh mà nói, thành này có vẻ... Quá mức yên tĩnh.

Bên ngoài thành còn có chút lều trại vũ khí công thành, nói rõ vẫn có quân địch đóng giữ, nhưng lượng binh này cũng quá mức thừa thớt.

“Tìm người đi thăm dò một chút.” Hấn bình tĩnh ra lệnh, nhưng giây cương trong tay lại kéo chết cứng.

Tất cả quân kỵ không ai phát ra nửa điểm tiếng vang, bọn họ đều đang đợi tin tức thám tử hồi báo, vẻ mặt bao trùm một mảnh tức mịch (nghiêm túc và trang trọng) và nồng đậm bất an.

“Báo! Bên trong thành không có binh lính của quân địch, hơn nữa...”

Tiêu binh đột nhiên chần chờ, rước lấy Thịnh Hạo Nhiên không vui nhìn chằm chằm.

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa trừ trên cửa thành có quân thương vong của ta ra, còn lại đa số thi thể bên trong thành thi thể đều là quân địch. Mà nội thành giống như bị phong kín, cả tòa thành không thấy bóng dáng một người dân nào, giống như đã sớm có chuẩn bị rút lui. Còn quân địch thì từ hai ngày trước đã bắt đầu lục tục rút lui, những người trước mắt này là nhóm cuối cùng.”

Không chỉ Thịnh Hạo Nhiên, mà hầu hết tất cả các tướng sĩ khi nghe tin tức này đều lộ ra vẻ mặt không thể tin, nhìn chằm chằm tên tiểu binh kia không tha.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Thịnh Hạo Nhiên hỏi, “Tin tức chính xác không? Người xác nhận tất cả những thi thể kia đều là người của Thiên Kinh vương quân sao?”

“Dạ, tiểu nhân xác định. Hơn nữa lúc này vừa bắt được một binh lính bị trọng thương của quân địch, theo như hắn nói, bọn họ xuất động hai ngàn binh lực tấn công biên thành, nhưng mới tấn công vào biên thành đã bị chết hơn một ngàn người, cộng thêm thời gian lâu không công phá được nội thành, sợ chúng ta kịp thời trở về phòng thủ mới quyết định lui binh.”

Trong lòng sắp bị lo lắng và vui sướng bởi tin vừa nghe được ép vỡ, Thịnh Hạo Nhiên nhất định phải chính mắt xác nhận mới có thể tin tưởng sự thật này.

“Giá!” Hấn giục ngựa bắt đầu lao vút đi, năm trăm quân kỵ theo ở phía sau.

18. Chương 18: Chương 7.3

Vừa tiến vào cửa thành, bọn họ thả chậm cước bộ, ngẩng nhìn bốn phía, xác nhận tình huống xung quanh đúng như những gì tên tiêu binh kia vừa mới nói.

Chẳng những chết đều là quân địch, mà còn hầu như là chết không toàn thây, tựa hồ là bị hỏa dược nổ chết.

Nhớ tới nội dung mà tên tiêu binh kia vừa mới báo cáo, trong lòng hấn khê động, lạnh lùng hạ lệnh, “Liễu Nghĩa điều bốn phần binh lực bên cánh phải lục soát từng nhà cho ta, nhất định có tàn binh chứa chấp bên trong thành, kẻ nào chống cự giết không tha! Những người khác theo ta đến nội thành.”

Hấn còn chưa tới nội thành, thì nghe thấy trên cửa thành truyền đến một mảnh hoan hô, và cả tiếng bước chân lẫn lộn.

“Tướng quân, là người thật sao?” Liễu Chính xông lên cửa thành, sau khi xác nhận người dẫn đầu thật sự là Thịnh Hạo Nhiên, mừng rỡ đến mức không lời nào có thể diễn tả được, “Tướng quân đã trở lại, mau mở cửa thành.”

Cửa thành vừa mở, một đoàn dân chúng hỗn loạn ầm ầm đón chào, mọi người nhìn gia viên đã bị phá hoại, mặc dù có cảm giác vô lực, nhưng cũng vui mừng vì ít nhất vẫn bảo vệ được tính mạng.

Bởi vì dân chúng từ trong thành xông ra quá nhiều, đến nỗi Thịnh Hạo Nhiên không cách nào xuống ngựa, chỉ có thể ngồi trên ngựa nhìn từng người đi ra ngoài.

Tới tới lui lui rất nhiều người, có người đang hoan hô có người báo tin mừng, nhưng tầm mắt hấn tuần tra một lúc lâu trước sau vẫn không tìm được người mà hấn muốn tìm.

“Hạo Nhiên ca ca –”

Một tiếng kêu to, khiến hấn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía âm thanh phát ra.

Hứa Như Yên chạy về phía hắn, trong mắt hàm chứa lệ, diễm đạm đáng yêu ngửa đầu nhìn hắn.

“Như Yên? Nương ta đâu?” Thịnh Hạo Nhiên nhảy xuống ngựa, nắm bả vai của nàng vội hỏi.

Hứa Như Yên lau nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn che kín hưng phấn và vui sướng, kéo tay của hắn đi lùi lại, “Hạo Nhiên ca ca, di nương ở chỗ này.”

Thịnh Hạo Nhiên hất tay nàng ra theo bản năng, không để ý gương mặt vừa kinh ngạc vừa bi thương của nàng, đi tới hướng mà nàng chỉ.

Hắn đi nhanh vài bước đã nhìn thấy mẫu thân đang đứng ở trước cửa thành, không biết đang cúi đầu nhìn cái gì ở đó.

“Nương, hài nhi tới rồi, khiến người bị sợ hãi rồi.”

Dường như không nghe thấy tiếng kêu lớn của hắn, Thịnh mẫu vẫn cúi thấp đầu, lẳng lặng nhìn trên đất. Thịnh Hạo Nhiên thấy thế, trong mắt hiện lên nghi ngờ, cũng nhìn về phía trên đất theo ánh mắt của nàng.

Không có bất kỳ vật gì, trên phiến đá màu xám chỉ có hai vết màu đen như hoa ban. Thịnh Hạo Nhiên nhăn mày, kinh nghiệm sa trường cho hắn biết đó là vết máu sau khi khô lại.

Đột nhiên, hắn kinh hoảng hỏi. “Nương, chẳng lẽ người bị thương sao? Hài nhi lập tức tìm đại phu cho người...”

“Không cần, ta không bị thương...”

Thịnh mẫu khó chịu nhìn hắn, chậm rãi mở miệng, “Người bị thương là Tinh cô nương thích mặc hồng y kia, Đan nhi của ngươi.”

Nàng bị thương? Hắn hoảng sợ hỏi tiếp, “Nàng đâu? Nàng đâu rồi?”

Thịnh mẫu cúi thấp đầu, đáy mắt tràn đầy áy náy, không biết nên nói với nhi tử tin tức không được tốt kia như thế nào.

“Nói cho ta biết, nàng đâu rồi.” Tim chột quặn đau, Thịnh Hạo Nhiên cảm thấy mình gần như sắp không thể hô hấp.

Thịnh mẫu vẫn như cũ cúi thấp đầu, không dám đối diện với đôi mắt đang dò hỏi của nhi tử.

“Nương!” Sợ hãi trong lòng rốt cuộc vượt qua lý trí, hắn không nhịn được điên cuồng rống lên với mẫu thân. “Nói cho ta biết! Nói cho ta biết nàng đâu rồi?”

Lần này đầu Thịnh mẫu càng rũ xuống thấp hơn, nước mắt tự trách chảy xuống. Hứa Như Yên đứng bên cạnh không nhịn được xông tới, che trước người Thịnh mẫu, thay nàng nói ra sự thật mà nàng không dám nói.

“Ta biết, để ta nói thay di nương.”

Song vừa mới mở miệng, đột nhiên đối mặt với đôi mắt băng lạnh lại điên cuồng của hắn quét tới thì lại đánh cái rùng mình.

Trời ạ! Đây mới thật là Hạo Nhiên ca ca ôn văn kia sao? Ánh mắt đáng sợ kia giống như là muốn xé rách người!

“Ngày đó...”

Nàng nuốt một ngụm nước bọt, mới tiếp tục nói. “Tinh cô nương đỡ di nương muốn tiến vào nội thành lánh nạn, kết quả còn chưa vào tới trong thành, thì nàng đã bị trúng tên...”

“Sau đó thì sao?”

Hắn lo lắng truy hỏi.

“Sau đó nàng đẩy di nương vào cửa thành, mình lại ngã quỵ xuống đất không dậy nổi, sau lại...”

Nàng ấp a ấp úng nói, “Sau lại... Cửa thành liền đóng... đóng lại...”

Nghe xong lời của nàng hần thất thần nhìn xung quanh, đột nhiên cảm thấy cảnh vật bốn phía trở nên hư ảo, cửa thành cùng tường thành cao ngất cũng không ngăn được ánh mặt trời quá chói chang trên đỉnh đầu.

Lại nhìn một chút hai vết máu đã khô trên đất, hần không nhịn được ngồi xổm xuống, khẽ vuốt ve phần đất đã biến thành màu đen kia, mỗi lần chạm vào thì tim của hần liền quặn đau một lần.

Nàng đau lắm phải không? Trong nháy mắt bị mưa tên bắn trúng. Hần hoảng hốt nghĩ tới.

Thời điểm nàng ngã xuống ở nơi này thì đang nghĩ gì? Có từng nghĩ tới hần sẽ trở lại cứu nàng hay không? Nếu có, hần nhất định đã khiến nàng thất vọng rồi!

Nhìn nhi tử hoảng thần, Thịnh mẫu bắt đầu khóc nức nở nghẹn ngào, “Hạo Nhiên, ta muốn đi ra ngoài kéo nàng vào trong thành, nhưng cửa lại đóng lại...”

Nghe tiếng khóc, hần hoảng hốt ngẩng đầu lên, suy yếu an ủi mẫu thân, “Ta biết, ta biết...”

Tiếng khóc, tiếng huyên náo của đoàn người, còn có tiếng kêu gọi của cấp dưới, tất cả âm thanh giống như cách tầng tầng bố mào, khiến hần không nghe rõ được. Hần ngẩng đầu nhìn bầu trời quá mức rực rỡ, đột nhiên –

“Nôn –” hần nôn ra một ngụm máu từ trong miệng, bắn tung tóe lên hai vết máu khô đã biến thành màu đen kia.

Vết máu, dưới ánh mặt trời chói chang, hiện ra quá đỏ, quá chói mắt.

19. Chương 19: Chương 8.1

“Tình tỷ tỷ, Tình tỷ tỷ?” Giọng trẻ con non nớt không ngừng vang lên bên tai Mộ Tinh Đan, cuối cùng cũng khiến nàng phục hồi tinh thần lại từ trong hoảng hốt.

“Aiz, La Oanh, sao vậy?” Nhìn tiểu nam hài đội khăn trùm đầu trước mặt mình, dịu dàng hỏi.

“Ăn cơm.” Hần chỉ chỉ thức ăn trên bàn.

“Ách!” Nhìn thức ăn trên bàn một lúc, Mộ Tinh Đan mới nhận ra mình đang ăn cơm đến nửa chừng lại xuất thần. Và mấy miếng cơm trắng vào miệng, Mộ Tinh Đan không khỏi âm thầm tự trách. Rõ ràng nàng mới là người lớn, tại sao trái lại còn luôn khiến La Oanh phải chăm sóc nàng? Hơn nữa ban đầu nàng còn son sắt thề thốt rằng sẽ tự chăm sóc mình thật tốt.

La Oanh rất đáng thương, bởi vì trời sinh đầu tóc đã bạc trắng, bị cha nương bán ấy người môi giới. Lúc Thiên Kinh vương quân công phá ngoại thành của biên thành thì những người môi giới kia cố chạy trốn, cũng quên mở trời cho hần. Thật may là lúc nàng bị thương đánh bậy đánh bạ thế nào lại xông vào hầm cứu được hần, nếu không thì sợ rằng hài tử đáng thương này đã sớm đối chết. Nhưng lương thực nàng mang theo cũng có hạn, mà thực vật ở bên trong thành đã bị Thiên Kinh vương quân vét sạch sẽ. Cho nên vừa phát hiện dấu hiệu rút lui của Thiên Kinh vương quân, nàng thừa dịp đề phòng của bọn họ có sơ hở liền dẫn hần thoát khỏi biên thành.

Chỉ có điều tiểu tử này... Dựa vào giác quan thứ sáu cực kỳ chuẩn của nữ nhân, hần tuyệt đối không phải là nhân vật bình thường.

Bởi vì lúc ở trong hầm ngầm, rõ ràng nàng đã hôn mê vì bị trúng tên, khi tỉnh lại lại phát hiện vết thương đã được cầm máu, thậm chí có dấu hiệu kết vảy.

Nàng đã hỏi hần, hần nói là người hầu của mấy kẻ môi giới không mang đi được liệu, nên hần đã giúp nàng cầm máu. Vấn đề là những dược thảo kia cũng không phải là thần đan, có khả năng chỉ trong một ngày sẽ khiến cho vết thương bị tên bắn kết vảy sao? Còn nữa, từ ánh mắt lóe lên của hần lúc nàng hỏi lai lịch của hần, thì nàng càng khẳng định hần nhất định vẫn còn che giấu điều gì đó chưa nói.

“Đến, ăn nhiều một chút.”

Có lẽ là cuộc sống lúc trước quá mức khổ sở, bệnh căn không dứt, dù cho nàng cố gắng bồi bổ thân thể giúp hần, hần vẫn mang bộ dáng thiếu dinh dưỡng.

Ngoài ra, nàng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ tới chuyện tìm kiếm phương pháp trở lại thế giới hiện đại. Suy cho cùng, cái thế giới này chơi đùa tốt thì tốt thật, nhưng cũng có quá nhiều chuyện thương tâm.

Thương thân còn có thể trị hết, thương tâm thì biết làm thế nào đây?

Nhìn ân nhân cứu mạng của mình, trên khuôn mặt có vẻ từng trải của La Oanh thoáng qua một tia buồn bực, hần khe khẽ thở dài, “Tình tỷ tỷ, nếu như người thật sự muốn trở về thế giới cũ, ta có thể nói cho người biết phương pháp.”

Thật ra thì hần biết nàng có điều lưu luyến với thế giới này. Nhưng nhìn nàng khẳng khái chạy một mạch đến vương đô, khiến hần không thể không nói ra những lời này trước thời hạn.

Một Tinh Đan vẫn còn đang lâm vào ngẩn người liền ngậy ngốc đáp lời, “Oh, phương pháp trở về sao? Cảm ơn người, ách...”

Đột nhiên ý thức được mình vừa mới nghe được cái gì, mắt nàng trừng lớn, không dám tin nhìn hần, “Người vừa mới nói gì?”

La Oanh rất kiên nhẫn lặp lại một lần, “Ta nói, ta có thể nói cho người biết phương pháp trở về thế giới cũ.”

“Người nói thật?” Nàng vẫn không thể tin như cũ.

“Đợi chút, làm sao người biết ta đến từ một thế giới khác?”

“Là thật. Hơn nữa lần đầu tiên ta nhìn thấy người thì ta đã biết rồi.”

Một Tinh Đan chớp mắt, đột nhiên đổi giọng thuyết giáo, “La Oanh, người phải biết lừa gạt người lớn là không tốt chứ? Trêu đùa người lớn là không đúng.”

La Oanh vừa tức giận vừa buồn cười nhìn nàng, “Ta không lừa người, ta nói thật.”

“Đợi chút, ta có nghi vấn.” Nàng đứng lên, đi quanh người hần một vòng, giống như đang quan sát gì đó, “Chắc người không phải là cao nhân cải lão hoàn đồng gì gì đó đó chứ?”

“Không phải.”

Nàng lại đoán, “VẬY... Là thần đồng sao?”

“Cũng không phải.”

“VẬY...” Thì có khả năng là gì?

“Ta chỉ là có năng lực biết trước.” Không để nàng tiếp tục đoán mò, hần dứt khoát tự mình nói rõ, “Ngoài ra, ta cũng có năng lực chữa trị. Mặc dù không thể khiến người hồi phục hoàn toàn, nhưng có thể làm cho thương thể của người khá hơn một chút.”

Ngày đó lúc hai người gặp nhau, thật ra thì hần chỉ vừa mới tỉnh lại từ trong mê được. Cho tới sau đó nàng bị thương nặng mà hôn mê, hần chỉ có một chút năng lực giúp vết thương của nàng khép lại.

Mà từ kinh nghiệm thâm trầm đã trải qua cho hần biết rằng năng lực này của mình ở trong mắt người đời không được tiếp nhận. Cho nên, vừa bắt đầu hần mới chọn giấu giếm nàng. Nhưng sau khi tiếp xúc với nàng, hần biết nàng là một người đáng tin, lúc này mới nguyện ý nói sự thật với nàng, cũng trợ giúp nàng trở lại thế giới cũ.

“Ách.” Phản ứng bình tĩnh của nàng có chút ngoài dự liệu của La Oanh, “Cho nên người giúp ta chữa thương trong hầm ngầm quả nhiên chính là người sao.”

“Ừ.”

Nàng cúi đầu không biết lăm bắm cái gì, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn hần, “Sao người biết ta muốn trở về thế giới cũ?”

“Bởi vì lúc người hôn mê vì bị thương vẫn nói mơ.”

“Vậy người nói xem, ta nên làm thế nào mới có thể trở lại thế giới của ta?” Nàng như là đã hạ quyết tâm, kiên định nhìn hẳn.

Trông mắt thâm thúy của La Oanh tựa như có thể vọng vào chỗ sâu nhất trong lòng nàng, “Người chịu trở về thật sao? Nếu người xác định thì ta sẽ nói cho người biết.”

Bị hẳn hỏi làm hoảng hốt, nàng chột lui về phía sau mấy bước, vội vàng nhìn đi chỗ khác, lại không dám nhìn thẳng.

Nàng hẳn là nói cho hẳn biết đáp án khẳng định. Nhưng tại sao lời nói muốn bật ra khỏi cổ họng trong nháy mắt kia, nàng lại không cách nào quả quyết lớn tiếng nói ra?

Ban đêm, Mộ Tinh Đan đang ngồi ngẩn người trong phòng ở khách điểm thì trước mắt của nàng bỗng nhiên hơn một bóng người làm cho nàng giật mình. Bình tĩnh nhìn qua, thì ra là Lưu Tinh sau khi tách ra ở biên thành vẫn chưa gặp lại.

“Chủ tử, thuộc hạ vẫn luôn lo lắng an nguy của người, thật may là chủ tử cát nhân thiên tướng không xảy ra chuyện lớn gì.” Lưu Tinh quỳ một gối xuống nói, “Đúng rồi, người bị trúng tên không sao chứ?”

Ngày đó lúc đóng cửa thành, nàng đưa Như Yên cô nương tiến vào nội thành trước, mới ra ngoài hiệp trợ chủ tử đưa Thịnh lão phu nhân vào thành, lại phát hiện chủ tử đang bị thương trước cửa thành. Mà khi đó, cửa thành đã đóng lại chỉ còn dư một khe hở nhỏ. Bởi vì tường thành của nội thành đã được đặc biệt gia cố, một khi cửa thành khép lại, đừng nói không có bất kỳ một loại vũ khí công thành nào có thể bò lên, ngay cả loại người khinh công lão luyện như bọn họ cũng không cách nào nhảy ra. Ngoài bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể phát tín hiệu thông báo ập thám của Tam Sắc lâu truy tung tin tức của chủ tử. Song biên thành lâm vào chiến hỏa, cho dù khởi động mạng lưới tình báo, muốn tìm được người dễ như vậy sao? Cũng may, sau mấy ngày Phi Phượng quân phản công biên thành, hành tung của chủ tử là do mật thám của Tam Sắc lâu truyền đến.

“Không sao không sao, đã sớm tốt hơn rồi.” Mộ Tinh Đan cười cười, ở thế giới này còn có người quan tâm nàng như vậy nàng có chút cảm động.

“Không sao là tốt rồi.” Lưu Tinh thở phào nhẹ nhõm, nhưng nàng lại chột nghĩ tới một chuyện, chân mày không khỏi nhíu lại, “Chủ tử, thật ra thì...”

“Sao vậy?”

“Thịnh tướng quân...”

“Đừng nhắc tới hẳn.” Mộ Tinh Đan đột nhiên lạnh mặt, đánh gãy lời nàng, “Ta đã không còn quan hệ gì với hẳn nữa rồi.”

Nam nhân làm cho người ta thương tâm kia, vừa nhắc tới hẳn, tim nàng liền không nhịn được mơ hồ đau đớn.

“Chủ tử, có lẽ người không biết, thật ra thì Thịnh tướng quân cũng đã đến tiểu trấn này rồi, hơn nữa sẽ ngụ trong khách điểm ngoài cửa trấn.” Lưu Tinh kiên trì nói cho hết lời.

“Lưu Tinh, ta nói ta không muốn biết -” Mộ Tinh Đan có chút tức giận nhìn nàng.

“Chủ tử, mặc dù ta không hiểu người giận dữ chuyện gì với Thịnh tướng quân, nhưng hẳn đối với người đích xác là thật lòng!”

Trong khoảng thời gian ở trong phủ tướng quân, nàng theo bên cạnh chủ tử là nhìn thấy rõ ràng nhất. Tướng quân luôn ở sau lưng chủ tử dùng ánh mắt vô cùng dịu dàng nhìn nàng. Sau khi chủ tử ngủ say, hẳn sẽ đứng ở mép giường nhìn nàng hồi lâu, nói ra những lời nói yêu thương mà chủ tử muốn hẳn nói, những lời nói mà chủ nhân không nghe thấy kia, nàng đều nghe được toàn bộ. Càng không cần nhắc tới, vào cái ngày nội thành mở cửa thành đó, sau khi biết chủ tử bị thương nặng, vẻ mặt thất thần kia của hẳn, cùng với cuối cùng phun ra một ngụm máu kia. Cũng vì vậy mà sau khi nhận được tin tức của chủ tử nàng mới có thể đa sự cũng để lại tin tức cho tướng quân biết. Ai ngờ tướng quân còn đang bị bệnh liệt giường thể nhưng không đếm xỉa gì đến thương thế của mình giục ngựa đuổi tới.

“Hắn thật lòng hay không chỉ một mình người có thể định đoạt được sao?” Nàng hừ lạnh một tiếng, đi tới bên cửa sổ, cố gắng để cho gió lạnh thổi tắt những rung động trong trái tim mà nàng không nên có nữa.

“Chủ tử, nếu người không tin lời Lưu Tinh nói, thỉnh người tận mắt đến nhìn Thịnh tướng quân một chút đi.” Lưu Tinh thở dài, “Thịnh Tướng quân mang theo thương tích trở về từ trên chiến trường, cộng thêm sau khi nghe thấy tin chủ tử sống chết không rõ, thế nhưng cũng rắn nòn ra một ngụm máu lớn.”

Nghiêm trọng như thế? Thân thể nàng đột nhiên lắc lư, vội vàng truy vấn, “Vậy bây giờ tình huống của hắn như thế nào?”

Lưu Tinh cúi đầu, bẩm báo theo sự thật, “Bị thương nặng cộng thêm không tinh dưỡng tốt, theo Lưu Tinh được biết, Thịnh tướng quân trước mắt đã bệnh nặng đến nỗi không cách nào xuống giường được.”

“Không cách nào xuống giường được...” Mộ Tinh Đan thất thần thì thào lặp lại, bỗng chốc, nàng mất bình tĩnh nắm bả vai của Lưu Tinh, “Hắn ở đâu, mang ta đi tìm hắn.”

“Dạ, Lưu Tinh tuân lệnh.”

20. Chương 20: Chương 8.2

Đi trên lối đi lâu ba của khách điểm, dưới sự hướng dẫn của Lưu Tinh, Mộ Tinh Đan đi thẳng đến gian sương phòng cuối cùng. Đến khi hai gã thủ vệ đưa tay chặn các nàng lại, lúc này nàng mới gỡ khăn che mặt xuống.

Hai gã thủ vệ thấy mặt của nàng, lập tức lui ra, bởi vì nàng chính là người mà tướng quân muốn tìm.

Mới bước vào sương phòng, mùi thuốc liền xông thẳng vào mũi, khiến Mộ Tinh Đan có chút khó chịu, nhưng nàng vẫn không hề ngừng lại bước chân mà là tiếp tục đi về phía trước, cho đến khi đi tới bên mép giường. Thịnh Hạo Nhiên nằm trên giường, ngực quấn băng vải. Vốn dĩ khuôn mặt của hắn cũng không đen mấy giờ phút này càng thêm tái nhợt không có nửa phần huyết sắc, hai gò má gầy gò hóp lại, râu dưới cằm không được cạo làm cho hắn càng thêm tiêu tụy. Lặng lẽ ngồi bên mép giường, nàng vươn tay khẽ chạm vào gò má của hắn, một cánh tay khác che miệng không để mình phát ra tiếng khóc nghẹn ngào đau lòng quấy rầy hắn. Trong cơn ngủ say, dường như Thịnh Hạo Nhiên ngửi được mùi thơm quen thuộc, hắn chậm rãi mở mắt ra, một khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ với hai vành mắt đỏ hoe đang nhìn hắn.

Hắn cười nhẹ, “Tại sao khóc?”

Hắn tưởng rằng mình vẫn còn ở trong giấc mộng, cho nên cảm xúc cũng không quá dao động, chỉ là chống nửa người lên, lau đi những giọt nước mắt làm hắn đau lòng không thôi. Nhưng làm sao sẽ khóc cơ chứ? Trong những giấc mộng trước, hắn luôn mơ thấy nàng tức giận mắng hắn, hoặc là làm mặt lạnh.

“Người... Sao bị thương thành như vậy rồi mà còn không nghỉ ngơi cho tốt hả?” Nàng nghẹn ngào hỏi.

“Tìm nàng.” Hắn nói với vẻ không sao cả, ánh mắt thì một chút cũng không rời đi dung nhan của nàng, sợ sau khi tỉnh mộng sẽ không nhìn thấy được nữa. “Nàng đi rồi, ta sợ chờ ta tốt lên, thì sẽ không tìm được nàng nữa.”

Nàng đau lòng nhìn hắn, nhẹ nhàng thở dài, không biết nên trách hắn ngu ngốc hay là nên trách mình đã từng nói ra những lời đó.

“Còn nàng, thương thế của nàng sao rồi?” Hắn cau mày, lo âu nhìn nàng. Cho dù ở trong mộng, hắn vẫn chưa từng quên hỏi nàng vấn đề mà hắn lo lắng nhất.

“Thương thế của ta tốt lắm rồi, người nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt đi! Đừng lặn qua lặn lại vớ vẩn nữa.” Hắn nghe lời nàng ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng ánh mắt thì lại nhìn nàng thẳng tắp, khiến nàng bị ánh mắt này nhìn cũng cảm thấy e lệ.

“Còn chưa ngủ sao?”

“Không ngủ.”

Nàng có chút tức giận nhìn người trước mặt, sau khi sinh bệnh giống như là từ nam nhân thoái hóa thành nam hài tử vậy. “Bị thương nặng như vậy, không ngủ được chẳng lẽ còn muốn ta dỗ ngủ hay sao?”

Hắn cười, chủ động nắm tay nàng, mười ngón đan xen, không để nàng lại dễ dàng trốn đi ngay trước mắt hắn nữa. “Hát một bài cho ta nghe đi! Thường thường vẫn nghe nàng lắm thắm hát một vài bài gì đó không biết, hát một bài dỗ ta ngủ đi!”

Cánh tay rảnh rỗi kia của Mộ Tinh Đan thay hắn kéo chăn, ra điều kiện, “Nhắm mắt lại trước đi, ta mới hát cho người nghe, còn nữa, không cho phép hỏi nhiều, yên lặng nghe ta hát là được.”

“Ừ”. Hắn nở nụ cười, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Trong mộng cũng có thể ngủ sao? Hắn buồn cười nghĩ, nhưng không biết sao, đầu hắn cũng càng ngày càng mê man.

Nhìn hắn nhắm hai mắt lại, nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng bắt đầu hát lên bài hát nàng thích nhất, “Ngây thơ” của Đỗ Đức Vĩ.

“Yêu lòng của chàng, yêu người của chàng, yêu chàng lúc sáng sớm, yêu chàng lúc hoàng hôn, ta yêu bất kể mọi lúc, tất cả đều vì chàng...”

Nàng hát không biết bao nhiêu lần, trên mặt dần dần tràn đầy nước mắt, mỗi lần hát một câu lại càng đau lòng, cho đến khi hắn ngủ thật say mới dừng lại. Lúc này nàng mới cẩn thận rút tay mình về, sau đó đắp kín mền giúp hắn, tay muốn chạm vào hắn lần nữa, nhưng giữa chừng lại rút về.

“Chúng ta vốn dĩ không phải người cùng một thế giới, hiện tại đã xuất hiện một người yêu người, nương người cũng thích nàng, thì hãy chấp nhận nàng đi! Nàng mới có thể cho người hạnh phúc.” Nhìn hắn một cái thật sâu, nàng mới xoa người rời đi.

Trở lại khách điếm, nàng không chút nào ngoài ý muốn thấy La Oanh đang đứng ngoài cửa phòng nàng. Hít một hơi thật sâu, nàng nói ra quyết định của mình, “La Oanh, ta đã nghĩ kĩ rồi, ta vẫn muốn trở về thế giới cũ.”

“Người nghĩ kĩ chưa? Người thật sự cam lòng quay trở về?” La Oanh yên lặng nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhúu chặt kia thoạt nhìn có vẻ lão khí hoành thu. (ông cụ non)

“Thời điểm nghe được những lời đó ở phủ tướng quân, ta rất tức giận, giận hắn là một lão già bảo thủ, giận hắn không dám tranh đấu cho tình yêu của chúng ta, nương hắn muốn hắn cưới người nào hắn liền cưới người đó. Giận hắn chưa từng hỏi qua ta, thì đã cho rằng ta nhất định sẽ chấp nhận cho hắn lấy thêm một tiểu lão bà. Khi đó ta thật sự rất giận, cho nên đã quên, chúng ta vốn cũng không phải là người của cùng một thế giới. Ở thế giới của ta, tự do yêu đương, hôn nhân là chuyện của hai người, ngay cả cha nương có thể can thiệp, lại không thể làm chủ.” Nàng dừng một chút, lại rơi lệ, nói tiếp, “Nhưng mà thế giới này thì không có chuyện như vậy, ta cho là mình có thể thay đổi hắn, vấn đề là, ta thật sự có thể làm được sao? Không phải ta chính là yêu sự chính trực bảo thủ của hắn sao? Vậy thì ta muốn thay đổi cái gì, muốn hắn vì yêu ta mà phải mang tội danh bất hiếu hay sao?”

“Cho nên người quyết định rời đi, không để cho hắn bị kẹt trong khó xử giữa người và mẫu thân hắn?” Tiểu quỷ La Oanh ra vẻ đại nhân quy kết.

“Đúng vậy.”

“Chẳng lẽ người không thể thỏa hiệp vì hắn sao? Người đã thương hắn như vậy, thì cũng có thể thông cảm cho lập trường của hắn, tại sao còn nhất định phải rời đi?”

Mộ Tinh Đan cười khổ một tiếng, “Như ta vừa mới nói, đây là một thế giới hoàn toàn bất đồng với thế giới cũ của ta. Ở trong mắt ta chế độ nhất phu đa thê rất buồn cười, đối với nữ nhân rất không công bằng. Hơn nữa chưa nói đến chuyện vứt bỏ tự tôn qua một bên, ta cũng không có biện pháp chia sẻ tình yêu của hắn với nữ nhân khác. Chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh kia, tim của ta tựa như bị người bóp chặt, chứ đừng nói chi là nương của hắn còn bài xích ta như vậy.” “Vì hắn, đương nhiên ta có thể nhẫn nại, nhưng nếu làm như thế ta biết mình sẽ không vui vẻ, huống chi chẳng lẽ muốn hắn cả đời đều chọn cách đứng một bên? Như vậy sẽ đổi thành hắn không sung sướng.”

La Oanh thở dài, lấy ra chiếc khăn trên người mình đưa cho nàng lau mặt, “Nếu như người đã quyết định xong, vậy thì ta không phản đối.”

“Vậy lúc nào thì có thể trở về?” Qua loa lau mặt, khuôn mặt nàng ửng đỏ hỏi. Khóc thút thít như vậy trước mặt một hài tử, khiến àng cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Sáng sớm ngày mai.”

“Ngày mai sao?” Nàng cẩn thận hỏi, “Vậy muốn đi đến đâu? Ta nên làm như thế nào?”

La Oanh dắt nàng vào phòng, mở cửa sổ ra, để cho nàng nhìn thấy ngọn núi đang được bao phủ giữa hơi nước. “Trên đỉnh của ngọn núi kia có một vách đá, nhảy xuống đó trước lúc sương mù dày đặc vẫn chưa tản ra hết, người có thể trở về.”

Mộ Tinh Đan tròn to mắt, chỉ vào đỉnh núi kia, hơi cà lăm hỏi, “Người xác định là nhảy xuống từ bên kia?”

“Xác định, một bên của vách núi kia là một mặt hồ, người nhảy xuống đó trước khi sương mù dày đặc tản ra hết, thì sẽ xuyên thấu qua mặt hồ trở lại thế giới cũ.” La Oanh chỉ cho nàng thấy, “Không phải là phương thức này và phương thức người đến đây cũng gần giống như nhau sao?”

Thật ra thì... Chênh lệch rất lớn! Bởi vì khi đó các nàng chèo thuyền, cũng không phải nhảy cao vượt chướng ngại vật. Nhưng mà hần nói trúng hai điểm, một là sương mù dày đặc, một là nước, cho nên vốn dĩ nàng còn hoài nghi một chút khả năng tồn tại của “Tiên tri”, hiện tại cũng đã hoàn toàn tin.

Nàng cười sờ sờ đầu hần, “La Oanh, cảm ơn người, sau khi ta trở lại thế giới cũ sẽ nhớ người.”

Muốn cảm tạ ta, chờ người thật sự trở về đi rồi hãy nói! La Oanh nhìn nàng lắc đầu một cái. Vì sao đến nơi này, đến thời điểm này hần mới nói cho nàng biết phương thức trở về chứ? Đây tự nhiên có đạo lý của hần, tiên tri cũng không phải là ai đều có thể làm.

21. Chương 21: Chương 9

22. Chương 22: Chương 9.2

“Từ đâu ra?” Mộ Tinh Đan ngẩng đầu nhìn hần một cái, “Ách, cái lắc tay kia là ba của ta, ừ... Chính là phụ thân ta đi biển làm ăn thuận đường mang về cho ta. Nếu nói làm ăn, tức là giao dịch buôn lậu quân hỏa ở Trung Đông.”

Hần nghe xong, sắc mặt hơi hòa hoãn, lại tiện tay nâng lên một sợi vòng cổ khảm kim cương, “Cái này?”

“Cái đó? Ừ... Là lễ vật lúc đi Nam Phi đào kim cương thuận tiện nhận.”

Thịnh Hạo Nhiên một cái tiếp một cái hỏi, nàng cũng nhất nhất giải thích, càng về sau bị hỏi có chút phiền, nàng không nhịn được giơ một ngón tay lên, “Chỉ có thể hỏi thêm một vấn đề cuối cùng.”

Thật là, cũng sắp đến biên thành, hần còn náo người như vậy, khiến nàng đến bây giờ muốn chọn lễ vật gì để tặng cũng chưa quyết định được.

“Ta cũng chỉ còn lại một vấn đề cuối cùng, nàng rõ ràng gia sản phong phú, coi như không có chuyện gì xảy ra, cũng là không lo ăn mặc. Tại sao còn phải xuất đầu lộ diện kinh doanh tửu lâu, thậm chí tổ chức hoạt động tặng nộ hôn gì đó?”

“Là vì chơi rất vui...” Ý thức được mình buột miệng nói ra cái gì, nàng cười gượng ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy một đôi tròng mắt đen bốc lên lửa giận, “Ách, thật ra thì ta nói chơi rất vui, không phải giống như người nghĩ đâu. Ý của ta là khách điểm người đến người đi, có lúc cũng cần một chút niềm vui thú...”

“Đan nhi.”

“Hả?”

“Tới đây, xem ra trước khi học Nữ Luận Ngữ, ta nên dạy nàng tầm quan trọng của tu dưỡng tâm tính cho tốt cái đã.” Thịnh Hạo Nhiên ngồi dậy, bày ra khuôn mặt nghiêm túc, tính toán từ Luận Ngữ cơ bản nhất bắt đầu dạy.

“A – ta không muốn nghe.” Mộ Tinh Đan bịt lấy lỗ tai bị ai kêu rên.

Mà con đường quay về biên thành, đã gần đến.

Trong đại sảnh phủ tướng quân, Thịnh mẫu và Hứa Như Yên đang bề bộn nghênh đón Thịnh Hạo Nhiên và Mộ Tinh Đan sắp trở về.

“Như Yên, người thật sự xác định rồi sao?” Thịnh mẫu có chút áy náy nhìn ngoại chất nữ mình nhìn lớn lên.

Hứa Như Yên gật đầu một cái, trong mắt cũng không có chút bất mãn hay bị thương nào, “Di nương, ta xác định, ta không muốn gả cho Hạo Nhiên ca ca, người cũng đừng phản đối hôn sự của hần và Tinh cô nương nữa, được không?”

Thật ra thì nàng đối với Hạo Nhiên ca ca cũng chỉ là một loại mê luyện sùng bái mà thôi, cũng không phải là tình yêu nam nữ. Chính là ngày hôm đó tại bên ngoài cửa thành của nội thành đã làm cho nàng tỉnh hồn lại. Bộ dáng cuồng nộ kia của hần, nàng mới phát hiện thì ra cho tới bây giờ nàng chưa từng chân chính hiểu biết Hạo Nhiên ca ca.

Huống hồ Hạo Nhiên ca ca cũng tỏ rõ chỉ cần lấy Tinh cô nương, nàng còn tiếp tục cản trở, cũng không khỏi quá không biết điều.

Thịnh mẫu nghe xong không khỏi thở dài, “Ai! Thật ra thì hiện tại ta cũng không ghét nàng như vậy nữa. Hơn nữa, nàng nói chuyện không xuôi tai, hành động thì hơi lớn mật. Nhưng mà, trừ lần đó ra, nàng cũng có ưu điểm. Cuối cùng ta coi như có thể hiểu Hạo Nhiên tại sao phải thích nàng, hơn nữa không phải là nàng không lấy. Một cô nương dũng cảm lại thiện lương giống như nàng xác thực đủ tư cách làm tướng quân phu nhân của hần.”

“Di nương, người ta là nhìn con rể càng xem càng thú vị, người đây là bà bà nhìn nàng dâu, càng xem càng hài lòng nhỉ!” Hứa Như Yên cười nói.

“Đúng vậy, chẳng qua tấm mặt mo này của ta kéo không xuống thôi.”

Đột nhiên, lão quản gia vội vã chạy tới, “Lão phu nhân, Như Yên cô nương, xe ngựa của tướng quân đã đến đầu phố rồi.”

“Biết rồi, chúng ta đi ra ngoài đi!”

“Di nương, để ta đỡ người.” Hứa Như Yên đỡ nàng, từ từ đi tới cửa.

Họ mới tới cửa, hai chiếc xe ngựa cũng vừa lúc ngừng lại trước phủ tướng quân.

Mộ Tinh Đan xuống xe ngựa trước, sau đó thò vào trong xe, từ từ dìu lấy Thịnh Hạo Nhiên xuống xe.

“Nương, hài nhi đã trở lại.” Thịnh Hạo Nhiên cười vắn an, chợt nhìn về phía Mộ Tinh Đan, muốn nàng cũng vắn an theo.

“Ách... Thịnh phu nhân, chúng ta đã trở lại.” Mộ Tinh Đan bất an nhìn Thịnh mẫu một cái, nhìn vẻ mặt nàng hình như không có mất hứng, trong lòng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Trở lại là tốt rồi, vào đi! Có thể phân phó trù phòng dọn thức ăn lên được rồi.” Thịnh mẫu không nói thêm gì, đầu quay đi liền quay vào nhà.

Nhanh chóng gật đầu một cái với hai người, Hứa Như Yên đuổi theo bước chân Thịnh mẫu.

“Hạo Nhiên, người nói như vậy ta rốt cuộc là được hoan nghênh hay là không được hoan nghênh?” Mộ Tinh Đan có chút rầu rĩ hỏi.

Thịnh Hạo Nhiên cười cười, trấn an nàng, “Đừng lo lắng, không phải nương không nói gì sao! Tối thiểu đây là một khởi đầu tốt, không phải sao?”

“Ừ, hi vọng như thế.”

Sau đó hai người vào phòng khách, trên bàn bày mấy món ăn phương Nam, điều này làm cho Mộ Tinh Đan có chút nghi hoặc, bởi vì ở biên thành rất ít thấy được những món ăn phương Nam này.

Hứa Như Yên thấy tất cả mọi người đều đã ngồi xuống, dịu dàng giới thiệu, “Hạo Nhiên ca ca, những món ăn ở trên bàn ngày hôm nay có rất nhiều món đều là di nương tự mình làm, chính là muốn cho người và Tinh cô nương cảm nhận một chút mùi vị quê nhà của phương Nam!”

“Đến, ăn thử một chút.” Thịnh Hạo Nhiên dẫn đầu gấp một miếng cá xào dấm bỏ vào trong chén Mộ Tinh Đan, ánh mắt của mọi người nhất thời đều tập trung trên người nàng, khiến nàng lúng túng không thôi.

Nàng nhắc đưa cắn một miếng cá, ánh mắt sáng lên, “Cái này ăn ngon quá! Mùi dấm vừa đủ, hoàn toàn không che giấu vị cá tươi, thịt cá được xào càng thêm trơn mềm ngon miệng, khiến người ta ăn còn muốn ăn nữa.”

Nàng hưng phấn phát biểu hết ý kiến, lại phát hiện ánh mắt của mọi người lần nữa tụ tập ở trên người nàng, khiến nàng cười trên mặt nàng trong nháy mắt sụp đổ một nửa, đứng ngồi không yên hỏi, “Ta... Ta nói sai cái gì sao?”

“Không có, nàng không nói sai.” Thịnh Hạo Nhiên lên tiếng giúp nàng giải vây.

Hứa Như Yên thì lại che miệng cười, “Tinh cô nương đối với nấu ăn tựa hồ cũng rất tâm đắc! Mới ăn một miếng mà đã có thể ăn ra tinh hoa món ăn này của di nương.”

Thủ nghệ được khen ngợi, trên mặt Thịnh mẫu cũng hơi lộ ra ý cười, “Thích thì ăn nhiều một chút, về sau muốn vào cửa Thịnh gia, còn phải học làm những món ăn này.”

A? Đây là ý gì? Mộ Tinh Đan đột nhiên mở to mắt, nhìn Thịnh mẫu vô ý buột miệng nói ra.

Thịnh Hạo Nhiên cũng đồng dạng không sờ được manh mối, ánh mắt dò hỏi nhìn mẫu thân có vẻ hơi lúng túng.

Hứa Như Yên thấy thế, tốt bụng thay bọn họ giải thích, “Hạo Nhiên ca ca, ý của di nương là, về sau người lấy Tinh cô nương làm thê tử, thì phải đổi thành Tinh cô nương giúp người nhóm lửa nấu cơm đó!”

“Ta? Thịnh phu nhân... Nhưng mà không phải người...” Mới là nàng dâu được Thịnh mẫu yêu thích lựa chọn sao? Mộ Tinh Đan hé ra gương mặt khó hiểu.

“Trước đây, ta cho là mình sẽ gả cho Hạo Nhiên ca ca làm thê tử, dù là thời điểm hần nói chỉ muốn lấy người ngay trước mặt ta, ta cũng không hề từ bỏ, nhưng mà bây giờ ta lại nghĩ thông suốt, ta không muốn gả cho Hạo Nhiên ca ca.”

Hứa Như Yên cười nói: “Tinh cô nương, không, về sau kêu Tinh tỷ tỷ cho thân thiết một chút! Người cũng không biết ngày đó Hạo Nhiên ca ca trở về thành không nhìn thấy người, khuôn mặt kia thật sự rất hung ác, người như vậy ta mới không dám gả!”

Mộ Tinh Đan cười quay đầu nhìn về mặt vô tội Thịnh Hạo Nhiên, không nhịn được chê cười ra tiếng, “Đúng vậy, lúc hần trở nên hung ác quả thực rất đáng sợ!”

“Chính là như thế!”

Hứa Như Yên gật đầu đồng ý, sau đó cùng Mộ Tinh Đan bèn nhìn nhau cười.

Bắt đầu từ tiếng cười này, người một nhà vây quanh cười nói, bữa cơm này ăn được chủ và khách đều vui vẻ, cũng giải khai nút thắt lớn nhất trong lòng Thịnh Hạo Nhiên và Mộ Tinh Đan.

Bọn họ lộ ra nụ cười hiểu ý, đôi tay gắt gao đan xen dưới bàn ăn, ai cũng không được phép buông ra đôi bàn tay này nữa.

23. Chương 23: Hồi Cuối'

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/treu-choc-tuong-quan>